CERERE DE PRIETENIE

Laura Marshall

virtual-project.eu

LAURA MARSHALL

CERERE DE PRIETENIE

Original: *Friend Request* (2017)

Traducere din limba engleză de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2020

Capitolul 1

Louise
Octombrie 2015

E-mailul sosește în inboxul meu precum o bombă neexplodată. Maria Weston vrea să fim prietene pe Facebook. Pentru o clipă, îmi scapă din vedere trimiterea la Facebook și văd doar „Maria Weston vrea să fiți prietene”.

Instinctiv, închid laptopul trântind capacul. Parcă un burete își făcuse cuib în gâtul meu, umplându-se de apă, umflându-se și astupând esofagul, fără să mai pot respira. Încerc să inspir adânc, încercând să-mi recapăt cumpătul. Poate mă înșelam. Trebuie să mă fi înșelat, pentru că așa ceva nu e cu putință să se întâmple. Mă sprijin încet cu umerii de spătar și deschid laptopul. Cu mâinile tremurânde, mă întorc la e-mail și, de această dată, nu mai am niciun dubiu.

„Maria Weston vrea să fie prietenă cu tine”.

Probabil că cineva s-a gândit să facă o glumă nesărată. Dar cine? Cine s-ar fi putut gândi că așa ceva ar putea fi amuzant? Cine ar putea să aibă idee măcar despre efectul pe care îl poate avea așa ceva asupra mea?

Există o cale facilă de ieșire din această situație, desigur. Tot ce trebuie să fac este să șterg e-mailul, să intru pe Facebook și să resping cererea fără să mă uit la profilul respectiv. O parte din mine urlă să fac așa, să pun punct chiar acolo, însă altă parte, una tăcută și îngropată de multă vreme, vrea să vadă, vrea să știe. Să înțeleagă.

Așa că o fac, dau clic pe „confirmă cererea” și sunt redirecționată pe profilul ei: profilul de Facebook al Mariei Weston. Poza de profil e una veche, dinainte de era digitală și, în mod evident, a fost scanată. Maria, în sacoul său verde de școală, cu părul lung, șaten, în bătaia vântului, cu un

zâmbet discret pe față. Cercetez ecranul, căutând indicii, dar e foarte puțină informație pe pagină. Lista ei de prieteni nu e publică și nu există nici alte fotografii în afară de cea de profil.

Mă privește calm din monitorul computerului meu. Nu i-am mai simțit privirea distantă de douăzeci și cinci de ani, nu am mai simțit acea privire care îți spunea că te evaluează, nu într-un fel neplăcut, ci doar te analiza, înțelegând mai multe despre tine decât aveai s-o faci tu vreodată. Mă întreb dacă și-a dat seama vreodată ce îi făcusem.

Cărămizile roșii ale zidului școlii se văd în fundal, familiare într-un fel, deși stranii și ele, ca și când ar fi aparținut memoriei altcuiva, nu a mea. Ciudat, petreci cinci ani ducându-te în același loc în fiecare zi, apoi se termină, nu mai mergi niciodată acolo. Ca și când n-ar fi existat niciodată.

Realizez că nu mă pot uita la ea prea mult timp, iar ochii îmi rătăcesc prin bucătărie, căutând ceva banal de care să se agațe, ca să se desprindă de această realitate nouă și stupefiantă. Mă ridic și-mi fac o cafea, liniștindu-mă prin familiaritatea întregului ritual, pun capsula strălucitoare în aparat, apăsând cu vârful degetului pe buton, cu aceeași precizie de fiecare dată, și îmi încălzesc laptele în cana de spumă.

Mă uit în jur la obiectele vieții mele, extrem de confortabile, de clasă socială mijlocie și aproape la mijlocul existenței. Obiectele din bucătărie și fotografia de pe frigiderul sofisticat, în care apar cu Henry, singuri în prima noastră vacanță împreună, de vara trecută, un selfie făcut lângă piscină: pielea noastră bronzată și plină de sare, o umbră gri în jurul gurii lui Henry, acolo unde praful se lipise de urmele înghețatei sale zilnice.

Dincolo de ușa cu glasvand, mica mea grădină din curte e îmbrăcată în haine de iarnă, iar dalele potecilor strălucesc de la promoroaca de dinainte. Ghivecele ciobite pentru plante alcătuiesc un șir al

tentativelor mele din vară, sortite eșecului, de a-mi crește propriile ierburi aromatice, iar cerul de după-amiază, care se întunecă treptat, e de un gri uniform și plictisitor. Zăresc unul dintre turnurile care se ițesc ici și colo precum niște giganți amenințători peste șirurile de terase victoriene, toate transformate în apartamente precum al meu, care alcătuiesc această parte din Londra de sud-est. Încăperea aceasta, casa, viața pe care am construit-o cu atâta atenție. Mica familie, cu doar doi membri. Dacă unul din noi cade, numai familie nu mai e. Oare ce-ar fi suficient să distrugă totul, să ducă la năruirea deplină? Poate că nu așa de mult pe cât aș crede. Poate doar un ghiont, un mic impuls, așa de fin, încât abia dacă l-aș simți.

Bucătăria, cu pereții de culoare gri, asemănătoare penelor de porumbel, cu blaturile din lemn decolorat, e caldă într-un fel lipsit de confort. În vreme ce aparatul de cafea își mormăie sunetele zilnice, trag doar cu o ureche la știrile de la radioul care trăncăne toată ziua în bucătărie: o victorie nobilă, o remaniere de cabinet, o fată de cincisprezece ani care s-a sinucis după ce prietenul ei a postat poze cu ea goală on-line. Tremur la acest gând, empatia față de ea e amestecată cu un rușinos sentiment de recunoștință că nu existau camere foto la telefoane când aveam vârsta ei. Mă duc să deschid una dintre ușile cu glasvand, simțind nevoia de aer proaspăt, însă o rafală de aer rece o închide la loc.

Cafeaua e gata și nu am de ales decât să mă așez înapoi în fața laptopului, unde Maria mă așteaptă: fixă, impenetrabilă. Mă forțez să-i întâlnesc privirea, încercând în van să găsesc vreun indiciu despre ce avea să i se întâmple. Încerc să văd fotografia în același fel în care ar fi văzut-o un observator ocazional: o școlăriță oarecare, o fotografie veche care probabil că stătuse pe noptiera vreunei mame în ultimii douăzeci și cinci de ani, ștearsă de praf și repoziționată săptămânal.

Nu funcționează, nu pot s-o văd așa, știind ce știu eu despre soarta ei.

Maria Weston vrea să fie prietenă cu mine. Poate că asta fusese problema din capul locului, Maria Weston a vrut să fie prietenă cu mine, dar o dezamăgisem. Plutise în cețurile de la marginea conștiinței mele întreaga mea viață de adult, deși devenisem expertă în a o ține departe, doar o umbră neclară în colțul ochiului, aproape în afara orizontului vizual, însă nu chiar de tot.

Maria Weston vrea să fie prietenă cu mine.

Dar Maria Weston era moartă de mai bine de douăzeci și cinci de ani.

Capitolul 2

Louise
Aprilie 1989

Mi-am petrecut ziua liberă ascultând-o pe Sophie cum discuta cu Claire Barnes și Joanne Kirby. N-am zis prea multe. Stăteam toate pe o bancă la capătul îndepărtat al terenului de joacă, cele trei fete având fustele atât de scurte, încât de multe ori nici nu avea rost să le poarte. Sam Parker le urmărea pe cele trei din celălalt capăt al terenului, așa că puteam lesne să-mi imaginez la ce se gândește. Azi, era acea zi, prima din an când poți să miroși primăvara în aer. Stăteam la marginea băncii, bucurându-mă să simt soarele pe față, sperând că n-au pretenția să particip în vreun fel la conversație. Cerul era de un albastru uluitor, iar Sophie și celelalte două erau splendide, părul lor incredibil de strălucitor reflecta lumina soarelui, iar pielea lor fină aurie radia. Sigur că erau conștiente de efectul pe care îl aveau, doar nu erau chiar atât de proaste.

Sophie își refăcu machiajul cu rimel, în timp ce vorbea despre un băiat cu care se culcase sâmbătă seara la petrecerea de ziua de naștere a lui Claire Barnes, care împlinise șaisprezece ani. Evident, eu nu fusesem invitată. Claire și Joanne mă tolerau pe lângă ele doar pentru că eram prietenă cu Sophie, iar uneori am senzația că și acea prietenie atârna de un fir de ață. Adică ne sărutam și tot tacâmul, apoi – ei, bine, știți chestia aia cea mai jenantă care i se poate întâmpla unui băiat? Fix asta s-a întâmplat.

Claire și Joanne scoaseră un țipăt de uimire.

— Doamne, spuse Claire, ce jenant! Mai știți atunci când m-am culcat cu Mark, la petrecerea lui Jonny? Am mers la Fields și stăteam în genunchi în fața lui, luându-l în gură și nu se întâmpla mai

nimic, iar când m-am uitat în sus, ghici ce? Adormise!

Sophie și Joanne s-au prăpădit de râs, iar eu am zâmbit, ca să arăt că înțelesesem gluma. Măcar știam ce însemna să o iei în gură, chiar dacă detaliile nu-mi erau prea clare. Am încercat să-mi imaginez că fac asta cu cineva, cu cineva de care chiar îmi plăcea, dar nu am putut. În primul rând, că nu înțelegeam cum funcționează, ce trebuia să faci cu gura, cu limba. M-am scuturat dezgustată.

Claire se aplecă înspre cele două, ca și când ne-ar fi împărtășit un mare moment de înțelepciune.

— Pentru voi încă e bine, totul e încă nou, dar eu una încep să mă cam plictisesc de sex, să știți. Numai asta vrea să facă Dan. Uneori, aș mai vrea să ies în oraș sau la cinema sau orice.

Sophie și Joanne s-au grăbit să aprobe. E ciudat, dar Sophie, care e mereu foarte stăpână pe ea, atunci când e cu Claire, am impresia că mă lasă să-i văd toate punctele vulnerabile. Recent, mă lăsaseră să ies cu ele în oraș după școală. Mergeam toate, în grup, dar când ajungeam la cărarea de lângă râu, care e prea îngustă, simțeam cum Sophie și Joanne se luptau tăcute care să meargă cu Claire și nu cu mine.

Doamne, nu vreau să se afle că niciodată nu am sărutat un băiat, deși Sophie știe. Cel puțin, nu a încercat nimeni să mă includă în discuție, mi-e frică să nu spun vreo prostie care ar trăda lipsa mea de experiență. Aproape tot ce știam despre sex învățasem dintr-o revistă, *Just Seventeen,* deși Dumnezeu știe că nu era deloc suficient. Femeia care scrie pagina de probleme pare să plece de la premisa că ai cunoștințele de bază, așa că sunt mereu fraze și cuvinte pe care nu sunt sigură că le înțeleg. Și când te gândești că ar fi trebuit ca lucrurile astea să fie incluse în educația sexuală de la școală, dar, ce să vezi, nu erau, până acum avuseserăm parte de același videoclip antic din anii ’70, cu femeia care naște și niște discuții

jenante despre penisurile care intră în vagin. Ei, asta știam. Singura lecție care părea să fie interesantă era cea în care doamna Cook trebuia să ne învețe cum se pune un prezervativ pe o banană, dar ce să vezi, doamna Cook a fost bolnavă în ziua respectivă, drept pentru care am fost nevoiți să ne limităm la ce auziserăm de la o altă clasă la care se întâmplase cu o săptămână înainte.

Fata cea nouă, Maria Weston, a început azi. Arăta bine, cu o uniformă aproape normală, nu în ton cu ultimele tendințe, dar nici plictisitoare. Doamna Allan i-a dat-o Sophiei în grijă, dar Sophie doar i-a arătat unde erau toaleta și sala de mese, după care a ignorat-o toată ziua. Esther Harcourt a încercat să se împrietenească astfel cu Maria, dar era evident că până și o fată nouă era în stare să priceapă că Esther, cu ochelarii ei cu rame groase, moștenite de la frații mai mari, nu reprezenta calea spre succesul social în școala asta. Ciudat, dacă mă gândesc acum, că stăteam mult timp cu Esther în clasele primare. Îmi plăcea să merg la ea acasă, pentru că mama ei ne lăsa să cutreierăm ore întregi prin pădure, deși erau hippies vegetarieni, așa că la ceai primeam niște chestii bizare. Într-un fel, mi-e dor de ea, râdeam mult împreună. Acum însă, nu aveam cum să fiu prietenă cu ea, groaznic.

Mă rog, la prânz, Sophie nici măcar nu s-a așezat lângă fata cea nouă, iar Esther stătea departe, pentru că Maria fusese atât de distantă cu ea în pauza de dimineață. În timp ce mă apropiam de tejghele, am început scanarea zilnică a sălii de mese, ca să văd unde mă pot așeza. Maria stătea singură, la un capăt de masă și, un grup de tocilare, la capătul celălalt, inclusiv Jocelyn Griffiths (sau cum îi spune Sophie, „Față și Gât”, din cauza fondului de ten portocaliu și a gâtului alb). Față și Gât îi tot dădea despre subiectul temei sale de la engleză și cum spusese domnul Jenkins că era minunat și cum avea s-o roage să rămână puțin

după ce se termina ora (pun pariu că a făcut-o, perversul, nu o zic doar eu, toată lumea crede. Se spune că a fost văzut când se uita pe furiș pe geam, când se schimba echipa de netball). Aproape că trecusem de Maria, întrebându-mă în continuare în gând dacă era în regulă să stau cu Sophie azi (era cu Claire și Joanne în capătul îndepărtat al unei mese care, pentru oarecare motive, era masa mișto – în afară de situația în care aveai un iaurt pe post de prânz, era cam penibil să te așezi acolo), când am surprins privirea ei. Mânca dintr-un cartof copt, ascultând-o pe Jocelyn, care trăncănea mai departe povestind eseul ei despre Shakespeare, cu un surâs prin care dădea clar de înțeles că Jocelyn vorbește numai tâmpenii, așa că un anume lucru m-a făcut să încetinesc.

— E liber aici?

— Da, a zis ea, mutându-și tava ca să-mi facă loc. Stai jos.

Am pus pe masă lasagna mea cea plină de grăsime și m-am așezat, apăsând tare cu paiul pe punctul argintiu de deschidere a cutiei cu suc de ananas, până când a cedat, iar din gaură a țâșnit un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Cum e până acum prima ta zi?

— Ei, știi cum e, e bine, sigur, e și dificil.

Tăcu.

— Adică, de rahat, am rânjit eu.

— Da, a zâmbit ușurată, de rahat.

— La ce școală erai înainte? S-au mutat ai tăi?

Maria nu părea în apele ei.

— Da, am locuit la Londra.

— A, da, am spus.

Părea un moment destul de ciudat să te muți acum în anul cu examenul.

A ezitat.

— Am avut niște neplăceri cu câteva dintre fete. Au existat unele… zvonuri. Despre lucruri pe care le-aș fi făcut eu. Nimic nu era adevărat.

Ultima frază fusese spusă cu patos, de parcă voia să mă facă s-o cred. Cum nu știam despre ce zvonuri era vorba și nici dacă erau adevărate sau nu, n-am avut cum s-o consolez. Nici nu era genul de subiect în care aș fi vrut să mă bag, nu din prima zi de când o cunoșteam.

— Toată lumea e de treabă aici, am mințit. N-o să ai astfel de probleme. De fapt, avem un grup, câteva dintre noi merg aproape zilnic în oraș, vino și tu.

— Azi nu pot, mă ia fratele meu de la școală și mergem împreună acasă. Dar mi-ar plăcea în altă zi.

Prima oră de după pauza de prânz era matematica, iar Sophie s-a strecurat pe locul de lângă mine, cu machiajul proaspăt retușat la baie și duhnind a parfum Poison, de la Christian Dior. I-am spus că vorbisem cu Maria și că o invitasem să vină în oraș cu noi. S-a întors spre mine.

— Ai invitat-o să iasă în oraș cu noi?

Vocea îi era rece.

— Da… e OK? Încercam să-mi ascund tremurai din voce.

— Claire știe?

— Nu, nu credeam că s-ar putea supăra cineva dintre noi.

— Ar fi fost bine să vorbești mai întâi cu mine, Louise.

— Scuze, m-am gândit… e nouă și…

Mi-am rearanjat cărțile inutil pe birou, simțind cum mi se face frică. Ce-am făcut?

— Știu. Dar am auzit deja niște lucruri despre ea, lucruri care s-au întâmplat la fosta ei școală.

— A, e OK, mi-a zis de asta.

Ușurarea mă cuprinsese rapid.

— Nu e nimic adevărat.

— Normal că asta ar spune ea, nu? Ți-a zis despre ce era vorba?

— Nu, am recunoscut, simțind cum încep să-mi ardă obrajii.

— Mda, poate că n-ar fi rău să te informezi înainte să inviți oamenii împreună cu alții.

Am continuat cu exercițiile de algebră pentru câteva minute, în tăcere, deși observasem că Sophie încă se uita peste umărul meu să copieze răspunsurile.

— Oricum, nu poate să vină în seara asta, m-am aventurat în cele din urmă. Trebuie să se întâlnească cu fratele ei.

— Am auzit că și el e cam ciudățel. Oricum, nu pot ieși în seara asta în oraș. Fac ceva cu Claire.

În mod clar nu fusesem invitată la această ieșire misterioasă, așa că nu am mai zis nimic. Eram surprinsă că Sophie nu simțise căldura care iradia din mine, cum mi se scurgeau prin toți porii șocul și grija.

Când a sunat clopoțelul, și-a luat totul de pe birou și a plecat direct către ora următoare. La sfârșitul orelor, nici măcar nu m-a salutat, pur și simplu a luat-o pe Claire Barnes de braț și a plecat chicotind cu ea, fără să se mai uite înapoi. Eram așa de speriată că distrusesem toate legăturile cu ea… Fir-ar să fie! Oare ce trebuia să fac?

Capitolul 3

Louise
Octombrie 2015

Încă stau ca lovită de trăsnet la masa din bucătărie. Pagina de Facebook a Mariei e deschisă în fața ochilor mei. Întrebările se înmulțesc în mintea mea. Cine face asta, și de ce acum? Când apare o nouă notificare pe Facebook, dau click pe ea tremurând.

„Comitetul pentru reuniune de la liceul Sharne Bay v-a invitat la evenimentul Reuniunea promoției din anul 1989 la liceul Sharne Bay”.

Reuniune? Dau clic agitată pe link.

„Reuniunea promoției 1989, de 25 de ani, la liceul Sharne Bay, va avea loc peste două săptămâni în sediul vechi al școlii.”

Pe lângă cererea de la Maria, asta e ca o lovitură drept în plex. Oare e posibil să fie doar o coincidență, să le primesc pe ambele în aceeași zi? Intru pe pagina de Facebook a grupului care organizează reuniunea și, deși nu există niciun mod de a afla cine l-a creat, pare de încredere. E o postare de la fostul nostru profesor de engleză, domnul Jenkins, care încă mai lucrează la școală, pare-se. Celelalte postări sunt pline de comentarii entuziaste de la oameni care merg la reuniune, vechi de două luni. De ce a durat atât de mult să fiu invitată și eu? Simt cum îmi arde pielea gâtului și cum îmi apar lacrimi prostești, care mă trădează, la colțurile ochilor. Cât de ușor, cât de stupid am fost teleportată înapoi în timp, cât de rapid m-a cuprins valul de rușine: rușinea de a fi fost omisă, de a fi lăsată la urmă. Nici măcar acum nu fac parte din gașcă. Un ultim nume pe listă.

Accesez lista celor care participă, căutându-i furioasă numele. Da, uite-l. Uite-l, cu ochii care mă pironesc din poza lui de profil, cu brațul drept

în jurul cuiva care nu apare în poză. Sam Parker participă la acest eveniment. De ce nu mi-a zis nimic? Sigur, nu prea petrecem ore în șir trăncănind, dar ar fi putut să spună ceva când l-am lăsat pe Henry.

Alte nume îmi sar în ochi – Matt Lewis, Claire Barnes, Joanne Kirby. Pentru o secundă, mi s-a oprit inima în loc când am văzut Weston și m-am gândit nebunește că e Maria, dar nu, este Tim Weston. Doamne, fratele ei! Nu a fost cu noi la școală, era cu un an mai mare și mergea la un liceu local, dar obișnuia să petreacă timp cu Sam și cu alți băieți din anul nostru, așa că nu mă miră că vine și el. Sunt o mulțime de alte nume, pe unele le știu, pe altele nu mi le aduc aminte. Atâtea nume, numai al meu nu.

Continui să scanez lista de invitați, până dau de Sophie. Știam că va fi și ea. Intru pe profilul ei. M-am mai uitat la el, dar până acum am rezistat tentației de a mă împrieteni cu ea. De această dată, merg direct la secțiunea cu „prieteni”, însă Maria nu e acolo. Bineînțeles, asta nu înseamnă că Sophie n-a primit și ea aceeași cerere pe care am primit-o și eu, doar că ea poate că nu a acceptat-o. Are cinci sute șaizeci și patru de prieteni. Eu am șaizeci și doi, iar unii dintre ei sunt dintre cei de la serviciu.

Vântul se înteți afară și niște ramuri de glicină care împrejmuiesc ușa cu glasvand se loviră de sticlă, făcându-mă să sar din loc. Chiar dacă știu că e doar glicina, mă ridic și mă uit pe geam, dar e aproape întuneric și nu pot vedea prea bine afară de propria reflexie. O rafală neașteptată de ploaie lovi în geam, de parcă cineva ar fi aruncat o mână de pietriș, și sar în spate, cu inima bătându-mi nebunește.

Întoarsă la masa din bucătărie, intru pe imaginea de profil a lui Sophie. E una dintre acelea pseudo-relaxate care arată ciudat de splendid, dar reușește să lase impresia că e doar un instantaneu pe care l-

a aruncat din întâmplare acolo. Dacă te uiți cu atenție, vezi machiajul „natural”, lumina semiprofesionistă, filtrele aplicate la editare. Dacă te uiți și mai atent, vezi ridurile, deși trebuie să recunosc că se menține bine. Părul i se revarsă în continuare ca o cascadă de caramel topit, iar silueta ei e, după cum era de așteptat, neschimbată din anii de adolescență.

Mă întreb dacă m-a căutat vreodată aici și mă duc înapoi la propria mea poză de profil, încercând s-o văd cu ochii ei. Am folosit una făcută de Polly, eu stând la o masă dintr-un pub, cu un pahar de vin în mână. Sub privirea mea acum critică, arată ca o fotografie a unei persoane conștiente de sine, care încearcă să arate „amuzantă”. Stau aplecată spre masă, într-o bluză cu mâneci scurte și se poate vedea grosimea deloc atractivă a brațelor mele, în contrast puternic cu membrele lucrate la sală și de culoarea mierii, care apar în poza lui Sophie. Părul meu castaniu și tern arată lipsit de strălucire, iar machiajul e întins.

Fotografia de copertă de pe pagina mea este una cu Henry, făcută luna trecută, în prima lui zi de școală. Stă în bucătărie, cu uniforma impecabilă, dar puțin prea mare, arătând teribil de mândru. Numai eu îi știam momentele de îndoială, pe care mi le mărturisise cu o seară înainte, înfofolit în plapuma lui: „Dacă nu se joacă nimeni cu mine, mami? Dacă mi-e prea dor de tine? Ce fac dacă o să am nevoie de o îmbrățișare?” L-am liniștit cum am putut mai bine, dar nu știam răspunsul la întrebări. Părea prea mic să plece pe cont propriu în lume, acolo unde nu puteam să-l protejez. M-am întrebat în trecere dacă Sophie știa că am un copil cu Sam, sau dacă știa că fuseserăm căsătoriți. Am îndepărtat gândul de la Henry, încercând să nu mă gândesc ce făcea la Sam în seara asta, încercând să nu mă îngrijorez pentru el. Era ca și când aș fi încercat să nu respir.

Am început să mă uit pe pozele din laptop, încercând să găsesc una mai bună, întrebându-mă dacă n-ar trebui să-mi fac una nouă, deși selfie-urile sunt mereu îngrozitor de nefavorabile, așa că mai bine nu. Dar ce-ar fi să folosesc una dintre cele „amuzante”, o poză cu spatele sau una neclară? Cine știe, poate că m-a căutat înainte și a văzut-o pe cea de acum, așa că dacă o schimb azi și îi trimit o cerere de prietenie, va ști că am făcut asta intenționat, pentru a o impresiona.

Gândul mă face să mă opresc: s-o impresionez? Doamne, asta încerc să fac, după atâția ani? Mă uit înapoi în timp și mi-e foarte clar că Sophie s-a folosit de mine pentru a-și flata propriul ego, că avea nevoie de cineva mai puțin atrăgător, mai puțin cool decât ea, care să-i fie alături și s-o pună pe ea într-o lumină mult mai bună. Nu eram în stare să înțeleg atunci asta, dar se lupta să urce pe o poziție superioară la fel de mult ca și mine, doar că era cu câteva trepte mai sus. Însă primirea mesajului de la Maria m-a catapultat în timp, cu douăzeci și cinci de ani în urmă: înapoi în curtea școlii, în sala de mese, unde felul în care te integrai și prieteniile deveneau chestiuni de viață și de moarte. Realizările mele profesionale, prietenii, fiul meu, viața pe care o construisem, toate parcă fuseseră construite pe nisipuri mișcătoare. Simțeam că-mi fuge pământul de sub picioare.

În cele din urmă, las poza așa cum e și îi trimit o cerere de prietenie, după un moment de gândire, fără să includ un mesaj, în fond, ce aș fi avut oare de zis?

„Salut, Sophie, ce-ai mai făcut în ultimii douăzeci și cinci de ani?”

E puțin bizar.

„Salut, Sophie, am primit o cerere de prietenie din partea unei colege care e de mult oale și ulcele, ai primit-o și tu?”

Și mai bizar, mai ales dacă nu o primise.

Stau la masa din bucătărie, cu ochii pe iconița de notificări. După două minute, apare un „1” și mă grăbesc să dau click.

„Sophie Hannigan a acceptat cererea ta de prietenie”.

Firește, e genul de persoană care stă tot timpul pe Facebook. Nu mi-a trimis mesaj, ceea ce mă face să mă simt puțin panicată, cu o senzație de rău fizic, dar asta îmi lasă timp să îi studiez profilul. Deși nu-mi poate oferi o privire în viața ei reală, îmi spune cu siguranță multe despre cum vrea ea să fie văzută de lume. Își schimbă poza de profil cam o dată la două zile, o succesiune infinită de imagini flatante, acompaniate de complimentele inevitabile ale prietenilor de ambele sexe. Unul dintre prietenii săi, Jim Pett (care apare ca fiind căsătorit cu altcineva) comentează la fiecare:

„Aș face-o”, spune unul dintre ele, „tocmai ce am făcut-o”, un altul. „O, Jim, mai temperează-te și tu”, scrie ea drept răspuns, maimuțărind dezgustul, dar simțindu-se de fapt flatată.

Știu că Facebook oferă o versiune idealizată a vieții, editată și periată, ca să arate lumii ceea ce vrem noi să vadă. Și, cu toate astea, nu pot să-mi înăbuș invidia la adresa frumuseții ei încă strălucitoare, fotografiile, locurile exotice, comentariile, tumultul social, cercul vast de prieteni de succes. Nu există nicio mențiune despre un partener, nici semne despre copii și mă surprind judecând-o pentru asta. Aparent, și după toate lucrurile prin care am trecut, încă le văd ca un indicator al succesului unei femei: să găsești un partener, să dai naștere unei vieți.

La gândul că ar trebui să-i trimit un mesaj, mă văd paralizată de nehotărâre. Cum aș putea să-i explic ce s-a întâmplat? Dar cu cine altcineva să vorbesc despre asta? Mai demult, aș fi putut să vorbesc cu Sam, dar nici nu se mai pune problema acum. Am decis să păstrez un ton simplu și să încerc să fiu relaxată:

„Salutare, Sophie, a trecut mult timp! Văd că suntem amândouă în Londra! Mi-ar plăcea mult să ne întâlnim la un moment dat!”

Tastez literele, strângând din dinți de disperare că va simți entuziasmul meu în fiecare cuvânt. Prea multe semne de exclamare, dar nu știu cum altfel să comunic relaxat. În mod evident, n-ar fi trebuit să mă îngrijorez din acest motiv, pentru că un mesaj îmi apare imediat, însoțit de alerta sonoră specifică

„Hei! Mă bucur mult să aud de tine!! Mi-ar plăcea mult să ne vedem!! Vii la reuniune?”

„Așa sper!” Tastez, iar degetele îmi alunecă pe taste. „Sper să nu se suprapună peste ceva din agenda mea, dar ar fi extraordinar să ne vedem cu toții!”

Sunt dureros de conștientă de contrastul dintre tonalitatea mea strălucitoare și confuzia și jena pe care le simt în timp ce tastez. O voce din capul meu (probabil cea a lui Polly) îmi spune să mă opresc, să ignor complet reuniunea, dar n-o pot face.

„Știu! O să fie extraordinar!!” răspunde ea.

Of, Doamne, semnele astea de exclamare mă nenorocesc. Nu aș putea face asta într-un e-mail, trebuie s-o văd. Mă adun și încep să scriu.

„Ar fi minunat dacă ne-am putea vedea să ne punem la curent cu ultimele noutăți înainte de ziua cea mare – ce zici, ne vedem la un pahar de vorbă?”

Apăs butonul de trimitere înainte să am ocazia de a mă răzgândi. Până acum, mesajele curgeau neîntrerupt, dar, în acest moment, este o pauză mai lungă, după ultimul. Nu răsuflu.

„Sigur, de ce nu? Nu vrei să vii la mine, la un pahar – ce zici de vineri?”

Respir ușurată și tremurând. Mă simt puțin ciudat să merg la ea acasă, aș fi preferat un teren neutru, dar nu pot să mai rezist, așa că îi spun că da. Îmi dă adresa ei, un apartament din Chalk

Farm și mă deloghez în grabă. Observ că-mi tremură mâinile și sunt recunoscătoare că această primă întâlnire cu Sophie a avut loc on-line, ceea ce mi-a dat ocazia să-mi revin după aceea. *Sunt adultă acum,* mă gândesc. *Nu am nevoie de aprobarea ei,* dar nici măcar eu nu mă cred.

Se lasă noaptea. Îmi închid laptopul și rămân nemișcată la masa din bucătărie o vreme îndelungată. Mai întâi, cererea de prietenie de pe Facebook, acum întâlnirea cu Sophie: mă simt de parcă aș fi într-o cavalcadă sau într-o călătorie în care nu m-a întrebat nimeni dacă vreau să merg. Deși sunt profund șocată de turnura evenimentelor, cumva m-am așteptat mereu ca aceste lucruri să se întâmple, sau ceva asemănător. Nu știu cine conduce și încotro mergem, dar se pare că roțile au fost puse în mișcare și nu știu cum să le opresc.

Capitolul 4

Louise
Octombrie 2015

Soneria sună la cinci fix, vineri. Îl las pe Henry așezat la masă, mâncând în ritm de melc, și deschid ușa:

— Ai ajuns mai devreme.

— Da, chiar dacă am mai fost babysitter la tine de un milion de ori până acum, știu că urmează o listă cu instrucțiuni, lungă cât o zi de post: cartea preferată a momentului, unghiul exact la care vrea să rămână ușa deschisă, configurarea și ierarhia jucăriilor de pluș. Lucrurile astea durează. Pot să intru?

— Of, scuze!

Mă dau la o parte, iar Polly se strecoară pe lângă mine, scoțându-și eșarfa enormă care practic e cât lungimea corpului ei, precum și o haină cu puf, își desface cizmele din piele, lungi până la genunchi, care scot la iveală niște colanți mai vechi, ce nu-i ajung până la șosetele desperecheate, iar în spațiul rămas se vede că nu e epilată.

— Cum îți merge? o întreb în timp ce-i pun în cuier haina și eșarfa.

— Ca de obicei. La lucru e groaznic, ai făcut bine că ai plecat de acolo și că ți-ai făcut tu afacerea ta.

Spune asta de fiecare dată când mă vede, de când am plecat de la Blue Door Interior Design, dar știm amândouă că ar lua-o razna după doar o zi în care ar sta singură, așa cum fac eu, cu doar câteva întâlniri ocazionale, pentru a mai varia lucrurile. Ea înflorește efectiv pe chat, sau când participă la bârfele din birou, ori grație veșnicului murmur dintre colegi, într-un loc aglomerat și exigent de muncă. Pe când mie nu-mi lipsește deloc. Mai ies la câte o băută ocazională cu câțiva

dintre foștii mei colegi, dar în afară de Polly, n-aș folosi pentru niciunul dintre ei termenul de prieten.

— Mă căpiază copiii, continuă ea în timp ce ne îndreptăm spre bucătărie. Caro se vede cu un tip nou iar și mă sună din zece în zece minute ca să mă întrebe ce înseamnă diverse mesaje, ce ar trebui să poarte, dacă ar trebui să se radă acolo. Nu știu cu ce am greșit să merit o astfel de soră. Adică, pentru numele lui Dumnezeu, de unde să știu dacă femeile de acum se rad acolo? Aron ar fi atât de încântat dacă eu aș vrea vreodată să facem sex, încât nu cred că i-ar păsa nici dacă aș fi acoperită de funingine din cap până-n picioare… Henry! Ce face băiatul meu preferat?

Se apleacă și-l sărută pe cap.

El zâmbește din sosul de roșii.

— Salutare, Polly!

— Abia aștepta să vii, am spus eu. Pare-se că tu citești mai multe povești decât mine.

— Ei, bine, locomotiva Thomas e complet nouă pentru mine, iar fetele nu au fost niciodată interesate. Ai unele noi, H?

Fața i se lumină.

— Da! Tata tocmai mi-a dat trei cărți noi cu Thomas: Charlie, Arthur și Diesel. Mi le citești?

— Desigur! Doar de-aia sunt aici.

— Mami? Pot să merg să le iau?

— Da, dacă ți-ai terminat pastele. Lasă-mă să vorbesc puțin cu Polly și, când plec, o să ți le citească pe toate.

— Ia fii atent, H, ce-ar fi dacă te-ai duce și te-ai apuca să construiești o linie imensă de tren, cât vorbesc eu cu mami, apoi vin și ne jucăm cu ea, cât timp e plecată. De acord?

— De acord, spuse Henry, vizibil strălucind de veselie la acest gând.

— Deci, cine e prietena de la școală cu care urmează să te vezi în seara asta? întreabă Polly, în vreme ce Henry tropăia fericit spre ieșirea din bucătărie, deja construind în gând șina de tren.

Umplu ceainicul cu apă, trăgând de timp. Nu sunt sigură cât de mult vreau să-i spun ei. Nu am vorbit niciodată cu ea (cu nimeni, de fapt) despre ce se întâmplase cu Maria. E prea vast, prea dezlânat. Nu știu cum să-mi fac limba să explice. Acesta era unul dintre motivele pentru care era o mare ușurare să fiu cu Sam. Deși nu vorbea niciodată despre asta, cel puțin nu trebuia să-i explic nimic, pentru că fusese acolo. Uneori mă întreb dacă aș fi suportat atât de mult în așa de mult timp dacă el n-ar fi fost unul dintre oamenii care știau ce făcusem. Văzuse latura mea cea mai rea și, cu toate acestea, mă iubea în continuare, în felul lui.

— Ei, doar o fată cu care n-am mai păstrat legătura de-a lungul anilor. M-a contactat pe Facebook, s-a gândit că ar fi plăcut să ne întâlnim să punem țara la cale, am spus eu.

În seara asta, nu e momentul pentru a intra în detalii. Dacă mă apuc să explic ce i s-a întâmplat Mariei, chiar și versiunea extrem de cenzurată pe care i-aș spune-o lui Polly, am sta aici toată noaptea, iar eu încă nu știu ce urmează să port. Nu pot să-i cer lui Polly sfatul, oricât de mult mi-ar plăcea, pentru că apoi ar trebui să explic de ce contează atât de tare să arăt bine în seara aceasta.

— Deci, trebuie că-l cunoaște și ea pe Sam, nu, fata asta cu care te vezi? întrebă Polly încruntându-se.

— Da, desigur.

— Știe că te-a lăsat pentru… ușuratica aia?

Furia lui Polly la adresa tratamentului pe care mi l-a aplicat Sam, cât și disprețul pentru noua lui soție nu au limite. Simt cum mă cuprinde un val de dragoste pentru ea. Ea cu Aaron, cu Sam și cu mine nu am ajuns niciodată să avem legături strânse, în afara câtorva cine ocazionale. Știu că îmi doream să fim și noi mai degrabă ca un grup, ca alte cupluri despre care știam că-și fac vacanțele împreună, însă acum sunt bucuroasă că Polly a

rămas atât de mult a mea, și că între Aaron și Sam nu s-a cimentat nimic.

— Nici nu știu dacă ea a aflat că am fost căsătorită cu Sam, am spus eu. Deși n-aș fi surprinsă să fie la curent cu toată povestea, mereu știa prima toate bârfele din școală.

Mă rog, nu chiar toată povestea. Nimeni n-o cunoaște. Nici măcar Polly.

— Hm, OK. Și-acum… spuse Polly.

Pot să jur că, indiferent ce urmează, plănuise să-mi spună lucrul respectiv încă dinainte de a ajunge.

— Te-ai mai gândit la ce ți-am spus? Despre întâlnirile pe internet?

— Nu știu, Polly, nu sunt sigură că sunt pregătită să mă văd cu cineva.

Am stat puțin prea mult să caut plicurile de ceai în dulap.

— Cu munca și cu Henry, nu prea mai am timp pentru altceva.

Nu timpul e problema. Problema e la mine. Cred că sunt defectă. După toți anii cu Sam, nu am nici cea mai vagă idee despre cum s-ar desfășura o nouă relație.

— Tocmai de-aia ar trebui s-o faci! Ai nevoie de altceva, de ceva doar pentru tine. Sunt doi ani de când a plecat Sam. E mult, Lou.

Parcă ar fi fost ieri. Durerea s-a atenuat puțin, dar e încă acolo, ca o cavitate din care a fost extras un dinte. În unele zile, pot face abstracție de ea, dar în altele nu pot să nu dau cu limba acolo, să văd cât mai doare.

— Știu. Mi-e bine singură, sincer. Mai bine, chiar.

— Ei, cu siguranță că ți-e mai bine singură decât cu el. Dar se poate să-ți fie mai bine decât doar bine, ai putea fi fericită. Meriți să te distrezi puțin și să fii cu cineva care se poartă bine cu tine, care să te vadă ca o prioritate. Să aibă grijă de tine.

— Sam făcea toate chestiile astea, am spus eu în defensivă.

— Of, Doamne! De ce continui să-i iei apărarea? A fost atât de greșit ce ți-a făcut.

— Da, știu, dar nu a fost chiar numai vina lui.

— Ba da, a fost! A fost chiar numai vina lui.

Polly își prinde părul ciufulit într-o coadă și îl răsucește cu furie. E o discuție pe care am avut-o de multe ori înainte și amândouă știm că niciodată nu o vom termina punându-ne de acord, așa că fac o eschivă.

— Și cu întâlnirile astea on-line… ce ar trebui să spun despre mine?

— Aha! Nu trebuie să-ți faci griji în această privință, zâmbește Polly, cu expresia unui jucător de poker care tocmai a tras un as.

Ce-mi place enorm la ea e capacitatea de a nu rămâne supărată. Poate să fie furioasă pe tine pentru un minut, dar, dacă o faci să râdă, totul e dat uitării.

— Este un site unde un prieten poate să-ți facă un profil, care e completat cu ce fel de bărbat te interesează, totul. Tu doar aștepți să înceapă să curgă ofertele.

Și acest prieten cine ar fi…?

Zâmbesc, scurgând pliculețele de ceai în interiorul cănii și adaug lapte.

— Ta-daaa!

Polly face mișcări de magiciană cu mâinile în jurul feței.

— Serios acum, ce ai avea de pierdut?

Nu e vorba de ce anume aș avea de pierdut, ci despre ce anume aș avea de câștigat. Chiar vreau să mă deschid în fața posibilității de a fi rănită iar? Am muncit atât de mult să ajung în acest punct în care sunt acum – independentă, pe cont propriu, doar eu și Henry, fericiți în mica noastră bulă. Deși sunt unele zile în care îmi doresc să dau timpul înapoi, sunt de fapt bine: mai sănătoasă, mai fericită, mai sigură. De fapt, nici nu-mi pot

imagina cum ar fi să fiu cu altcineva. Mă sperie că sunt defectă. O expresie pe care am tot auzit-o de la mama când eram copil îmi răsună în minte: produse cu defecte.

— OK, să nu te superi, continuă Polly, dar să știi că ți-am făcut un profil pe site. Ia aruncă o privire să vezi cum ți se pare.

Trage laptopul spre ea, în cealaltă parte a mesei.

— Stai!

Sar și-l iau din mâna ei. Pagina de profil a Mariei de pe Facebook e deschisă.

Polly își retrage confuză mâna.

— Profilul încă nu e activ, l-am făcut ca să-l poți tu verifica înainte să-l pun on-line.

— Scuze, nu de-aia, spun eu, deschizând capacul, sperând că ea n-o să observe tremurul ușor al mâinilor mele. Am parolă pe laptop. Mă ocup eu.

Închid Facebookul și îi dau laptopul lui Polly. Deschide o fereastră nouă și tastează pentru câteva secunde.

— OK, aici ești: femeie independentă, amuzantă caută bărbați asemănători, cu vârste între 35 – 50 de ani, pentru plimbări prin natură, mâncăruri delicioase și ieșiri în oraș sau seri petrecute acasă.

— Detest plimbările prin natură.

— Știu, dar toată lumea pare să le adore, așa că m-am gândit că ar fi un avantaj dacă ai zice și tu că îți plac.

— Mda, bine… și mâncăruri delicioase? Dacă vor crede că e un semnal prin care le spun că sunt grasă?

— Vor putea să-ți vadă poza, așa că vor ști că nu ești. Uite.

Dă click pe o poză. A folosit una pe care n-o știam, făcută la un grătar la ei acasă vara trecută. Purtam o rochie din bumbac, cu un imprimeu viu, ochelari de soare, țineam un pahar de vin în mână și râdeam. Arătam fericită și lipsită de griji. Iar eu nu sunt așa.

— Deci? rostește Polly, plină de speranță. Pot să-l pun on-line?

— Of, Doamne, bine, fă-o!

Altfel, nu cred că ar renunța și, în fond, nu văd ce rău ar fi să apar pe site. Nu trebuie să și merg la întâlniri.

— Super! spuse Polly, dând clicuri încântată. Bun, tu du-te și te schimbă. Eu fac asta și pe urmă mă duc să mă joc cu Henry. Ți-am făcut o nouă adresă de e-mail pentru toate notificările, da? Ca să le poți ține organizate. Îți trimit detaliile la adresa ta obișnuită de e-mail.

Probez vreo cinci dintre cele mai bune haine pe care le am, dar arăt mult prea elegantă și se vede efortul în toate, așa că, în cele din urmă, mă opresc asupra unei fuste din denim mai aparte, colanți și un pulover cu guler rulat. Henry și Polly sunt absorbiți de drama unui accident de tren, când îmi bag capul pe ușa din living să le spun la revedere, însă Henry se ridică pentru a puncta seriozitatea despărțirii noastre, așa cum simte el că ar trebui. Despărțirile sunt o chestiune serioasă pentru el, le ia în serios.

În timp ce mă îndrept spre stația de tren, telefonul îmi vibrează în buzunar. Când îl deschid, era doar o notificare de la statusul lui Polly. „Distrându-mă cu peștitul și trăind viața din plin, prin intermediul lui Louise Williams, pe matchymate.com”, scrisese ea, etichetându-mă în postare, ca să apară și la mine pe pagină.

„Mulțumesc *că* acum ai anunțat pe toată lumea”, i-am răspuns, adăugând un smiley, ca să înțeleagă că nu sunt supărată. Oricum, toată lumea, cu mic cu mare, pare să se ocupe de întâlniri pe internet în zilele noastre, așa că nu mă deranjează să știe și prietenii mei.

După ce am ieșit din gura de metrou de la Chalk Farm, urmez harta de pe telefon și, în curând, mă trezesc că merg printr-un șir de peluze victoriene, cu ferestre și alei bine întreținute. Îmi evocă strada

mea, deci, aparent, Sophie e cam tot în același registru ca mine. În geanta care mi se lovește de picioare în răstimpuri e o sticlă de vin pentru care mi-am petrecut vreo patruzeci de minute s-o aleg, într-un supermarket, cu o seară înainte.

Pe lângă mine trec muncitori în uniforme de lucru, înfofoliți, ca să reziste vântului înghețat, grăbindu-se acasă pentru o baie relaxantă, o cameră caldă, cine gătite de cei dragi. Sunt copleșită subit de dorința de a sta tolănită pe canapea, citindu-i lui Henry o poveste cu locomotiva Thomas.

Apropiindu-mă de apartamentul lui Sophie, trec pe lângă un grup de adolescente îmbrăcate în salopete în formă de animale, cu cizme îmblănite și cu părul ondulat în bucle enorme. Dansează împreună, indiferente în fața frigului, ținându-se de mâini și râzând isteric. Mi se încordează stomacul și simt o undă de invidie și de rușine.

Ajunsă la ușa lui Sophie, mă uit la ferestrele luminate din spatele obloanelor închise bine. Îmi acord un moment să îmi compun expresia și apoi apăs pe sonerie. După câteva secunde, se aud pași și o siluetă începe să se profileze, reflectată prin vitraliile ușii de la intrare. Apoi, ușa se deschide și iat-o. Ne privim preț de câteva secunde, niciuna dintre noi neștiind cum să procedeze. Apoi, ea zâmbește, „Louise!”, se întinde să mă sărute pe obraji, pe urmă se răzgândește și mă ia în brațe, înconjurându-mă cu brațele sale, cu parfumul său, cu personalitatea sa. Sunt copleșită de amintiri, de senzație pur și simplu. Anii care au trecut, în care am muncit așa de mult ca să uit, s-au topit și, pentru o clipă, am avut iar șaisprezece ani – stângace, tulburată, intens de vie.

De aproape, nu e chiar creatura perfectă din pozele ei de pe Facebook, dar nu e foarte departe de ele. Afișând un dispreț suveran pentru vremea aspră, e îmbrăcată într-o pereche de blugi mulați, e în picioarele goale și are o bluză delicată, subțire,

la care poartă un colier masiv, ca o declarație de modă. Părul ei de culoarea mierii îi alunecă pe umerii bronzați, iar machiajul său e ușor, însă sofisticat. Când m-am studiat în oglindă înainte să plec, m-am simțit încrezătoare, însă acum, pur și simplu, am impresia că sunt demodată.

— Salut, salut! exclamă ea. Ce bine îmi pare să te văd!

Și, când vorbește, ai impresia că o face cu semne de exclamare.

— Și mie îmi pare bine, am reușit să bâigui. Arăți minunat! Ce mai faci?

— Oh, mi-e bine, într-adevăr bine, minunat, trântește ea ca o rafală, trăgându-mă în hol, studiindu-mă din profil. Arăți la fel!

După ce am urcat la etaj, începe să-mi fie neplăcut de cald, dar nu-mi pot da jos puloverul, pentru că (pregătindu-mă să fac față frigului), am ales o bluză veche să-mi pun pe dedesubt. O bluză care pe vremuri era neagră, dar acum avea o culoare spălăcită, un fel de gri verzui, cu urme albe de deodorant la subraț. Transpirația începe să îmbibe materialul la subsuori și să se prelingă printre sâni.

Înăuntru, e ca o explozie de culori, cu un perete de un roz aprins la un capăt și cu un candelabru extravagant în centrul livingului. Totul mustește de feminitate, iar acum sunt sigură că nu trăiește niciun bărbat aici, așa că o părticică din mine, secretă și răutăcioasă, se bucură că și ea e singură la patruzeci de ani.

Sophie îmi ia vinul din mână, fără să se uite la el, și îl bagă în frigiderul dintr-o bucătărioară cochetă care dă spre living. Toarnă pentru amândouă dintr-o altă sticlă și îmi face semn să mă așez pe unul din capetele canapelei de catifea purpurie, iar ea se ghemuiește în partea opusă, ca o felină. Canapeaua e atât de moale, încât dacă vreau să-mi țin picioarele așezate pe parchet, nu mă pot lăsa pe spate, așa că mă poziționez pe muchie,

picior peste picior, trecând paharul de vin dintr-o mână în cealaltă.

În ciuda nepăsării sale studiate, îmi dau seama că și ea e emoționată, tot punând întrebări în rafală: cum îmi câștig traiul, dacă îmi place ce fac, unde locuiesc, ce mai fac părinții mei, nelăsându-mi aproape deloc ocazia să îi pun și eu întrebări. O întreb totuși despre părinții ei, iar ea îmi spune strălucind că amândoi s-au stins cu niște ani în urmă. Am încercat să întreb mai multe, dar a trecut peste întrebările mele, simt în ea ceva casant, de care nu-mi aminteam. Îi dau prea mult înainte cu riscurile pe care mi le-am asumat când am pornit propria mea afacere de amenajări interioare, cu premiile pe care le-am câștigat, iar ochii ei încep să-și piardă din interes. Se mai înveselește puțin când îi spun că am apărut în ziarul local din Sharne Bay când am câștigat un premiu de design, dar numai pentru că și ea are o poveste despre cum a apărut și ea în același ziar, când a câștigat o cursă organizată în scop caritabil. Observ că nu mă întreabă despre parteneri sau copii. Oare pentru că știe despre mine și Sam sau pentru că nu vrea să vorbească despre propria sa situație în materie de relații? Pare tensionată, ca și când valul ei neîntrerupt de întrebări ar fi o modalitate de a ține conversația în direcția pe care și-o dorește. Când, în cele din urmă, nu mai are ce întrebări să pună, se așterne tăcerea, iar eu îmi tot storc mintea în căutarea unui subiect nou. Sophie se uită în jos, jucându-se cu paharul, într-o stare de incertitudine care nu-i e tipică.

— Ce mă bucur să te văd, Louise, spune ea. Știi, chiar ai fost importantă pentru mine. Tu erai cea cu care puteam să… vorbesc, cred. Părea că îți păsa de mine în mod autentic, nu ca toți ceilalți.

Mai am puțin și rămân mută. Când eram la școală, prietenia noastră îmi părea un fel de stradă cu sens unic, în direcția mea. Ea era intrarea mea în cealaltă lume, cea care mă oprea să fiu Esther

Harcourt. Deși acum îmi dau seama cât de mult avea nevoie de o acolită care să n-o critice, în acea perioadă eram așa de disperată să o păstrez, încât nu m-am gândit niciodată ce își lua ea din toată povestea asta.

Încep să răspund, dar mă întrerupe, de parcă deja regreta ce a spus.

— Așadar, ești entuziasmată de reuniune?

Zâmbește, lăsând clar impresia că e conștientă de faptul că am aflat doar de curând. Cât despre… Sophie. Conversația s-a repus înapoi pe direcția ei inițială așa de rapid, încât stau să mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat că a lăsat garda jos.

— Da, da, ar trebui să fie extraordinar, răspund eu. Abia aștept.

— Știi că vine și Sam, nu? Am auzit de voi doi. Ce păcat.

Așadar e la curent. Chiar crede sincer că e păcat? Niciodată nu am știut cu precizie dacă s-a întâmplat ceva între ea și Sam când eram la școală, iar o parte ridicol de adolescentă din mine și acum arde în focurile geloziei. Mă privește pe sub sprâncene cu compasiune, emanând grijă prin toți porii.

— O să fie puțin ciudat, nu crezi?

— Nu, o să fie în regulă. A fost amiabil, dau eu replica, de parcă aș fi citit dintr-un scenariu.

Aș putea să-l numesc „Viața mea așa cum aș vrea eu să fie”. La auzul numelui lui pe buzele ei, înfășurată în tot trecutul meu greu, simt o răceală în mine.

— De unde ai aflat?

— Ei, știi cum circulă genul ăsta de lucruri, a răspuns ea. Încă mă mai văd cu câțiva din vechea gașcă, Matt, Claire. Oamenii vorbesc. Ai și un bebeluș, nu?

— Da, am răspuns printre dinți. Avem un copil. Deși nu mai e chiar mic acum, are patru ani.

Dintr-odată, îmi doresc cu disperare să fi fost acasă, să mă opresc în fața ușii lui Henry, să mă uit

prin fanta lăsată să văd dacă doarme, să intru și să-l sărut, să-i simt mirosul.

— Ce dulce!

N-ar fi avut cum să fie mai puțin interesată și, oricum, Henry este ultimul lucru pe lume despre care aș fi vrut să vorbesc cu ea.

— Dar Tim? Tim Weston? întreb, de parcă numele abia acum mi-ar fi apărut în minte. Te mai vezi cu el?

Sophie îmi aruncă o privire dură.

— Nu, nu l-am mai văzut de ani buni. De ce mă întrebi?

— Ei, am observat că apărea și el pe Facebook ca participând la reuniune și știu că era prieten cu fratele lui Matt, așa că m-am gândit… o las moartă. Pe post de introducere despre ceea ce voiam să vorbesc cu ea, episodul fusese un eșec grandios.

Sophie se apucă să-i înșire pe toți cei care merg, punându-mă la curent cu viețile diverșilor oameni despre care nu mai știam nimic de douăzeci și cinci de ani. Nu existau clasele a 10-a – a 12-a în Sharne Bay High și, oricum, chiar dacă ar fi fost, în niciun caz n-aș fi rămas acolo, nu după ce se întâmplase. Am intrat în clasele superioare de liceu într-un oraș învecinat, pentru examenele mele finale, și, după ce am plecat de acasă la facultate, nu m-am mai uitat înapoi. Părinții s-au mutat și ei ca să fie mai aproape de bunici, în primul an în care plecasem, așa că nu mi-am petrecut nicio vacanță acolo și nu am păstrat legătura cu nimeni, aruncându-mă cu hotărâre, chiar dacă lipsită de entuziasm, în viața de facultate. Când eu și Sam am început o relație, lucru care s-a întâmplat la mult timp după anii de universitate, pierdusem complet legătura cu toți din școală, și chiar dacă știam că el se mai vede cu unii băieți din când în când, se întâmpla foarte rar și niciodată nu mergeam cu el.

Cererea de prietenie din partea Mariei îmi face stomacul ghem, ca și când aș fi înghițit un cocoloș de paste crude, ceea ce mă împiedică să mă dedic complet conversației – nu că ar conta, pentru că abia dacă reușesc să mai strecor câte o vorbă. Îmi simt cumva respirația tăiată, tremurând, sentimentul ăla când știi că urmează o explozie în conversație, dar interlocutorul nu bănuiește nimic. Stau cu degetul pe cuiul grenadei, dar ea n-are nici cea mai mică idee.

La un moment dat, discuția intră pe un făgaș mai liniștit și lansez bomba.

— Sophie, există un motiv pentru care am luat legătura cu tine… ceva despre care trebuie să vorbim.

— Da? spuse ea cu un ton precaut, sorbind o gură de vin.

— Am primit o cerere de prietenie, pe Facebook, cam stranie.

Iau o scurtă pauză, ca să-mi ofer câteva clipe de normalitate. Odată ce spun asta și altcuiva… indiferent ce e, e sfârșitul jocului. Lucrurile nu mai pot fi la fel.

— Era de la Maria Weston.

Nu cred că mi-am imaginat că o văd pe Sophie cum pălește, iar ochii i se măresc pentru o fracțiune de secundă, înainte să-și pună la loc masca ei calmă.

— Ah, și tu ai primit-o? râde ea. De la fata care s-a înecat?

Deci, nu numai mie mi s-a întâmplat. Faptul îmi dă o oarecare senzație de ușurare. Dar nici chiar Sophie nu poate fi atât de lipsită de inimă să râdă de asta. Singura explicație plauzibilă e că se preface, abordând un aer nonșalant, pe care îl ai când e vorba despre o fată cu care n-ai avut nimic de-a face, o fată a cărei viață nu s-a intersectat cu a ta niciodată.

— Da, sigur, de la fata care s-a înecat.

Sună mai presant decât intenționasem, iar Sophie are o expresie de șoc, poate și puțină spaimă, deși le ascunde rapid.

— De aceea ai venit? spuse ea, râzând iar. E clar o glumă bolnavă, probabil de la cineva care merge la reuniune. Pun pariu că toată lumea a primit aceeași cerere.

— Presupun, spun eu. E de fapt bănuiala de care m-am agățat în ultimele patru zile, ca o victimă naufragiată de un fragment din epavă. Dar cine ar face așa ceva? Și de ce eu? Nici măcar nu știam de reuniune când am primit cererea. Să reținem, presupun că e evident.

— De ce e evident? întreabă Sophie, ridicându-se de pe canapea și turnându-și un alt pahar de vin din sticla din bucătărie, fără să mă întrebe și pe mine dacă mai vreau. Stă în bucătărie, sorbind din el, cu fața imposibil de citit la adăpostul umbrelor.

— Știi, felul în care m-am purtat eu cu ea… și ce am făcut noi… continui eu cu bâiguiala. Deși aproape nimeni n-a știut. Nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbești, Louise, abia dacă o cunoșteam.

Își puse paharul pe suprafața de lângă ea cu un gest final.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Am trăit în ultimii douăzeci și cinci de ani frământată de ceea ce făcuserăm și de ceea ce făcusem eu. Sigur că viața mea a continuat – am făcut studii, am lucrat, am făcut cumpărături, am gătit, am făcut mișcare, am fost prietenă, fiică, soție, mamă. Și, cu toate astea, în mintea mea, acest act de neiertat a zăcut acolo – strivit, înghesuit, făcut bucățele, dar mereu acolo. Sentimentul de jenă pe care l-am trăit toată seara dispare și e înlocuit de mânie. Crezusem că voi putea să vorbesc cu Sophie despre asta.

— Ba da, știi! Știi ce am făcut toți, i-am făcut viața un calvar. Și cum rămâne cu noaptea aia de la banchet?

— Sincer, nu știu ce vrei să spui, zice ea cu ton ultimativ, mutându-se deasupra chiuvetei și punând paharul cu vin în cuvă. Uite, a fost extraordinar să te văd, dar mă tem că va trebui să punem punct serii – Oh! exclamă ea la auzul sunetului soneriei. Probabil că e Pete.

— Cine? întreb eu confuză.

— Pete – tipul cu care am întâlnire? rosti ea drept răspuns la fața mea lipsită de expresie. Îmi pare rău, dar așa știu că am zis, că bem un pahar, nu? Sunt sigură că ți-am spus că nu am cum să-ți ofer toată seara.

Își verifică tenul în oglinda bogat ornamentată, care atârnă deasupra canapelei, își aranjează părul pe umeri și coboară ușor pe scări. Stau pe canapea și simt cum îmi arde fața. Cum e posibil oare să mă facă în continuare să mă simt așa? Ar trebui să fiu furioasă din cauza obrăzniciei ei, dar, în loc de asta, mă simt jenată și prostuță. Aud vocea unui bărbat și pe Sophie râzând, apoi două perechi de pași care urcă scările.

— Ea e prietena mea, Louise.

— Oh, îmi pare rău că v-am întrerupt, spuse bărbatul, arătând jenat. Are patruzeci și un pic de ani, o înălțime medie, iar părul care încărunțește e tuns scurt. Nu e neapărat arătos, dar are un aer relaxat, părând că se simte bine în propria piele și în propriile haine, îmbrăcat cu o pereche de blugi negri și o cămașă din denim albastru, sub un pulover lung și închis la culoare.

— A, nu e nicio problemă, ea tocmai pleca, nu-i așa, Louise?

Reușesc să mă ridic de pe canapea, roșie la față, luându-mi geanta într-o manieră inutil de stângace.

— Da, nu vă faceți griji, îi spun, am stat la un pahar. Oricum, trebuie să ajung în altă parte. Mă bucur că v-am întâlnit.

Îi ofer mâna pe care el o strânge prea mult.

— Te conduc, spuse Sophie, ghidându-mă tranșant afară din cameră, pe scări.

În hol, îmi dă haina și îmi deschide ușa.

— Chiar a fost distractiv să ne vedem, spune ea cu entuziasm. Ne vedem la reuniune, presupun!

Tonul ei e clar optimist, însă nu mă pot abține să nu observ că-mi evită privirea sub orice formă. Ne luăm un rămas bun scurt și mă trezesc singură pe stradă, și mai confuză decât eram înainte de a intra. Mă lupt să mă împac cu trecutul lui Sophie, deși mă gândesc că nu ar trebui, având în vedere că și eu am făcut la fel în ultimii douăzeci și cinci de ani.

Fac câțiva pași pe stradă și apoi mă întorc să privesc. Prin geamurile colorate ale ușii de la intrare văd că Sophie nu a urcat imediat, ci stă cu spatele la ușă, sprijinindu-se, ca și când ar fi avut nevoie de sprijin. A stat așa, complet nemișcată, pentru treizeci de secunde, după care, cu o mișcare mândră a părului, a dispărut.

Capitolul 5

Louise
Mai 1989

Sophie nu a pomenit nimic de Maria în următoarele săptămâni, așa că am tăcut și eu ca ea și n-am spus nimic. Am văzut-o pe Maria la școală și uneori mai stăteam de vorbă, însă cuvintele Sophiei îmi alergau prin minte, așa că nu am lăsat lucrurile să ajungă prea departe. Am observat că Maria stătuse cu Esther Harcourt la prânz de vreo câteva ori, amândouă râzând în hohote, iar Esther arăta mai fericită decât era în clasele mici.

După trei săptămâni de la prima mea întâlnire cu Maria, mergeam pe culoar, pentru a mă așeza la coada de la masa de prânz, și am văzut-o stând singură la capătul cozii. Trebuia să mă alătur ei, doar dacă nu mă întorceam din drum și nu mă duceam deloc la prânz. Sophie deja plecase cu Claire la sfârșitul celor două ore de franceză, fără să vorbească cu mine, așa că am presupus că era una dintre acele zile în care nu avea de gând să stea cu mine. Maria se uita drept înainte, așa că i-am atins brațul. Ea a tresărit și s-a întors ca arcul spre mine.

— A, salut, spuse ea cu ochii strălucindu-i.

— Bună, ce faci?

— Bine, mersi. Mda, sunt OK.

Sophie și Claire Barnes erau chiar în fața cozii, Sophie râdea cu capul dat pe spate, iar părul ei strălucitor îi flutura pe spate. Am simțit o înțepătură subită de mânie. De ce ar fi trebuit să stau singură în zilele în care ea nu catadicsește să stea cu mine? M-am întors spre Maria și i-am zâmbit. Când am ajuns la deserturi, Maria a luat o gogoașă, așa că am luat și eu una. A fost ca o adevărată eliberare să-mi iau ce voiam. Părea puțin stânjenită când am ajuns la tejghea, pentru că avea

bonuri pentru mese școlare gratuite, dar m-am prefăcut că nu observ nimic.

Până să sugerez eu să stăm în altă parte, Maria deja își pusese tava pe masa din spatele celei la care erau așezate Sophie și Claire, care stăteau cu Sam Parker și Matt Lewis. Îi auzeam vorbind despre drogurile pe care le luaseră cu un weekend în urmă. Începuseră să meargă la niște petreceri rave la o fermă de pe lângă casa lui Claire Barnes unde, aparent, toată lumea lua ecstasy și speed. Nu sunt niciodată invitată la ele, nu că aș avea voie să merg oricum. Cred că aș fi prea speriată să iau droguri, deși sunt puțin intrigată de ele. Maria și-a dat ochii peste cap.

— Doamne, oamenii care iau droguri sunt atât de plictisitori, a spus ea, nesfiindu-se să vorbească cu voce tare. Nu mai sunt în stare să vorbească despre nimic altceva.

Poate că a fost doar în capul meu, dar cred că am văzut cum spinarea lui Sophie devine mai țeapănă.

— Ai luat ceva? a întrebat ea.

— Am încercat iarbă, am spus eu într-o șoaptă puțin mai puternică decât un murmur. Nu a avut vreun efect asupra mea, în afară de faptul că mi-a fost rău de la ea.

— Și la mine la fel, a spus ea rânjind. După cum spuneam, plictisitor.

Simțeam cum urcă din mine un hohot de râs și, în curând, nu ne-am mai putut abține și am început să chicotim, niciuna dintre noi neștiind de fapt de ce. Am văzut-o pe Sophie cum s-a uitat peste umăr de vreo două ori, însă nici măcar acest lucru nu m-a făcut să mă abțin. Când ne-am liniștit, Maria a spus:

— Pot merge în oraș, dacă vrei. După școală. Nu mă ia fratele meu azi.

A spus-o ca fiind în treacăt, dar îi simțeam tensiunea în voce.

M-am uitat la Sophie, care își aruncase capul pe spate, râzând cu râsul ei artificial și puternic, și-l înghiontea pe Sam. El i-a luat mâna și i-a ținut-o la spate, zâmbind leneș și privind-o direct în ochi, în vreme ce ea se chinuia în zadar să se elibereze.

— Mai bine vă găsiți voi doi o cameră, spuse Matt Lewis.

— Mi-ar plăcea, i-am zis Mariei.

Uitasem că era prima zi de bâlci, iar după școală, piața, în loc să fie plină cu tarabe pline de tricouri din poliester și amestecuri de nuci, era acum o adevărată explozie de culoare și de lumini. Am hoinărit printre toate caruselurile, prin cacofonia iscată de muzicile în concurență, care se auzeau de la fiecare stand. Maria și-a cumpărat o vată pe băț, mare cât capul ei, iar eu mi-am luat un măr caramelizat, dulceața puternică a învelișului, în timp ce dinții mei striveau stratul lucios de caramel, lăsând loc unui gust dezamăgitor, ca de lână, la interior. Pentru că nu era decât patru după-amiaza, pe aproape toate caruselele și lanțurile nu erau decât copii, dar ne-am dat în Waltzers, cu un fel de scaune în formă de rinichi, care se roteau în jurul propriei axe când se întorcea caruselul. Ne-am dat jos împleticindu-ne, amețite și cu stomacul în gât, ținându-ne una de cealaltă, râzând până când n-am mai avut suflare.

Era rece pentru mai, iar Maria a vrut o ciocolată caldă, așa că am mers la Oven Door. Era comod și am prins locuri bune, la fereastră, stând într-o tăcere camaraderească, uitându-ne pe stradă. Tocmai mă pregăteam să iau o mușcătură din prăjitura mea cu ceai, când am văzut-o făcând piruete ca să ocolească noroiul de pe caldarâm, de mână cu Matt Lewis și cu Sam Parker. În mod normal, aș fi fost supărată s-o văd în oraș fără mine, mai ales cum se dădea bine pe lângă Sam, însă pentru că eram cu Maria, nu mai părea să conteze. De fapt, amândouă am râs de ea, despre cât de ușuratică era.

După ce ne-am terminat băuturile, am mers spre Top Shop. Maria a încercat să mă convingă să intru într-o fustă mini de un roșu-aprins, dar care ar fi arătat groaznic pe mine. A probat o pălărie cu boruri mici, foarte cochetă, dar despre care a zis că o face să arate ca Michael Jackson. Când am ieșit, râzând în continuare, am dat iar peste Sophie, care stătea pe o bancă, flancată de cei doi băieți. De data asta, ne-a văzut.

— Salut, voi două! râse ea disprețuitor. Vă distrați?

Era cât pe ce să mormăi ceva, însă Maria a rostit veselă, dar cu un ușor ton tăios:

— Da, mersi. Tu?

Sophie arăta complet surprinsă, apoi a rânjit.

— Da, sunt bine, spuse ea, trecându-și cu nonșalanță brațele peste umerii lui Matt și ai lui Sam. Mă distrez copios.

Maria a ridicat din sprânceană și a zis:

— Da, așa și arată. Ei, bine, dacă așa îți place ție să te distrezi, știu ce spune asta despre tine… Hai, Louise, să mergem.

M-a prins de umăr și m-a tras în direcția casei ei, care, după cum descoperiserăm mai devreme, era pe drumul către casa mea.

Imediat cum am ieșit din raza lor vizuală, m-am întors spre ea, jumătate admirativă, jumătate înspăimântată.

— De ce ai spus lucrurile alea?

— Ei, haide, Louise, e o vacă. Îmi pot da seama de asta și sunt doar de câteva săptămâni aici. Merită tot ce i se întâmplă. Te folosește doar ca să se simtă ea mai bine. Are nevoie de cineva care să-i soarbă toate cuvintele, cineva cu care să stea în zilele în care Claire decide s-o ignore. Am văzut cum se poartă cu tine. Într-o zi e grămadă pe tine, iar în următoarea te ignoră complet. Și flirtează în mod intenționat cu băiatul despre care știe că îl placi.

— Ce vrei să spui? am întrebat, simțind cum roșesc până în vârful firelor de păr, încercând să mă fac că nu pricep.

În mod clar, nu prea reușisem să ascund ce simțeam pentru Sam. În același timp, nimeni nu se luase de prietenia mea cu Sophie înainte. Și presupun că, într-un fel, am știut mereu că era puțin… inegală, dar am crezut că era prețul pe care trebuia să-l plătesc ca să fiu prietenă cu cineva popular.

— Ei, hai, nu sunt chiar atât de proastă. Îți place Sam Parker, nu? Și dacă eu sunt în stare să-mi dau seama, atunci cu siguranță că ea știe.

— Mă urmărești sau cum? Bine, poate că îmi place de el, am recunoscut. Dar numai în acel fel în care știi că n-o să se întâmple nimic niciodată. Cred că oricum Sophie îl place și ea, nu cred că o face ca să se răzbune pe mine. E potrivită pentru el, sunt buni unul pentru celălalt. Nici într-un milion de ani n-ar vrea el să iasă cu mine.

— Ba poate că ar vrea.

— Nu, serios. Băieții că el nu ies cu fete ca mine, pur și simplu așa stau lucrurile. În cel mai bun caz, poate că am ajunge prieteni. Dar nici măcar asta nu am, nici nu cred că știe că exist.

— Atunci poate că e momentul să schimbi asta, spuse ea. Nu ai de unde să știi dacă nu încerci.

Am schimbat subiectul. Cu siguranță că până și o fată nouă își poate da seama că Sam e din altă ligă cu totul, chiar dacă până acum nu am avut curaj decât să-i zâmbesc.

Am râs mult în drum spre casa ei, în timp ce Maria îmi spunea observațiile ei viclene în legătură cu diverși elevi din anul nostru, de la școală. Pentru cineva care nu era decât de câteva săptămâni în școală, erau foarte corecte, identificând slăbiciunile, nesiguranțele și absurdițățile oamenilor care, pentru ochiul meu necritic, păreau grozave. A ezitat câteva momente

în fața porții de la intrare, părând cufundată în gânduri. Vrei să… vrei să intri puțin?

Înăuntru, carpeta din hol avea nevoie de un aspirator și era zdrențuită pe margini, și se mai simțea și un vag miros de slănină. Tapetul se cojea și am observat că balustrada de la scări fusese îndepărtată, rămânând un șanț adânc în perete. Era o liniște profundă, dar când Maria a strigat, mama ei a ieșit din bucătărie ștergându-și mâinile pe un șervet într-o stare deplorabilă. Asemănarea dintre ele era izbitoare: părul le era lung, subțire și șaten, cumva între drept și ondulat, ochii asemenea unor iazuri căprui, în care strălucesc reflexe aurii și verzi.

— Bună, eu sunt Bridget! se recomandă ea.

Întotdeauna m-am simțit puțin ciudat să le spun părinților prietenilor mei pe nume, așa că, în general, evit să-i numesc în orice fel.

— Ce plăcut să întâlnesc prieteni de-ai Mariei. Bine ai venit! A deschis larg brațele într-un gest exagerat, cu șervetul profilându-se pe perete. Așadar, cine ești tu?

— Louise, bună.

— A, Louise! Da, am auzit multe despre tine.

I-am aruncat o privire Mariei, întrebându-mă ce îi spusese oare.

— Nu vrei să stai la o ceașcă de ceai? De fapt, stai la cină.

Începeam să mă simt ușor sufocată și eram gata să inventez o scuză, când Maria m-a apucat de braț.

— Mamă, ești jenantă. Hai, Louise, să mergem la mine în cameră.

— Vreți să vă aduc niște ceai și biscuiți? a strigat în direcția noastră Bridget, în timp ce Maria mă grăbea pe scări.

— Nu, mama, nu vrem nimic.

Maria a închis ușa după ea și s-a aruncat pe pat. Zugrăveala de pe pereți era scorojită și covorul părea să nu fie pe dimensiunea camerei, dar Maria,

în mod evident, făcuse tot ce-i stătuse în putință, acoperise patul cu o cuvertură indiană, acoperise și zonele cele mai degradate de pe pereți cu postere cu lucrări de Salvador Dali și umpluse etajera albă cu cărți.

— Scuze pentru mai înainte.

— Stai liniștită, i-am spus, lăsându-mă și eu pe pat, lângă ea. Se… poartă mereu așa cu prietenii tăi?

— Nu făcea așa înainte. Înainte… mă rog, înainte de ceea ce s-a întâmplat la fosta mea școală, era în regulă. Adică, e încă în regulă. Doar că… of, nu contează.

Maria răsfoia un manual de matematică pe pilota cu linii roșii și gri, al cărei cearșaf deja începuse să aibă scame de la repetatele spălări.

— Ce este? Poți să zici, nu voi spune nimănui, dacă nu vrei să se știe.

— Nu vreau acum să iau iar de la capăt povestea. Nu mi-a fost deloc bine când s-a întâmplat. După cum ți-am zis la prânz în ziua aia, a fost așa de rău, încât a trebuit să schimbăm școlile și casa. A fost groaznic pentru mine, firește. Dar, pentru mama, a fost și mai greu. Mi-a spus la un moment dat că există o zicală, ești atât de fericit, cât este cel mai nefericit copil al tău. Iar dacă e adevărat, atunci ea a fost al dracului de nefericită.

S-a așternut tăcerea pentru o vreme. Era clar că Maria nu avea de gând să mai spună ceva despre întâmplare, așa că am schimbat subiectul, spunându-i despre profesori și ciudățeniile lor, punând-o la curent cu bârfele din școală, despre cine se vede cu cine. Eram la ea în cameră de o oră, după cum a subliniat Bridget când a adus ceaiul și digestivele cu ciocolată, nedorite de altfel. A stat prea mult în ușă, privindu-ne pe mine și pe Maria cum râdem împreună, invitându-mă iar să rămân la cină, lucru pe care l-am refuzat, pentru că știam că ai mei mă așteaptă.

Mi-am luat rămas bun de la Maria pe prag. Simțeam acea senzație de arsură în stomac, ca atunci când râzi prea mult. Am realizat șocată că nu mi-am făcut griji despre ce vorbesc toată după-masa. Nu am stat să-mi întorc pe toate părțile orice vorbă înainte să-mi iasă pe gură, ca să examinez potențialul ei de a mă face de râs, așa cum începusem să fac cu Sophie. În loc să pară o piesă regizată, după-amiaza mea cu Maria fusese complet relaxată. Pur și simplu, mă lăsasem în voia lucrurilor.

În timp ce mergeam pe aleea din fața casei, aproape că m-am ciocnit cu un băiat cu tenul închis, îndesat, cu aceiași ochi că ai Mariei și ai mamei ei. Nu s-a prezentat, ci doar m-a privit suspicios. Am zâmbit, simțindu-mă agitată fără vreun motiv și am ieșit pe poartă. Nu m-am întors, dar puteam să-i simt privirea care parcă îmi ardea ceafa, pe toată porțiunea de mers a străzii, până am ajuns la colț.

În acea seară, mai târziu, eram în camera mea, prefăcându-mă că îmi fac lecțiile, când a sunat telefonul. Am ridicat receptorul aparatului de pe holul de la camera mea.

— Alo?

— Lou? Sunt Sophie.

Vocea ei suna blând și ezitant, total diferită de încrederea stridentă pe care o afișase mai devreme în oraș. Pentru o clipă, am crezut că avea de gând să-și ceară scuze. Am alunecat de-a lungul peretelui până m-am așezat pe dușumea, cu genunchii strânși sub bărbie, răsucind firul telefonului în jurul degetelor.

— Eram îngrijorată. Aproape că nu mai stai deloc cu mine și cu fetele.

Fetele? Sophie este singura dintre ele care îmi arată puțin interes. Celelalte abia dacă știu că exist, în afară de cazurile când vor să copieze vreo temă de la mine. O parte din mine voia să își ceară scuze imediat, ca lucrurile să fie din nou ca înainte. Dar

încă auzeam vocea Mariei în minte, încă aveam iluzia încrederii pe care mi-o dăduse o după-amiază petrecută cu ea.

— Ce vrei să spui? Tu nici măcar nu ai mai vorbit cu mine la școală.

— E foarte nedrept, spuse ea cu o voce rănită. Tu ești cea care mă tot ignoră. Nu aveam cu cine să merg azi în oraș. Claire s-a purtat ca o vacă în după-masa asta cu mine. Te-am căutat peste tot.

— Dar erai cu Matt și cu Sam! Mie îmi păreai foarte fericită!

— A, ăia doi. Am mers cu ei doar pentru că nu aveam cu cine altcineva să stau. Însă tu cu siguranță aveai aerul că te distrezi.

— Da… chiar așa și era.

Hotărârea mea se cam surpa. Oare chiar era supărată? Oare citisem eu greșit toată situația?

— Dar evident… dacă știam că vrei să vii cu noi, puteai să vii.

— Nu știu dacă aș spune „cu noi”, zise ea atent, voiam să merg cu tine.

— Dar Maria ce are? E chiar drăguță.

— Sunt convinsă că e în regulă, deși, scuze, dar chiar a fost nepoliticoasă cu mine în după-masa asta. În aceeași ordine de idei, tu ce știi de fapt despre ea? De unde a apărut așa, brusc? Lucrurile pe care le-am auzit despre ea… ei, bine, nu e cazul să bârfesc. Dacă vrei să fii prietenă cu ea, sigur că e decizia ta. Dar nu îți lași baltă prietenii vechi, Louise, altfel, riști să-i pierzi. Dacă nu ești atentă, o să sfârșești precum Esther Harcourt.

Sophie a scos un chicotit ușor, dar îngrijorat, arătând că, deși glumea, era un grăunte de adevăr în ceea ce spusese.

— Normal, tu decizi cu cine îți petreci timpul, dar dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi mai bine cui îi sunt loială.

După ce am închis, am stat pe jos timp de câteva minute, cu mâna tot pe telefon. Mă gândeam la ce presupune s-o înfrunt pe Sophie și ce implica

lucrul ăsta în materie de socializare: petrecerile și dormitul la alte prietene, simțeam că sunt pe cale să fiu invitată la aceste evenimente, și cât de mult îmi doream asta. M-am întrebat dacă eram gata să dau cu piciorul tuturor acestor lucruri pentru o persoană care îmi plăcea foarte mult, dar pe care abia dacă o cunoșteam, care ar putea să ajungă singura mea prietenă.

A doua zi, la școală, nu am avut nicio oră cu Maria în cursul dimineții. În pauză, am mers direct din laboratorul de biologie în bibliotecă și am stat acolo douăzeci de minute, prefăcându-mă că citesc o carte despre Anglia anglo-saxonă[1]. Aveam de gând să sar peste masa de prânz, dar Sophie m-a prins când mă întorceam de la bibliotecă și m-a târât cu ea la cantină. Cartoful meu copt era uscat și când m-am dus să-mi pun puțină mâncare de fasole (fără unt), am văzut-o pe Maria cu colțul ochiului, cu câteva persoane în spatele meu, la rând. Am plătit și Sophie m-a cărat ferm după ea la masa din colțul din stânga, așezându-se lângă mine, cu mâna ei pusă în chip protector peste brațul meu. Mai degrabă simțeam decât vedeam că Maria vine din spate. Și-a pus mâna pe scaunul din fața mea, însă Sophie o aștepta pregătită.

— Scuze, locul ăla e ocupat, a zâmbit ea radios.

— Nu pare ocupat, spuse Maria. Mie îmi arată complet gol. Doar în afară de cazul când vreuna dintre prietenele tale extrem de slabe stă acolo și a reușit să slăbească atât de mult, încât n-o mai vede nimeni.

S-a uitat la mine, sperând să vadă un zâmbet sau cel puțin o privire de recunoaștere, însă îmi fixam tava, extrem de concentrată, plimbându-mi degetele peste umflăturile în relief din plastic maro de parcă ar fi fost alfabetul braille, iar eu, oarbă.

— Îl păstrez, spuse Sophie. Pentru o prietenă.

Accentul pe prietenă nu putea fi mai clar.

Maria a mai riscat o privire scurtă spre mine, dar ochii mei erau lipiți de tavă.

— Bine, OK, înțeleg, spuse ea luându-și tava și mergând la cea mai depărtată masă cu putință.

Când am ieșit din cantină, m-am uitat la ea. Abia dacă se atinsese de mâncare, iar ea era aplecată asupra manualului de matematică, palidă și uitându-se aproape în gol. Am văzut că și Esther Harcourt o privea de la o altă masă, la care stătea singură, cu o carte necitită în mână.

Capitolul 6

Catherine
Octombrie 2015

Catherine se teme că se va întâmpla din nou. Aproape că simte. El începe să se retragă iar. A primit cu o zi înainte, în cursul dimineții, un telefon cu număr ascuns (întâmplarea făcea ca ea să fie în apropierea telefonului, în bucătărie, când a început să sune). El a spus că e de la muncă, dar ei nu sunau sâmbăta. S-a dus la etaj, iar când a coborât, arăta straniu, i se citea frica în ochi. Nu îl văzuse niciodată înspăimântat până atunci. A spus că e bine, dar nu era. Nu era. Iar ea știa asta. Îl știa prea bine.

Nu vrea să recunoască în sinea sa, dar începe să se teamă de el, să îi fie chiar frică, nu să pretindă, ca într-un joc. S-a gândit că poate lucrurile se vor îmbunătăți dacă vor avea un copil, iar el avea să aibă certitudini în ceea ce o privește, însă fusese și mai rău. Ultima oară a fost cel mai rău. Încă mai are urme pe ea, sub haine, unde nu le vede nimeni.

Catherine gătește o friptură pentru prânzul de duminică și, în timp ce stau la masă, nu lasă nicio clipă să se scurgă în tăcere. Trăncănește veselă, forțându-l să participe la discuție. O introduce și pe Daisy în scenetă, în timp ce fetița molfăie una după alta feliuțe de morcov, apoi le scuipă pe jos.

Se simte vulnerabilă, ca o pojghiță subțire de gheață pe o băltoacă. Nu trebuie decât un singur pas ca să crape și să se facă bucăți.

Catherine trebuie să facă eforturi și mai mari. A reușit întotdeauna până atunci. Trebuie să-și păstreze familia laolaltă, oricât de greu ar fi. Asta e tot ce contează.

Capitolul 7

Louise
Octombrie 2015

Se întâmplă din nou, luni dimineața, după trei zile de la vizita de la Sophie, de acasă. Afară, e una dintre acele zile însorite de toamnă, când ai impresia că vara încă nu a plecat. Lumina se filtrează prin ușile cu glasvand, încălzind blatul mesei unde mă chinui să mă concentrez la muncă. Am multe de făcut azi, dar nu mă pot concentra, verificând periodic Facebookul, temându-mă de acea clipă anume. Când primesc notificarea că am un mesaj pe Facebook de la Maria Weston, aproape că nu-mi pot mișca suficient de repede mâinile, iar degetele umblă disperate pe taste în graba mea de a ajunge la mesaj.

„Chiar credeai că o să scapi basma curată? Că o să dispar în liniște, fără niciun scandal? Nu te porți așa cu cineva și apoi trăiești bine mersi în liniște și pace tot restul vieții. Lucrurile astea lasă cicatrice adânci, Louise. Întreab-o pe Esther Harcourt". Stau pentru câteva clipe înmărmurită, cu inima bătându-mi năvalnic, citind mesajul iar și iar, de parcă ar conține anumite indicii despre cine face asta și de ce.

Întreab-o pe Esther Harcourt. Am văzut-o pe Esther la un moment dat prin oraș, după ce se întâmplase ce se întâmplase. Mi-a ocolit privirea, de parcă nu voia să se contamineze de vina mea, de parcă ar fi putut să se îmbolnăvească de la rușinea mea ca de o boală contagioasă. Nici măcar nu cunoștea adevărul – dacă l-ar fi știut, probabil că nu s-ar fi limitat doar să privească în altă parte.

Era singura persoană cu care Maria mai vorbea în acele ultime luni înainte de banchet. Sunt multe necunoscute, referitor la Maria. Poate că Esther ar putea aduce niște completări. Am petrecut

weekendul gândindu-mă la fiecare detaliu al întâlnirii mele cu Sophie și ideea de a vorbi cu cineva care ținuse în mod sincer la Maria e, într-un mod straniu, liniștitoare.

Tastez numele ei în câmpul de căutare, dar nu e pe Facebook. Înăbuș imediat acea parte adolescentă a creierului meu, care concluzionează imediat că nu are niciun prieten. După ce am epuizat această pistă, încerc s-o caut pe Google, ceea ce îmi întoarce o listă de rezultate. Linkedin e primul, și e ea. E avocată, încă trăiește în Norfolk. Poza ei de profil arată că a îmbătrânit frumos, de fapt, arată de un milion de ori mai bine decât în timpul școlii. Ochelarii ca niște funduri de sticlă au fost înlocuiți cu rame elegante de designer, iar acea masă informă și ciufulită de păr, ca de șoarece, a adolescentei Esther, devenise acum o coamă deasă, strălucitoare, de culoare castanie.

E asociată la una dintre cele mai mari firme de avocatură și lucrează. Pare a fi o specialistă apreciată, ține prelegeri la conferințe, scrie lucrări și probabil e invitată la școala ei pentru a ține discursuri motivaționale. Am crezut că, atunci când am câștigat recent premiul pentru design de interior și am apărut în ziarul din Sharne Bay, mă vor invita să vorbesc, dar nu s-a întâmplat nimic în acest sens.

Acum, că știu unde lucrează Esther, pot s-o sun sau să-i scriu, dar nu pot să alung amintirea acelei clipe, când ni s-au intersectat privirile, iar ea și-a întors fața. O idee nebunească îmi trece prin cap și pun mâna pe telefon. După două minute, Serena Cooke are fixată o întrevedere cu doamna Harcourt pentru a-și face testamentul. Mi-au luat datele și apoi au încercat să mă repartizeze la altcineva, dar am insistat. În mod normal, ar fi trebuit să aștept, dar cineva a anulat în ultima clipă pentru mâine dimineață. Probabil că mă va recunoaște imediat, dar măcar nu va avea timp să se pregătească și nu poate refuza să mă vadă.

A doua zi dimineață, suntem în picioare devreme. Henry mereu merge la clubul de breakfast de la școală, marțea, așa că eu pot lucra, dar azi îl duc puțin mai devreme decât de obicei. Stă la masa din bucătărie în pijama, mâncând cereale, cu ochii lipiți și roșu în obraji. Mă aplec să-l sărut, în timp ce trec în revistă în minte lucrurile pe care am nevoie să mi le amintesc că un fel de mantră: ghiozdanul pentru cărți, cutia cu mâncare, sticla cu apă, cartea de citit, scrisoarea pentru excursia cu școala.

— Mami, spune Henry între două înghițituri.

— Da, răspund absentă și încă adunând lucrurile de care avem amândoi nevoie azi.

— La școală, ieri, Jasper și Dylan nu au vrut să se joace cu mine.

Mă așez lângă el, abandonând lista mentală.

— Ce vrei să spui? întreb eu cu inima strânsă.

— Am vrut să mă joc cu trenul cu ei în orele libere, dar ei n-au vrut. Le-am tot spus, dar ei au vrut să se joace afară.

— Nu poți să-i faci pe prietenii tăi să facă numai ce vrei tu, Henry. Pare mai degrabă că ei voiau să se joace altceva, nu că nu voiau să se joace cu tine.

— Nu, mami. Nu au vrut să se joace cu mine. I-am tot rugat. Jasper a zis că tot ce vreau să fac eu e să mă joc cu trenulețele. A zis că sunt plictisitor.

Își lasă jos lingura și sare în poala mea, îmbrățișându-mă și cu brațele și cu picioarele, cu fața lui fierbinte îngropată în gâtul meu. Inima îmi arde de iubire pentru el și încerc să nu-mi examinez prea sistematic ce simt acum pentru Jasper și Dylan. În fond, au doar patru ani.

— Nu pot să stau cu tine azi? cuvintele sună înăbușit, dar speranța din ele nu poate fi confundată cu nimic altceva.

Vina mă cuprinde ca într-o menghină. Nu o să fac prea multe azi. Paleta cromatică pe care trebuia s-o alcătuiesc azi pentru un client avea să mai aștepte puțin. Pot ușor să contramandez

întrevederea cu Esther, să sun la școală și să spun că Henry e bolnav, să petrecem ziua tolăniți pe canapea, uitându-ne la filme de Disney. Îmi justific respingerea acestui plan, spunându-mi că nu pot da naștere unei situații în care, de fiecare dată când ceva nu merge pe placul lui la școală, să-i dau voie lui Henry să stea acasă, și e un oarecare adevăr acolo. Însă adevăratul motiv este nevoia mea de a afla ce se întâmplă cu cererea de pe Facebook, și e mai puternic decât orice altceva.

Îl dezlipesc pe Henry de mine și reușesc să-l conving să se îmbrace, promițându-i că o să mă joc eu cu el cu trenulețele, mult, când ajungem acasă în această după-amiază.

— Mult, mult? întreabă el suspicios.

— Cel mai mult, îi promit eu.

Îl las la clubul de breakfast și demarez spre est, sub un cer plumburiu. După ce las în spate autostrada, o iau pe drumul A11 fără niciun chef. Peisajul e plictisitor de familiar, în ciuda anilor în care nu am mai fost pe aici: cerul nemărginit, tulburat de nori amenințători, întinderi plate de câmpie, una după alta, memorialul de război solitar și însingurat, în vreme ce traficul tună pe lângă el, chiar înainte de pădurea cu nume misterios, Elveden, care invocă imagini ale unor creaturi desprinse din paginile lui Tolkien, prinse în aventuri extraordinare, însă care oferă doar biciclete de închiriat, escaladă și alte activități pentru întreaga familie. Vântul îmi biciuiește mașina, iar la câteva mile distanță după ce am trecut de Elveden, trag pe dreapta, într-un refugiu și stau un moment, strângând în mâini volanul și încercând să-mi calmez respirația precipitată.

După ce am ajuns, sunt introdusă într-o casă georgiană atent reconvertită și sunt rugată să aștept într-o sală elegantă, cu parchet din lemn lustruit și cu mobilă stil, tapițată impecabil. E ca și când ai fi într-un film american care își imaginează cum ar arăta o firmă englezească de avocatură. Mă aplec

pe marginea unui fotoliu brodat, tot alternând poziția picior peste picior.

Speram să am câteva momente ca să mă obișnuiesc cu situația, să-mi găsesc direcția, dar imediat cum sunt condusă de către eleganta secretară, e clar că jocul a ajuns la final. Esther își înalță capul cu un zâmbet de întâmpinare care într-o secundă a și dispărut și, din spatele ochelarilor cu rame de baga, ochii ei dezvăluie șocul. Așteaptă ieșirea secretarei, înainte să vorbească și, în momentul în care începe, vocea ei e directă și neprietenoasă.

— Nu ești Serena Cooke.

— Nu, evident. N… N-am fost sigură dacă ai vrea să mă vezi.

— Presupun că nu ai venit aici ca să-ți faci testamentul.

— Nu.

— Atunci, ce cauți aici?

Încă stau lângă ușă, pentru că nu am fost invitată să mă așez. Îmi aranjez părul în spatele urechilor într-un mod excesiv și inutil, un obicei pe care îl am din copilărie. Ceva din gest probabil că i-a activat o amintire lui Esther despre zilele în care alergam de capul nostru, pline de noroi, prin pădurile din apropierea casei ei, pentru că fața ei se îmblânzește o idee și face un gest spre scaunul îmbrăcat în piele din fața biroului ei. Mă las recunoscătoare pe el.

— Nu aveam unde să mă duc altundeva.

Esther ridică o sprânceană.

— S-a întâmplat ceva.

Ridică și a doua sprânceană. Trag aer adânc în piept.

— Am primit o cerere de prietenie pe Facebook. E de la Maria Weston.

Empatia care, în ciuda dorinței ei, a fost răspunsul natural al lui Esther în fața neliniștii mele evidente, este înlocuită imediat de uimire și

de încă un lucru pe care nu-l pot identifica. E frică oare?

— De la Maria? Dar asta nu e posibil.

Nu e obișnuită să-i fie zdruncinată expresia, îmi pot da clar seama.

— Nu, știu că nu e. Dar, ei, bine, s-a întâmplat. Mă întrebam dacă… tu știi ceva despre asta sau dacă poți să mă ajuți să fac puțină lumină?

— De ce Dumnezeu aș ști eu despre asta? spuse ea roșind. Nu am obiceiul să înființez pagini de Facebook pentru prieteni din timpul școlii, care au murit demult.

— Nu, sigur că nu, nici nu m-aș fi gândit la așa ceva. Doar că… am primit un alt mesaj ieri. De la aceeași persoană. Mă lași să ți-l arăt?

Dă din umeri de parcă ar zice că nu are încotro, așa că îi dau telefonul. Își strânge buzele în timp ce citește, de parcă ar fi vrut să-și oprească vorbele. Apasă pe ecran și expresia i se îmblânzește. Trage aer adânc în piept și știu că se uită acum la fotografia Mariei.

— Ce crezi că înseamnă asta, partea în care să te întreb pe tine?

— E evident, nu? Și eu, și Maria am suferit de pe urma celor care ne agresau. Cine a scris lucrurile astea cunoaște bine faptele.

Încep să protestez, dar mă întrerupe.

— Știu, știu că tu nu ai făcut-o niciodată. Tu doar m-ai aruncat la coșul de gunoi în momentul în care am început liceul, și n-ai mai vorbit niciodată cu mine. Dar nu cred că există vreun alt termen pentru ceea ce i-ați făcut Mariei, tu și Sophie, nu?

Sunt stacojie de rușine. Nu mă pot uita în ochii ei.

— Nu ar fi trebuit să vin, spun eu cu privirea în pământ. Cred că aveam nevoie să vorbesc cu cineva despre asta, Sophie n-a fost de niciun ajutor, așa că m-am gândit că poate tu ai putea să… să mă ajuți, mă gândeam.

— Ai vorbit cu Sophie Hannigan despre asta? Încă te mai ții după ea? Esther mi-a lăsat impresia că, dacă răspund afirmativ, mai jos de-atât nu mă puteam coborî în ochii ei.

— Doamne, nu, nicidecum, nu de când eram la școală. Am dat de ea la fel.

— Văd că ai fost tare ocupată.

Mă opresc, încercând să-mi dau seama cum să trec de obstacolele pe care Esther le-a ridicat încă din momentul în care am intrat în cameră.

— Uite, știu că m-am purtat rău cu Maria.

Esther pufnește disprețuitor.

— OK, mult mai rău de atât. Acum, când mă gândesc, mi-e atât de rușine, parcă aș fi altcineva, nu-mi vine să cred că eu, cea de acum, m-am putut purta vreodată așa. Nu trece zi fără să mă gândesc la Maria. Dar nu pot schimba ce am făcut.

Doamne, chiar îmi doresc s-o pot face. Și mai rău este că Esther nici măcar nu știe ce am făcut cu adevărat.

— Pot doar să controlez persoana care sunt acum. Ceea ce nu înțeleg este de ce se întâmplă lucrul ăsta acum. E legat de reuniune? Să tulbure mințile oamenilor?

— Se face reuniunea?

Masca lui Esther alunecă și vorbi înainte de a-și schimba expresia feței pe care vrea s-o văd eu. Pentru o clipită, văd pe fața ei emoțiile pe care le-am trăit și eu când am auzit de reuniune: dezamăgire, rușine, ură de sine. Spre deosebire de mine, ea nu e singură, așadar se recompune rapid.

— N-aș merge nici dacă m-ai plăti. Nu te duci, sper, nu?

— Mă gândeam să merg, am mormăit eu.

De ce mă simt așa de rușinată? De ce încă sunt legată de eul meu adolescentin, de locul meu în acel univers antic?

— Încă te conformezi, Louise? Doamne, chiar n-ai făcut niciun progres?

— Uite ce e, s-o lăsăm baltă, am spus eu, dornică să scap de ea. În mod clar, nu poți să mă ajuți. Sau nu vrei.

Fața ei se îmbunează.

— Nu e că nu vreau, pur și simplu nu știu nimic despre asta. Nu am văzut pe nimeni din școală din ziua în care am plecat de acolo. Nu în mod deliberat. Fii atentă, lasă-mi numărul tău, dacă îmi trece ceva prin cap, îți dau de veste.

— Mulțumesc, îi spun eu încet, scriind numărul pe post-itul întins spre mine.

Își privește mâinile, care sunt strânse în pumni, apoi am impresia că își înfige unghiile în palme.

— Probabil că a fost un șoc groaznic să primești cererea aia. Să-i vezi fotografia.

— Da. Probabil că a fost făcută cu puțin timp înainte să… știi.

Nu prea mai e nimic altceva de zis, așa că plec cu intenția de a mă duce direct acasă. Însă, fără să mă gândesc, fac dreapta la o intersecție și un viraj în ac de păr și, înainte să-mi dau seama, suburbiile din Sharne Bay încep să defileze în jurul meu. Nu prea s-a schimbat mare lucru, deși e un șir de case pe care nu mi le amintesc, iar magazinul din colț, unde mergeam să ne cumpărăm dulciuri, a devenit un Tesco Metro. Suntem mai aproape de mare în partea asta a orașului și deschid geamul pentru a respira o gură de aer sărat.

În timp ce conduc printr-o zonă dureros de familiară și totodată șocant de nouă, mintea îmi redă iar întâlnirea cu Esther. Ceva nu-mi dă pace și, în timp ce automat am intrat într-o curbă care mi-a permis să merg pe drumul pe care se află fosta școală, realizez despre ce e vorba: acea scurtă clipă în care chipul i-a fost traversat de frică. De ce i-ar fi frică? Dacă cineva îmi joacă o farsă sinistră ca să se răzbune într-un fel, atunci Esther nu are de ce să se teamă. Era singura persoană care a fost mereu bună cu Maria. Și nu are de ce să se teamă

de ceva din partea Mariei. Maria s-a înecat acum douăzeci și cinci de ani.

Nu-i așa?

Capitolul 8

Louise
Mai 1989

Am mers la o petrecere la Matt Lewis, cu o seară înainte. Nu fusesem niciodată invitată până acum, însă Sophie mi-a zis că el i-a spus că ar trebui să vin în mod clar. Părinții lui sunt plecați în weekend și se pare că nu-i deranjează dacă el dă petreceri. Am văzut-o pe mama lui la un eveniment dedicat părinților. Începuse să vorbească cu mama, în timp ce îl așteptam pe domnul Jenkins, iar contrastul era amuzant: mama lui Matt, cu bijuteriile ei scumpe, cu machiajul impecabil, într-un costum de sport, cu pantaloni de un albastru electric, radiind șarm și încredere de sine, iar mama, în fusta ei obișnuită, și un pardesiu bej, cu o gentuță caraghioasă în poală, încercând cu disperare să-și susțină partea sa de conversație.

M-am schimbat la Sophie și ne-am uitat la emisiunea Blind Date, la televizorul de la ea din cameră, în timp ce ea îmi aranja părul. Mama nu mă lasă niciodată să mă uit la emisiunea asta acasă. Mi-am cărat practic întreaga garderobă la ea și am probat totul în fața oglinzii mari din dormitorul ei. Sophie scotocea prin teanc, dându-mi lucruri pe care să le pun pe mine.

— Ia încearcă asta, spuse ea, aruncându-mi o rochie scurtă de catifea neagră.

— N-o să încap niciodată în ea, am protestat eu.

— Ba o să încapi, a spus ea ținând-o ca să intru în ea și să o trag în sus, pe șolduri.

M-a luat de umeri și m-a întors.

— Ah, nu cred că pot să o închei până sus. Aș încerca, dar nu vreau să o rup.

M-am extras cu chiu cu vai din rochie, iar fața îmi ardea.

— Poate asta? a sugerat ea, ținând în mână o fustă roșie. E drăguță și e mulată. Poate cu acel tricou lung, bleumarin, deși s-ar putea ca și asta să fie puțin strâmtă.

— Stai liniștită, aș purta mai degrabă ceva de la mine.

— Aaa, serios? OK, dădu ea din umeri și își trase fusta roșie, netezind-o pe șolduri, întorcându-se pentru a-și contempla critic abdomenul perfect în oglindă.

— Cum ți se pare? Prea strâmtă?

Am sfârșit purtând negru din cap până în picioare, pentru că mă făcea să arăt mai slabă și pentru că nu voiam să ies prea mult în evidență sau să nu arăt bine. Sophie avea o sticlă ascunsă în dulap, din care am tot băut în timp ce ne pregăteam. Era o amestecătură de băuturi furate din barul mamei ei: gin, rom, votcă, o chestie galbenă și ciudată pe care o cumpărase mama ei în vacanță și ceva Coca-Cola, ca să-i dea un gust mai bun.

Casa lui Matt era în acea zonă rezidențială în care toate casele noi și mari fuseseră construite astfel încât să arate ca niște căsuțe de la țară, însă supradimensionate, dintr-o epocă de mult apusă. În timp ce ne apropiam, deja auzeam bașii puternici ai muzicii, și mulți alții se îndreptau în aceeași direcție. Luminile străluceau prin toate ferestrele, când pășeam noi pe alee. Grupuri de băieți și fete ieșeau din casă înspre grădina din față, care era deja plină de mucuri de țigări, pahare goale și sticle. Ușa din față era ușor întredeschisă și ne-am strecurat înăuntru, într-un hol mare, cu podeaua din dale albe și negre. O scară largă ducea la etaj, în dreapta noastră, iar în stânga ei era un coridor care dădea spre bucătărie. Niște băieți pe care nu-i mai văzusem niciodată au salutat-o pe Sophie, în timp ce ne făceam loc prin mulțime spre bucătărie, care era mare și unde era foarte cald. Matt stătea la

masa imensă din stejar, rulând un joint, iar Sam Parker era așezat în dreapta lui.

— Soph! a strigat Matt. Ai ajuns!

— Desigur, spuse ea aplecându-se să-i îmbrățișeze pe amândoi. Salutare, băieți!

Nu știu dacă a fost doar în capul meu, dar mi s-a părut că mâna ei a stat puțin mai mult pe umărul lui Sam, decât pe umărul lui Matt.

Matt s-a uitat nesigur la mine și a dat din cap.

— În regulă?

— Bună, am mormăit eu, roșind.

În mod clar, nu avea nici cea mai vagă idee ce căutam eu acolo, dar știam că sunt protejată de Sophie, un zid strălucitor din titan, alcătuit în întregime din popularitate și frumusețe.

— Bea ceva, spuse Matt, făcând semn cu mâna spre blatul de marmură, care era lipicios de la băuturile vărsate, plin de mucuri de țigări și acoperit de sticle de tărie pe jumătate goale, sticle imense de cidru, de pahare din plastic cu urme de ruj și câteva sticle cu ceva de un albastru strălucitor.

Nu fusesem niciodată la o petrecere de acest fel și am oscilat între un entuziasm sălbatic, pentru că eram acolo și o teamă sâcâitoare să nu fac vreo gafa care să le dezvăluie tuturor cine eram de fapt.

— Aa, minunat, spuse Sophie, trăgându-mă după ea. De unde ai luat toate astea?

— Oamenii le-au adus, iar fratele meu mi-a dat multe dintre ele, spuse Matt.

— Ce bem, Louise, votcă și Coca-Cola?

Mintea deja începuse să mi se încețoșeze de la băutura din dulap, dar Sophie a turnat votcă în două pahare de plastic, apoi a pus Cola peste.

— Hai să vedem cine mai e pe aici, a spus ea.

Ne-am întors prin hol și am luat-o la dreapta către living. De acolo venea muzica – cineva montase instalația de sunet, iar un băiat de la școală era DJ. Am recunoscut câteva fete care dansau în mijlocul camerei, corpuri care se mișcau

fără efort, complet absorbite, pe ritmul care bubuia ca bătăile unei inimi, insistent și solicitant. M-am uitat fascinată la Claire, care se săruta cu un băiat dintr-un an mai mare într-un fotoliu dintr-un colț. Claire starea călare pe el, iar el își ținea o mână pe fundul ei, iar cu cealaltă îi mângâia un sân prin bluză. Păreau total în lumea lor, dar vedeam cum un grup de băieți îi scrutau intens de pe canapea, din cealaltă parte a camerei, în timp ce Claire se unduia, iar mâinile băiatului începuseră să se miște mai repede.

— S-o lăsăm să-și vadă de-ale ei, nu? a strigat Sophie.

Dar când se întorsese deja să iasă din cameră, Matt a apărut lângă noi. Muzica a fost temporar dată mai încet.

— Vrei o pastilă, Sophie? a întrebat el.

— Sigur, ai?

— Nu acum, dar vine Max mai târziu și ne rezolvă.

S-a întors spre mine.

— Și tu? Vrei ceva?

— A, mm, nu. Sunt OK, mulțumesc.

Simțeam cum mă crispez. OK, mulțumesc? Asta spune cineva când întrebi dacă vrea un ceai. Matt a dat nepăsător din umeri, iar în timp ce muzica revenea la decibelii de dinainte, ca o fiară sălbatică și irezistibilă, a înșfăcat-o pe Sophie de mână și a tras-o în mijlocul camerei să danseze. Sophie mi-a făcut semn să vin și eu cu ei, dar nu sunt în stare să dansez pe genul ăsta de muzică (sau pe oricare altul), așa că am refuzat cu o mișcare a capului și am mai luat o înghițitură din băutură. Am stat o vreme și m-am uitat la ei, întrebându-mă cum învață oamenii să danseze în felul acela și cum sunt ei capabili s-o facă liber, atât de lipsiți de complexe. Mi-am terminat băutura și am decis să merg să-mi mai pun una, mai degrabă ca să am ceva de făcut.

În bucătărie, Sam era tot la masă. Mi-am turnat votcă și Cola, nesigură de proporțiile corecte.

— Frate, dar văd că-ți place votca, nu?

Era vocea lui Sam. În mod clar, turnasem prea multă votcă.

— Așa îmi place, am spus eu plină de importanță, luând o gură și încercând să nu mă strâmb de dezgust.

— Louise, nu? Ia un loc, Lou, spuse el râzând încet.

M-am așezat emoționată în fața lui, iar inima îmi bătea foarte repede. Eram extrem de conștientă de umflătura burții, pe sub hainele negre, care o ascundeau și pe care le alesesem cu multă atenție, precum și de mâinile mele stângace, mari și mereu în poziția greșită, indiferent unde le puneam. El purta un tricou alb cu anchior, iar eu a trebuit să-mi temperez dorința puternică de a-i atinge cu degetul acel triunghi delicat de piele bronzată care se vedea. Deja era cea mai lungă discuție pe care o avusesem vreodată cu el.

— Ei, Louuu, râse el iarăși, probabil fiind drogat. Te-am văzut ieri în oraș cu fata aia nouă.

— Cu Maria? Da, e… e OK, am continuat eu jalnic, gândindu-mă la recenta conversație la telefon cu Sophie.

— Am auzit niște povești… interesante despre ea. Vărul lui Matt Lewis știe pe cineva care e la fosta ei școală din Londra.

— Am auzit și eu zvonuri. Știi despre ce e vorba?

Efectul băuturii și interesul meu față de Maria mă făceau să mă mai relaxez puțin, aproape până în punctul în care părea o discuție normală.

— Aparent, e destul de sălbatică. Îi plac tipii, îi plac tipele, îi place în toate felurile, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Nu prea pricepeam, dar îmi făcusem o idee de ansamblu. M-am forțat să mai înghit niște votcă.

— Se pare că s-a ajuns până într-acolo încât un băiat a devenit total obsedat de ea, nu voia s-o mai lase în pace, o urmărea tot timpul. De aceea, a trebuit să plece de la școala respectivă.

Tendința mea e să-i împart pe oamenii pe care îi cunosc în două categorii mari: cei care sunt ca mine și cei care nu sunt ca mine. Am fost fascinată, dacă nu chiar puțin îngrozită de această informație nouă despre cineva care (e adevărat, în scurtul timp petrecut cu mine) părea clar în categoria mea.

— Ești sigur? Nu prea pare genul.

— Ei, cu ăștia mai rezervați trebuie să ai grijă, Louise, spuse el rânjind. Nu știi chestia asta încă? Și tu ești destul de rezervată, nu?

Am simțit cum roșesc, în timp ce mintea se chinuia să găsească un răspuns, dar, din fericire, am fost întreruptă de sosirea lui Matt și cea a lui Sophie. Sophie s-a trântit lângă Sam, punându-și într-un mod teatral capul pe umărul lui și declarând că moare după o băutură, pe care Matt era mai mult decât încântat să i-o ofere. Cei trei au început o conversație vie despre natura drogurilor pe care le-au luat la o petrecere de rave recentă, de la care am fost recunoscătoare că fusesem exclusă.

În bucătărie, tăiai fumul cu cuțitul și simțeam că deja sunt defazată, incapabilă să urmăresc discuția, chiar dacă aș fi avut ceva de zis. Am mormăit ceva despre mersul la baie, însă niciunul dintre ei nu s-a uitat când m-am ridicat să ies din încăpere.

Am rătăcit pe la etaj, sărind peste cupluri care se sărutau sau peste fete angrenate în conversații pasionale. La capătul scărilor, aveam două direcții. Spre stânga, era probabil dormitorul principal. Ușa era ușor crăpată și puteam să aud foșnete și gâfâieli dinăuntru. În dreapta, erau mai multe uși. Prima s-a dovedit a fi o debara, a doua pe care am încercat-o era încuiată, ceea ce sugera că era vorba de o toaletă. M-am așezat jos, cu picioarele încrucișate, să aștept.

În timp ce stăteam, am auzit un zgomot care venea dinspre toaletă. În primă fază, am crezut că vomita cineva, dar am realizat încet, încet, că erau plânsete. O fată. Evident, încerca să nu dea frâu lacrimilor, dar nu ajuta la nimic. Plângea de se scutura cămașa pe ea. Treptat, hohotele s-au diminuat și am auzit apa trasă la wc. În ciuda faptului că eram beată, într-un grad destul de avansat deja, am încercat să-mi pun o expresie nonșalantă pe față, care să indice că nu am auzit nimic. Totuși, când ușa s-a deschis, mi-a picat fața, pentru că fata din toaletă era Maria.

M-a privit cu un amestec de rușine și sfidare.

— Care-i problema? m-a provocat ea, făcând referire la ceea ce auzisem.

— Niciuna, am ezitat eu. Ești OK?

— Da, sunt bine, minunat.

I se împleticea limba și mi-am dat seama că era și mai beată decât mine.

— Al dracului de minunat. Și acum, și mai bine, că te-am văzut pe tine.

M-am înroșit.

— Îmi pare rău pentru momentul acela de la cantină. Nu înțelegi cum e Sophie. Dacă mă pun rău cu ea, sunt terminată. La școală, vreau să spun.

— Serios? Mi se pare că sunt destui oameni la școală care se descurcă bine mersi fără să se țină după ea precum un cățel.

— Dar Sophie e prietena mea, spun eu. Una dintre cele mai vechi.

— Credeam că Esther e cea mai veche prietenă a ta. Sau neprietenă, mai degrabă.

— Ce vrei să spui? Ce ți-a spus Esther?

— Nimic care să te intereseze pe tine, spuse ea încercând să-și atingă nasul cu degetul.

Efectul dramatic a fost oarecum distrus, de faptul că, fiind așa de beată, și-a ratat nasul și a sfârșit băgându-și degetul în ochi. Pentru o clipă, arăta de parcă urma să plângă iar, dar balanța s-a înclinat în cealaltă parte și s-a prăbușit pe jos,

lângă mine, râzând isteric. În timp ce mă ținea de braț, am simțit cum mă pufnește și pe mine râsul, așa că, la scurt timp, aveam lacrimi în ochi de la atâtea hohote. De fiecare dată când râsul părea să se termine, maimuțărea gestul său de a-și băga degetul în ochi și ne porneam iarăși.

În cele din urmă, ne-am calmat și a scos din geacă o sticlă ce părea să conțină un amestec similar cu cel pe care îl băusem mai devreme cu Sophie, însă acesta avea o tentă purpurie. Mi-a pasat-o și am luat o gură, aproape fără nicio grimasă de data asta.

— Ce se întâmplă, pe bune acum? am întrebat-o. Te-am auzit.

— L-am văzut azi pe tata. După cum ai putut observa, nu a venit cu noi când ne-am mutat. M-a privit cu colțul ochiului. Mama și tatăl tău sunt încă împreună?

— Da.

Nu-mi puteam imagina ca părinții mei să se despartă. Nu mă gândeam la ei ca la doi oameni diferiți, ci mai degrabă ca la o entitate, mama-și-tata.

— Ei, bine, ai mei nu mai sunt împreună. S-au despărțit înainte să plecăm din Londra. Cred că a fost stresul cu… tot ce s-a întâmplat.

M-am gândit la ce mi-a spus Sam în bucătărie. Arăta de parcă era gata să spună mai multe, dar probabil că s-a răzgândit.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Corect. Despre ce vrei să vorbim?

— De ce ești așa o nemernică? a sugerat ea, indicând că glumește pe jumătate, că nu eram pe de-a-ntregul iertată.

— Chiar îmi pare rău. Doar că Sophie a fost așa de bună cu mine…

I s-a ridicat o sprânceană.

— Chiar a fost. Mă invită la chestii, știi. Cum e asta de aici.

M-am uitat timorată în jur. Muzica bubuia neîncetat, rezonând în toată casa și auzeam pe cineva râzând strident. Era oare Sophie? Sunt sigură că am văzut o toaletă la parter, așa că n-ar avea niciun motiv să urce.

— Cum de ești aici?

— Fermecător!

— Știi ce vreau să zic. Nu aș fi fost niciodată invitată dacă nu era Sophie.

— Cine te-a adus aici?

— Fratele meu, Tim, a recunoscut ea. E la școală cu fratele mai mare al lui Matt. E în camera aia, cu o fufa.

A indicat spre dormitorul principal. Gâfâielile.

— Te înțelegi bine cu el? Cu fratele tău.

— Da, e un tip în regulă. Are grijă de mine, știi. Protector.

Nu știam, pentru că nu aveam frați sau surori.

— Sună frumos, am spus eu nostalgică.

— Poate fi.

Am auzit ușa de la dormitor deschizându-se încet, apoi a apărut băiatul cu părul întunecat, pe care îl văzusem pe aleea din fața casei Mariei, punându-și un tricou. Primul nasture de la pantaloni era desfăcut și nu m-am putut abține să nu mă uit la fâșia de păr întunecat care mergea în jos. A venit spre noi.

— Ești bine? a întrebat-o pe Maria, ignorându-mă.

— Sunt bine, spuse ea cu ochii în pământ.

Părul îi cădea pe față ca un scut, pentru a-l împiedica pe Tim să vadă că plânsese.

— Lasă-mă în pace. Du-te înapoi la prietena ta.

— Ești sigură că ești OK? a întrebat el, privindu-mă cu suspiciune. Nu e asta fata care…

— Sunt bine, Tim, a repetat Maria, sărind în picioare.

M-am adunat și eu de pe jos, nu voiam să rămân singură cu el.

— Mergem afară să luăm niște aer. Ne vedem mai încolo.

— Să nu pleci fără să-mi zici, bine? a strigat el după noi.

— Maria a ridicat mâna într-un gest care părea ceva între un salut și arătatul degetului.

Ne-am făcut loc să coborâm pe scări, prin bucătărie, unde nu era nici urmă de Sophie, slavă Domnului, apoi am ieșit pe ușa din spate. Nu văzusem pe nimeni în grădina din spate mai devreme, așa că poate scăpăm de monitorizare.

Pe verandă erau vreo două șezlonguri, așa că ne-am întins sub cerul senin al nopții. Zgomotele petrecerii încă se auzeau – bubuielile puternice ale muzicii, vocile, cascada de râs ocazională – dar totul se diminuase, ca și când se întâmpla undeva departe, unor oameni care nu aveau nimic de-a face cu mine. Aerul mirosea a proaspăt și curat și, în sfârșit, respiram bine prima dată în acea seară.

Am rămas puțin tăcute o vreme, până când Maria s-a întors pe-o parte și s-a uitat la mine.

— Hai, zi, ce ai auzit?

M-am uitat mai departe la cer, cu un calm studiat pe care nu-l simțeam, de altfel.

— Despre ce?

— Despre mine, firește. Mama a crezut că putem să lăsăm totul în urmă, dar nu sunt chiar proastă, știu că probabil bârfele m-au urmărit până aici.

— N-am auzit nimic despre tine, sincer, am mințit eu.

Îmi dădeam seama că o parte din ea voia să vorbească, să spună ce anume o urmărise de la Londra, care deja atrăsese atenția și dezaprobarea noilor săi colegi de clasă. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, mă făcea să mă simt stânjenită. Nu eram sigură dacă voiam să fiu atrasă în lumea ei, așa că am rămas tăcută, neoferindu-i vreo încurajare.

A rămas pe o parte, privindu-mă câteva minute, până când a părut să ajungă la o decizie și s-a întors cu fața spre cer. Ne-am scufundat în tăcere. Mâna mi-a alunecat pe lângă șezlong și s-a atins de a Mariei, iar ea mi-a prins degetul mic cu degetul ei mic, în timp ce brațele noastre se legănau delicat împreună, iar noi ne priveam aburii din răsuflare în noapte.

— Salutare, porumbițelor!

Vocea lui Sophie suna ciudat de triumfător.

Mi-a stat inima în loc. Mi-am smuls mâna din mâna Mariei, mi-am răsucit picioarele și m-am ridicat mult prea repede, simțind cum amețesc brusc. Ușa din spate fusese deschisă larg și un dreptunghi de lumină strălucea peste spațiul în care erau șezlongurile. Silueta lui Sophie se profila în cadrul ușii, iar în spatele ei pândeau Matt și Sam. Ce văzuseră oare? Probabil că m-am împleticit, pentru că expresia lui Sam s-a schimbat de la interes lasciv spre o oarecare doză de îngrijorare.

— Hei, te simți bine? Ți se face rău?

Am negat dând din cap.

— Sunt bine.

— Hai să bei niște apă.

Dintr-odată, Sophie devenise extrem de maternă. M-a tras spre ea, și-a pus brațul peste umărul meu și a început să mă care înăuntru. Am lăsat-o, riscând o privire în urmă doar când eram la jumătatea distanței spre ușă. Mă așteptam să văd furie, dispreț sau chiar milă. Nu eram pregătită pentru disperarea pură de pe fața Mariei, când Sophie m-a luat de lângă ea și m-a dus înapoi la petrecere.

Capitolul 9

Louise
Octombrie 2015

Apropiindu-mă de școală, cu gândul la conversația dificilă cu Esther, reperele au început să se înmulțească: stația de autobuz cu covorul din mucuri de țigară; gardul înalt care încă înconjoară locul de joacă; avizierul din fața porții, cu micile sale anunțuri despre Dumnezeu știe ce. Clădirile erau în mare parte neschimbate, vechea școală încă era frumoasă, cu fațada din cărămidă roșie în stil victorian, și noua clădire, cenușie și compactă, produsul arhitecturii anilor ’60, care se credea teribil de modernă.

Plănuiam să trec pe lângă, să mă uit puțin la acel loc, însă dintre anunțurile decolorate de soare de pe panou, care parcă erau acolo de pe vremea când eram eu la școală, un afiș țipător mi-a atras atenția. Încetinesc și încerc să-l citesc, însă nu reușesc decât să descifrez titlul scris în culori stridente, în formă de baloane de gumă de mestecat: Reuniune – anul 1989.

Frânez brusc și trag pe marginea drumului, parcând la întâmplare pe jumătate de trotuar și lăsând restul mașinii în stradă. Traversez în grabă strada, ignorând înjurăturile și gesturile furioase ale unui șofer care a trebuit să tragă de volan ca să mă evite, și citesc afișul de la început la sfârșit: promitea discotecă, tombolă și un bufet cu hrană rece, melodii din anii ’80 și vechi prieteni. M-am uitat în spatele meu, simțindu-mă ciudat de vinovată, de parcă avea să mă prindă cineva. Am auzit vocea lui Esther în minte: Încă te mai ții după ea, Louise?

Traversez înapoi la mașină și stau pe scaun în fața volanului câteva minute bune, uitându-mă fix la școală, încercând să îmi calmez emoțiile care

fierbeau în mine. Acum sunt o persoană complet diferită față de fata care venise aici zi de zi timp de cinci ani și, cu toate astea, mă întreb dacă e adevărat. În mine trebuie că există o parte care e la fel. Fata care a făcut acele lucruri sunt eu. Mă gândesc la Sam, singura persoană încă în viața mea, care știe ce am făcut. Nu mi-a întors spatele, dar oare când se uita la mine se gândea la asta? Acum, nu cred că mai am cum să aflu. Poate e pur și simplu karma, ce mi-a făcut el mie. Povestea cu ce semeni aia aduni.

Pornesc motorul și demarez. Când ajung la capătul drumului, am de ales dacă virez la stânga, în afara orașului sau dreapta, înspre zona principală rezidențială din Sharne Bay. Fac dreapta, dându-mi seama că reperele drumului s-au salvat automat în minte, o parte a memoriei care încă mai funcționează după atâția ani. Fără să mă gândesc, mai fac încă o dată dreapta spre fosta mea casă. Strada păstrează și acum casele tipice anilor ’70, cu grădinile din față aranjate și bine îngrijite. Acum sunt cel puțin două mașini pe fiecare alee, iar unii au reușit să parcheze și câte trei. Fosta noastră casă arată mai mică decât în amintirile mele și încetinesc, dar nu mă opresc, gândindu-mă cum poate fi ceva atât de familiar și în același timp complet străin.

În loc să ocolesc străduța, decid să merg mai departe ca să ies în strada principală, dar, când ajung la intersecție, unde trebuie să fac la dreapta, observ că strada are, mai nou, sens unic, deci trebuie să merg mai departe. Fac stânga și dreapta la întâmplare, sperând că voi ajunge înapoi pe strada principală la un moment dat. Sharne Bay e un oraș mic, e greu să mă rătăcesc. Deodată realizez că sunt pe strada unde stătea Maria, o stradă cu mici peluze victoriene îngrămădite între alei înguste. Aceste case nu au alei de acces auto, așa că strada e plină cu mașini parcate, dar e un spațiu gol în fața numărului 33 și parchez acolo,

amintindu-mi ultima dată când fusesem în acel loc, întinsă pe patul Mariei, râzând până m-a durut burta. Încerc să-mi amintesc când a fost ultima oară când am râs așa, dar nu reușesc. Poate că nu se întâmplă în viața de adult.

În timp ce mă uit, un bărbat chel, de vârsta mea, iese din casă cu un bebeluș într-un cărucior. Traversează strada și cotește spre dreapta, trecând pe lângă mine. În acest timp, aruncă o privire spre mașină și se oprește pentru un moment. Mă uit la el confuză, crezând că mă confundă cu altcineva, dar începe să vorbească, sunetul vocii sale fiind înăbușit de geamul mașinii.

— Louise, nu? Louise Williams?

Doamne, Dumnezeule mare. Am simțit un țurțure de gheață pe spate. Arată diferit, dar vocea i-aș recunoaște-o oricum, chiar și atenuată de sticlă. E fratele Mariei, Tim Weston. Las geamul în jos.

— Doamne, nu te-am recunoscut.

Îmi dau părul după urechi, apoi îmi pun mâinile pe volan, ca să stea nemișcate.

— Ce faci aici? Mama ta…? îl întreb arătând spre numărul 33.

— Ce? A, nu, acum eu stau. Ce Dumnezeu cauți aici, Louise?

— Am fost să mă întâlnesc cu un client în zonă, improvizez eu rapid. M-am rătăcit și am tras pe dreapta ca să mă uit pe harta de pe telefon.

— Aha, spuse, uitându-se la mine ciudat. Unde stă clientul?

Mintea mi se golește instant și nu mă pot gândi decât la fosta mea stradă.

— Pe strada Turner, dacă îți vine să crezi.

Zâmbesc și încerc să îndepărtez suspiciunile pe care această informație le-ar putea genera.

— Ai cumpărat casa de la mama ta?

— Da. A decis să se mute într-un complex rezidențial de bungalouri acum câțiva ani, așa că am preluat-o noi de la ea, eu și nevasta mea. Nu ne

permiteam să cumpărăm altfel, așa că a funcționat numai bine pentru noi.

— Minunat! exagerez eu, iar inima îmi bate tare în piept. E fiica ta?

Fața i se luminează.

— Da, trebuie s-o plimb în cărucior, e singura modalitate în care doarme. Și e o pauză și pentru nevastă-mea.

Mă uit în jos, presupun că e mai mică de un an, adormită buștean în costumul ei roz de schi, obrăjorii îi sunt trandafirii și are gene lungi.

— E frumoasă.

Niciodată nu știu ce să spun despre bebeluși, dar nu poți să dai greș cu asemenea replică. Sam și cu mine ne-am chinuit atât de mult până să-l avem pe Henry, încât îmi imaginam că după ce o să se nască, o să prețuim fiecare minut, fiecare plânset, fiecare noapte nedormită. Credeam că atunci când oamenii vorbesc despre nopți nedormite era doar o expresie. Nu am realizat că realmente înseamnă nopți în care nu dormi deloc. Devenise evident destul de repede că Sam nu putea sau nu voia să suporte înfiorătoarele cerințe ale creșterii unui copil mic, așa că am luat asupra mea toate îndatoririle respective, pentru că eram îngrozită că dacă n-o fac, el o să plece. Am făcut și alte lucruri ca să-l fac fericit, să-l țin cu mine. Nu știam atunci că nu poți opri pe cineva să te părăsească.

Tim s-a uitat la fiica sa și a zâmbit.

— Mulțumesc.

Apoi urmează o pauză bizară și mă tot chinui să găsesc ceva de zis. Ce poți să-i spui oare cuiva pe care nu l-ai mai văzut de douăzeci și cinci de ani și despre care știi că te urăște de moarte, și pe bună dreptate?

— Așadar, ce faci?

Apelez la cea mai convențională întrebare posibilă.

— Oh, lucrez în IT. Fac naveta la Londra trei zile pe săptămână, apoi lucrez de acasă restul

timpului – iată, zise arătând spre cărucior. Tu? Ești designer de interior, nu?

— Da, așa e.

Deja începea să devină un fel de conversație stranie de cină.

— De unde știai?

— Nu mai știu exact… poate mi-a zis cineva…

Se încruntă, de parcă încearcă să-și aducă aminte cine.

— A, nu, am văzut ceva în ziarul local, câștigaseși un premiu, nu?

— Da, într-adevăr.

Atunci fusesem mândră, dar acum mă simt ciudat de abuzată la gândul că oameni din trecutul meu au văzut articolul, știind lucruri despre mine în timp ce-și păstrează anonimatul.

Încep să bâigui că trebuie să ajung acasă, dar mă întrerupe.

— Ai auzit de reuniune?

— Da, am văzut ceva pe Facebook în acest sens, spun eu.

— Și mergi?

— Nu sunt sigură. Tu?

Știu că merge, i-am văzut numele pe lista de pe Facebook. De ce mi-e așa de jenă de reuniune? Sophie nu are nicio treabă, nici ceilalți care au confirmat.

— M-am gândit că poate o să merg, spuse el, cu ochii în pământ. Știu că, strict vorbind, nu sunt în anul 1989, dar am petrecut mult timp cu mulți dintre voi. Iar Maria, în mod evident, era din anul vostru. M-am gândit că aș putea cumva merge din partea ei.

Când a pomenit numele ei, am simțit că nu mai am suflare. Deși a ocupat un spațiu personal în mintea mea timp de douăzeci și cinci de ani, până săptămâna trecută nu am auzit și nu i-am rostit numele din adolescență. Credeam că discuția cu Tim o s-o evite, dar acum, că el a deschis subiectul, nu mai aveam cum să blochez totul.

— Mama crede că e puțin ciudat că vreau să merg, dar ea nu poate să gestioneze nimic din ce-i amintește de Maria, nici măcar acum.

— Ce mai face mama ta?

Mi-aduc aminte de Bridget, când am văzut-o ultima oară, în noaptea în care Maria a dispărut. Panica ei, ochii care i se roteau în toate părțile, pe care i-a fixat pe mine pentru câteva secunde, în care am crezut că fac infarct. Fața lui Tim s-a acoperit de nori.

— Nu prea bine, să fiu sincer. Nu se simte deloc bine și e singură. Nu a mai cunoscut pe nimeni după ce a plecat tata. Faptul că are un nepot o ajută puțin, dar cred că încă se condamnă pentru ceea ce i s-a întâmplat Mariei.

— Serios? Esther Harcourt dă vina pe mine, spun eu fără să gândesc.

— Esther Harcourt? Încă mai păstrați legătura? E avocată acum, nu?

— Da, ceva de genul. Ți-o amintești deci pe Esther, nu?

Eram oarecum surprinsă că cineva precum Tim, care făcea parte din gașca mișto și care nici măcar nu mergea la aceeași școală cu noi, își amintea de Esther.

— Da, a vorbit la serviciul funerar, nu? Iar Maria o vedea des înainte de… știi tu. Mama vorbește și despre ea. I-a urmărit cariera de-a lungul anilor. Esther i-a fost prietenă bună Mariei.

Ce nu fusese rostit atârna în aer ca un miros neplăcut: *spre deosebire de alții.* Tim probabil că și-a dat seama la ce mă gândesc.

— Îmi pare rău, nu am vrut să zic că tu nu ai fi fost. O prietenă bună, adică.

— Ei, bine, n-am fost, nu? Nu mă surprinde că Esther mă învinovățește.

— Uite, Louise, dacă ajută la ceva, să știi că eu nu te învinuiesc. Nu mai fac asta. De fapt, chiar mă bucur să te văd.

Pare ușor jenat, apoi rostește cuvintele fără să se stea pe gânduri. Am mers la niște ședințe de psihoterapie în ultima vreme.

Asta are sens, e ceva în discuția asta ce seamănă cu un dialog dintr-o ședință de psihoterapie.

— Și, privind înapoi, cred că a fost foarte greu pentru tine atunci. Eram așa de protector cu Maria, după ce s-a întâmplat la Londra. Eram așa de furios, pentru că tata le părăsise, și, pe Maria, că s-a băgat în povestea cu băiatul ăla, deși, desigur, nu era vina ei. Dar, de fapt, eram furios pe mine. Credeam că ar fi trebuit s-o protejez, ar fi trebuit să-mi dau seama mai repede ce se întâmpla cu băiatul ăla. Am crezut că a fost vina mea, că dacă m-aș fi purtat mai bine, dacă n-aș fi făcut așa scandal că plecăm de la Londra, atunci tata nu ar fi plecat.

Pleca de la presupunerea că eu știam povestea cu băiatul din Londra, credea că Maria îmi spusese. Desigur, nu-mi spusese, dar nu cred că pot să-l întreb acum.

— Știu acum că nu eram decât niște copii, toți. Da, ai fost rea cu Maria. Ai îndepărtat-o. Ai lăsat-o baltă în favoarea altei prietene și asta poate că a dus la excluderea ei din grupul „cel grozav”. Dar cine poate spune cu mâna pe inimă că nu a făcut ceva similar, la un moment dat, când eram mici? Tu ai fost pur și simplu ghinionistă că lucrul ăsta cumplit s-a întâmplat cam în același timp.

— Dar dacă…

— Nu are niciun sens să ne întrebăm dacă, Louise. Am tot mers pe drumul ăsta. Nu avem de unde ști ce s-a întâmplat în noaptea aia, și crede-mă că m-am chinuit ani întregi să aflu. Tot ce putem face este să acceptăm versiunea poliției – băuse prea mult (pentru că știm că băuse), s-a rătăcit și a căzut.

Copila începe să se foiască în cărucior, iar Tim o leagănă ușor. Gângurește ușor și alunecă înapoi într-un somn fericit.

— Ca să fiu sincer, multă vreme m-am acuzat pe mine. Dacă aș fi supravegheat-o mai atent… cine știe? Dar, după multă terapie, am ajuns să înțeleg că nimeni nu e sau nu poate fi responsabil pentru viața altcuiva. Toți trebuie să fim responsabili cu noi înșine. Suntem responsabili pentru acțiunile noastre, pentru propria noastră fericire, nu pentru a altcuiva. Nu tu ai făcut-o pe Maria să bea prea mult sau să renunțe, indiferent de ce s-o fi întâmplat. A făcut asta ea singură. Sigur, poate că au fost și alte lucruri care au jucat un rol în poveste, dar, în cele din urmă, tot ce s-a întâmplat în acea noapte a fost rezultatul propriilor sale decizii sau, pur și simplu, mâna destinului.

Mi se pare genul de sofism reconfortant și sper din tot sufletul ca versiunea lui să fie cea adevărată. Sau, dacă nu e (și desigur că nu e), sper să pot spune cuiva adevărul fără să fiu judecată sau mai rău. Mi-aș dori să mai slăbesc nodul ăsta secret din mine, un nod atât de strâns, încât nu cred că cineva ar fi în stare să-l descâlcească, oricât de mult ar încerca.

— Mi-e greu să cred asta, e tot ce reușesc să zic.

— Și mie, dar trebuie să continui să-mi trăiesc viața. Trebuie să fiu prezent, de dragul soției mele și al fiicei mele. Nu pot doar să mă prefac. Dar cred asta și pentru că e adevărat.

Tim nu știe, dar cred că vorbim de cu totul alte lucruri aici. El crede că vorbim despre faptul că am abandonat-o pe Maria pentru Sophie și promisiunea popularității și că am fost parțial responsabilă pentru ostracizarea ei la școală. Crede că vorbim în parte și despre o agresiune între fete, nu cu pietre și bâte, ci cu vorbe menite să rănească, și așa s-a și întâmplat. Și e adevărat, am făcut toate lucrurile astea. Am ignorat-o, am abandonat-o, am dezamăgit-o. Dar ceea ce Tim nu știe este că am mai făcut ceva. Ceva mult, mult mai rău.

Capitolul 10

Catherine
Octombrie 2015

Azi el pare mai departe ca oricând. Are ceva pe suflet, Catherine trebuie doar să descopere ce anume. Parcă nu e aici cu ea, chiar dacă e. Când s-au întâlnit prima oară, era atât de fascinat de ea. Ieșise să alerge în parc, într-o duminică, făcea mișcări grațioase în colanții ei negri de jogging, iar părul ei roșu ca focul era strâns într-o coadă. Alergatul o calma, tempera gălăgia fără de sfârșit din mintea ei.

Chiar când a trecut de el, s-a împiedicat, iar glezna stângă i-a cedat fără niciun avertisment. Aproape că a căzut, dar a reușit să-și recapete echilibrul, ținându-se de gardul din apropiere.

— La naiba! spuse ea, masându-și glezna.

— Ești bine?

Bărbatul părea în mod sincer îngrijorat, însă Catherine mai fusese păcălită înainte.

— Nu sunt sigură, spuse ea dur.

— Poți să pui piciorul în pământ?

A făcut o încercare delicată, cu o grimasă, în timp ce-și trecu greutatea pe partea stângă a corpului.

— Cred că e OK.

— Ești sigură? Vrei să te conduc undeva? Acasă sau la un prieten?

— E OK, mă descurc, spuse ea zâmbind și apoi se depărtă șchiopătând.

Bărbații din panoplia ei nu alcătuiesc o poveste prea veselă. Nu are reper pentru o relație bună, nu are idee despre cum arată o relație bună cu adevărat. Copilăria ei de orfană a lăsat un gol în Catherine, unul pe care tot căuta să-l umple. „Copii aflați în îngrijire”, se numesc acum, deși nu-i era prea clar de ce formula asta e mai bună

decât copii orfani. Nimănui nu-i păsase de ea și nimeni nu se îngrijise de ea. Privind înapoi, își dădea seama că existaseră și unii oameni care făcuseră tot ce le stătea în putință, dar, în situații importante, nu fusese nimeni lângă ea. Nu fusese nici măcar o singură persoană pe lume care să simtă pentru ea ce simțea ea pentru Daisy. Marele secret de a fi părinte, cel despre care nimeni nu vorbește. Alte mame pe care le știe nu contenesc să spună că tot ceea ce le-a făcut pe ele mai sensibile și mai empatice la necazurile lumii a fost faptul că au avut copii; cum suferă fizic când se uită la Children în Need[12]; cum relațiile lor cu toți copiii s-au schimbat după ce au devenit mame.

Dar Catherine știe adevărul: dacă Daisy și copilul altcuiva ar fi într-o clădire care arde și nu ar fi timp să salvezi decât pe unul dintre cei doi copii, Catherine ar înșfăca-o pe Daisy și ar fugi de-acolo. L-ar lăsa pe celălalt copil să ardă de viu fără să ezite o clipă.

Capitolul 11

Louise
Octombrie 2015

După excursia mea în Norfolk, a fost o ușurare să ajung acasă, la ceva ce părea normalitatea, deși nu-mi dau seama cum mai pot fi lucrurile normale vreodată. Cu toate astea, rutina muncii și a drumurilor spre școală, băile și somnul îmi oferă un anumit confort, ritmul vieții de părinte care muncește, repetitiv dar liniștitor. Trebuie să încetez să-mi mai neglijez clienții, pentru că altfel îi pierd, așa că, miercuri, când Henry stă la Sam peste noapte, o să lucrez toată ziua pentru unul dintre clienții mei cei mai buni, Rosemary Wright-Collins, și să simt iar că sunt pe o direcție bună. Rosemary a fost unul dintre primii mei clienți când am decis să încep afacerea pe cont propriu și în mintea mea ea e legată de acele zile de început, când nu știam dacă o să am succes sau nu. Faptul că am avut și că ea îmi folosește serviciile în fiecare proiect nou pe care îl are este o sursă enormă de mândrie pentru mine. Chiar a și scris o recomandare în termeni mai mult decât elogioși pentru site-ul meu, unde stă cu mândrie pe prima pagină.

Vinerea, îl iau pe Henry de la after-school și, când ajungem acasă, în loc să-l plantez în fața televizorului, mă joc cu el. Facem o șină imensă și complicată pentru trenulețele lui din lemn, iar el inventează o poveste întortocheată, în care trenurile trebuie să salveze una dintre vacile de la ferma lui de jucărie, care e blocată pe linie. De fiecare dată când încerc să pun capăt poveștii cu un fel de final, el creează un obstacol nou și aparent insurmontabil care prelungește jocul. Îl urmăresc în timp ce el împinge micile locomotive pe șine, cu fața extrem de serioasă, complet

absorbit de lumea pe care am creat-o. E plăcut în living, dar simt un fior pe dinăuntru. De aceea nu trebuie nimeni să știe ce s-a întâmplat de fapt cu Maria. Nu pot permite să existe ceva, orice, care să pericliteze credința nevinovată a lui Henry că lumea este un loc frumos, în care nimeni nu ar permite ca vaca să fie călcată de un tren sau în care mama să fie luată de lângă copilul său.

După ce Henry e în pat, stau la masa din bucătărie cu un pahar de vin roșu, iar veioza din colț aruncă o lumină relaxantă. E cald și mirosul mâncării care se încălzește în cuptor începe să se răspândească în încăpere: ceapă, usturoi, ierburi aromate. Frunzăresc prin e-mailuri – problema cu lucratul de acasă este că, într-un fel, lucrez tot timpul, nu mă pot decupla. Deschid o fereastră nouă și intru pe Facebook. L-am tot verificat constant, atât pe laptop, cât și de pe telefon, și de fiecare dată când nu găsesc un mesaj, firava speranță că s-a terminat crește. Că cineva mi-a făcut o farsă absurdă și stupidă – supărătoare și tulburătoare, dar nu mai mult de-atât. Observ că Sophie a acceptat cererea de prietenie din partea Mariei, dar chiar când vreau să închid fereastra, văd că a apărut un nou prieten pe pagina Mariei: Nathan Drinkwater. Cercetez numele în gând, dar nu-mi spune nimic. Sunt sigură că nu era nimeni la școală cu numele ăsta. Intru pe pagina lui, dar nu e nimic, nici postări, nici imagine de profil, nimic. Maria e singurul său prieten.

Îmi torn al doilea pahar și mă gândesc să răspund unui mesaj al unui grup de Facebook despre o ieșire în oraș cu niște foști colegi, când aud soneria. Sar în sus, iar sticla îmi tremură în mână, vinul roșu se varsă din pahar, curgând ca sângele pe masa de stejar. Pun sticla jos și merg ușor pe coridor. Nu-mi dau seama cine e, prin geamul înghețat al ușii de la intrare și, pentru câteva clipe, mă joc cu ideea de a pleca pe nesimțite înapoi în bucătărie și să las pe cel care e

la ușă să presupună că nu sunt acasă. Dar fanta de scrisori se deschide și aud o voce:

— Louise, ești acolo?

Sar la ușă și deschid.

— Polly!

O iau în brațe, fericită că o văd, și o țin prea strâns, pentru prea mult timp.

— Hei, ești OK?

Îi zâmbesc, înăbușindu-mi lacrimile care amenință să curgă.

— Sunt bine. Mă bucur să te văd. Ce faci aici?

— A, nu m-ai invitat la cină? Vinerea trecută când am stat cu Henry?

— O, Doamne, așa e! Îmi pare așa de rău, am uitat complet, cu toate lucrurile care s-au întâmplat…

— Ce vrei să spui, cu toate lucrurile care s-au întâmplat?

Am uitat pentru o clipă că ea nu știe nimic. De unde să încep? Oare să-i spun ceva?

— Ei, nu mare lucru, doar chestii de muncă. Ce faci?

— Ei, știi tu, la fel.

Mergem în bucătărie și se așază la masă.

— Ceva miroase bine!

— E o plăcintă de casă de la M & S pentru o persoană, recunosc eu. Scuze, am niște salată, pâine și altele, probabil că le putem împărți între noi, să ne ajungă.

— E în regulă, eu am adus vin și niște chestii de rontăit, spuse ea, punându-le pe masă. Cine are nevoie de cină?

Până când se face plăcinta, am dat gata chestiile de rontăit și am deschis o a doua sticlă. A început să-mi povestească istorioare despre viața amoroasă a soră-sii, punându-mă la curent și cu informații despre foștii mei colegi de la Blue Door. Nu le-a pomenit pe Maya și pe Eloise încă, nici nu a întrebat de Henry. Deși îl adoră pe Henry, iar eu le iubesc pe fetele ei, nu vorbim prea mult despre ei.

Am prieteni pe care mi i-am făcut prin intermediul lui Henry și cu ei conversațiile sunt mereu în jurul mofturilor, cum gestionăm comportamentele lor, avantajele și dezavantajele lecțiilor de înot, însă îmi place enorm că nu e cazul cu Polly. Mă gândesc în secret la toate acele mame ca la prietene temporare, care îndeplinesc o nevoie în viața mea acum, pentru că am cu cine să povestesc la poarta școlii. Însă Polly e o prietenă adevărată.

În timp ce scot plăcinta subțire din pachetul preambalat și o pun pe două farfurii, adăugând câteva felii de baghetă franțuzească și niște salată, o întreb ce fac fetele.

— Sunt bine. Mă rog, Maya e.

Maya e o fetiță viguroasă și sprințară de opt ani, cu o capacitate uimitoare și de invidiat de a nu ține cont de opiniile celorlalți, pe când sora ei de doisprezece ani e din ce în ce mai interiorizată și mai tăcută, de fiecare dată când o văd. Am pus asta pe seama adolescenței, inevitabila nevoie de independență, de a fi altfel și îndepărtarea de părinți și de adulții asociați cu ei.

— Și Eloise?

— Are niște probleme la școală. Cu alte fete.

Simt un ghem în stomac și-mi piere pofta de mâncare.

— Adică o sâcâie?

— Nu știu cum s-o numesc. E așa de… subtil. Fetele de vârsta ei… pot fi atât de rele.

O, știu prea bine asta.

— Ce fac?

Într-un fel, nu vreau să știu. Mi se pare un subiect dificil chiar și într-un moment foarte relaxat, însă acum nu știu dacă voi fi în stare să-mi țin firea.

— E greu de pus degetul pe problemă. N-o includ în activitățile lor, nu-i spun despre lucruri decât când e deja prea târziu să meargă, îi subminează încrederea în felul în care arată. Și nici măcar nu cred că-mi spune ea tot. Au o colegă

nouă, care a venit la mijlocul semestrului și a făcut haos. A întors-o pe cea mai bună prietenă a lui Eloise împotriva ei. E un fel de femelă alpha.

Face o pauză.

— De fapt, e o nenorocită sadea asta mică.

Veninul din vocea lui Polly mă șochează. Aproape că nu am auzit-o niciodată înjurând, cu atât mai puțin să vorbească așa de urât de un copil.

— Eloise a fost mereu așa de amuzantă, de strălucitoare, iar acum e ca și când se micșorează. Pălește persoana aia care era ea. Și desigur că știam că se va schimba pe măsură ce va crește, se va depărta de mine, însă am crezut că esența ei, ceea ce o face pe ea să fie ea, o să rămână acolo. Dar dispare, pierde toate lucrurile astea. Fata asta i le ia pe toate, o face pe Eloise să dispară.

Polly se abține din răsputeri să nu plângă. Mi-e groaznic de milă de ea, dar e extrem de greu și pentru mine să am o reacție normală. E un subiect atât de delicat pentru mine, încât nici măcar nu știu care ar fi reacția normală. Singura experiență pe care am avut-o în acest sens a fost când mi-a spus Henry că Jasper și Dylan nu vor să se joace cu trenulețele cu el și, deși mi-a sfâșiat sufletul, nu se compară.

— Ai fost la școală? reușesc eu să spun.

— A, da, de mai multe ori chiar. Fac și ei tot ce pot, dar, după cum am zis, e o treabă subtilă. Nu prea au ce face. Probleme de prietenie le zic ei. Prietenie ciudată.

Se uită la farfuria de care abia dacă s-a atins.

— Oricum, nu vreau să vorbesc despre asta acum. M-am săturat să mă tot gândesc la asta, sincer. Hai să vorbim despre tine, n-ai prea zis mare lucru. Se întâmplă ceva?

E rândul meu să pun ochii în pământ, în timp ce-mi turtesc cartofii din piure cu furculița. Pe de o parte, aș vrea să-i mărturisesc, să mă despovărez în fața cuiva căruia să-i pese în mod autentic de mine și care nu are nicio legătură cu trecutul. Am obosit

atât de tare. Am obosit să tot țin în mine, să nu mă pot desprinde cu adevărat.

— Nu… nu chiar.

— Știam eu! Ce e? Ai întâlnit pe cineva? O, Doamne, e cineva de pe site?

Arată așa de plină de speranță, încât sunt tentată să inventez ceva, dar mă abțin.

— Nu, nimic în acest sens. Nu am mai verificat adresa pe care ai făcut-o tu, sincer. Nu știu dacă am dispoziție pentru asta, Poli.

— OK, lasă că facem și asta mai încolo. Mai întâi, spune-mi ce se întâmplă.

Decid să-i livrez o versiune puternic edulcorată a adevărului.

— Mi-a scris pe Facebook cineva cu care am fost la școală.

— Da, fata aia cu care te-ai văzut vinerea trecută.

— Nu, e vorba de altcineva. Nu ți-am spus niciodată de asta, dar, la finalul ultimului an de școală, o fată a murit la o petrecere de la școală.

— Ce, a murit chiar în școală?

— Nu. Ea… ei cred că… ei, bine, cred că probabil era beată sau ceva asemănător. Școala noastră era aproape de stâncile de pe faleza de la Sharne Bay. Ultima oară când a văzut-o cineva, se îndrepta înspre stânci. Nu a mai fost văzută niciodată de atunci.

Sunt extrem de conștientă de lacunele imense din toată povestea, de spațiile întunecate dintre cuvintele mele, care arată ca niște dinți lipsă. Polly însă e ochi și urechi.

— Și nu i-au găsit corpul?

— Nu, dar nu e nimic neobișnuit, au mai fost cazuri de-a lungul anilor când oamenii au sărit și nu le-au fost găsite niciodată corpurile. Devenise un fel de Beachy Head, un loc faimos pentru sinucideri. Depinde de tot soiul de lucruri – mareele, vremea – dacă sunt aduse la țărm corpurile sau nu.

— Și de la cine era mesajul?

— Păi fix asta e problema. Era de la ea. De la Maria.

Polly arată șocată.

— De la fata moartă? Dar ce îngrozitor, ce maladiv. Cine Dumnezeu ar face așa ceva?

— Nu știu.

— Și de ce ție? Era o prietenă apropiată a ta?

Nu știu cum să răspund la această întrebare. În afară de părinții mei (iar relația cu ei e deteriorată de datorii, vină și evitare) și de Henry (care cumva e biologic dependent), Polly e singura persoană din lume care mă iubește. Poate că nu mi-a văzut cea mai urâtă parte, dar m-a văzut în cel mai jos punct, când Sam m-a părăsit. Nu i-am spus întreaga poveste, dar știe mai multe decât oricine altcineva. M-a luat de jos și m-a repus pe picioare când credeam că n-o să fiu niciodată în stare să-mi revin. Toată viața, nu am avut pe nimeni care să fie așa de aproape de mine precum ea, și nu pot risca s-o pierd. Nu pot risca să-i arăt cine sunt cu adevărat, mai ales în lumina celor întâmplate cu Eloise.

— Într-un fel, spun eu. Dar nu atât de mult în perioada de dinainte ca ea să moară. Și nu mi s-a întâmplat doar mie. Aceeași cerere a mai primit-o și altă fată cu care am fost la școală. Cea pe care am văzut-o săptămâna trecută, când ai venit tu să stai cu Henry. O să fie reuniunea la școală în curând, m-am gândit să merg, să văd – nu știu, dacă i s-a mai întâmplat și altcuiva asta…?

Mă privește tăios.

— Reuniune la școală? Pe bune? Sam o să vină și el?

— Nu știu, spun eu cu ochii lipiți de fundul paharului meu de vin și gândindu-mă la pagina de pe Facebook a evenimentului care spunea exact cine avea să vină.

— N-ar fi mai bine să afli înainte de a merge? Nu cred că e o idee bună să-l vezi într-un context

social, nu?

Uneori, mi-aș fi dorit să nu îi fi spus lui Polly deloc când m-a părăsit Sam. Nu e genul de prietenă care să uite lucruri sau care să-ți dea voie să le uiți. Ador cât de protectoare poate fi cu mine, cât de furioasă e pe Sam, ținându-mi mie partea, dar nu pot s-o las să mă oprească acum.

— Uite, spun, o să încerc să aflu cine merge, probabil e cineva care se ocupă, poate e o pagină de Facebook sau ceva de genul. Nu mă duc dacă o să fie și el acolo.

Urăsc s-o mint pe Polly, dar nu vreau să mă cert cu ea. Am nevoie să fie de partea mea. Are dreptate, desigur. Nu e o idee bună pentru mine să mă aflu într-un context social relaxat cu el, unul în care se bea și se deapănă amintiri și emoțiile sunt la cote înalte, iar Polly știe exact de ce.

— Hmm, bine, spuse ea, puțin înmuiată. Bun, ia să ne uităm la mailul ăla, să vedem dacă e ceva interesant.

Îi dau laptopul și se loghează pe contul de mail pe care îl făcuse pentru mine.

— Oho, sunt câteva!

Îmi trag scaunul lângă ea, ca să pot vedea ecranul, iar ea începe să deschidă e-mailurile.

— O, zice ea dezamăgită. Primul face niște trimiteri vulgare la faptul că Polly scrisese că sunt interesată de ieșirile în oraș sau în interior. „Pot să intru și să ies toată noaptea, dacă vrei”.

— OK, ștergem, următorul.

Următorul intră și mai mult în detalii despre ce ar vrea să facă înăuntru și afară și cum s-ar simți făcând asta.

— O, Doamne, poate că ar fi trebuit să formulez altfel, spuse Polly dezamăgită. E prima mea incursiune în lumea întâlnirilor on-line. Ar fi trebuit să punem un adolescent să facă asta. Sunt mult mai cunoscători în domeniu.

Majoritatea mesajelor sunt variațiuni pe această temă, cu doar câteva răspunsuri oneste amestecate

printre ele, toți părând să se lege de pasiunea mea pentru plimbările în natură. E vorba de cei care practică tot felul de cățărări, atleți de triatlon și oameni care practică sport de performanță.

— Nu am cum să mă văd cu niciunul dintre bărbații ăștia, spun eu. Simt că mă apucă palpitațiile și numai dacă ies de pe autostrada M25.

— Stai, zise Polly. Avem unul interesant care e logat. Uite ce zice: „Salutare”. E prietenos, nu, pentru început? „Nu pot spune că sunt un mare fan al plimbărilor prin natură, dar îmi place să mănânc în oraș și mă întrebam dacă nu cumva ai dori să te invit la cină”. Uite! Vezi? Nici lui nu-i plac plimbările prin natură!

— Nu că ar fi neapărat cel mai bun criteriu pentru a te vedea cu cineva, nu?

— Nu, știu, dar n-ai de unde ști. Ia să ne uităm la profilul lui.

Greg are patruzeci și doi de ani și e prezentabil într-un fel care nu pare amenințător. Râde în poză și se uită la ceva peste umărul fotografului.

— Ce cămașă frumoasă, spuse Polly.

— Poli, iar, nu e chiar un criteriu pe care se construiește fericirea în viață.

— O, încetează să mai ridici obstacole. Să-i răspundem.

Oftez, dar, ca să fiu sinceră, chiar e chipeș și pare normal, atât cât poți spune în acest context, ceea ce nu e mult, însă îi dau voie să scrie un răspuns, pe care îl trimite pe aplicația de mesaje a site-ului. Probabil că e on-line, pentru că sunetul de răspuns apare aproape imediat și, înainte de a avea timp să protestez, Polly mi-a aranjat o întâlnire cu Greg la ora șapte, a doua zi seara, într-un bar din centrul Londrei. La sugestia ei, mergem doar să ne vedem la un pahar. Ea zice că, în felul ăsta, dacă vreau să plec, pot să fac asta după un pahar, fără să fie ciudat. Iar dacă totul merge bine, putem oricând să mergem la cină după. Nu-mi pot

imagina nici măcar pentru o clipă că o să meargă bine, dacă Greg este pe cât de normal și de drăguț arată. La mine, totul e greșit în interior. De ce m-ar dori o persoană în toate mințile, dacă ar putea avea pe cineva fără probleme?

După ce a plecat Polly, mi-am turnat în pahar ce mai era pe fundul celei de-a doua sticle și mi-am deschis laptopul. Facebookul e încă deschis acolo unde verificasem înainte și observ că am un mesaj nou. Seara cu Polly alungase fricile și am presupus că e unul dintre acele mesaje pe care și le dădeau foștii colegi în încercarea de a găsi întâlniri de-o noapte, așa că dau click fără teamă.

Ce citesc, îmi face să mi se scurgă sângele din obraji. Mesajul e de la Maria Weston și spune doar atât: „Nu am uitat ce ai făcut. Ar fi bine să te păzești cu fiecare pas pe care-l faci. N-o să te las niciodată să scapi”.

Capitolul 12

Louise
Mai 1989

Sophie m-a așezat în bucătărie, mi-a dat un pahar cu apă și s-a așezat lângă mine, mângâindu-mă pe păr. După vreo zece minute, a intrat Tim și a trântit o grămadă imensă de haine pe masa din bucătărie. Imediat ce și-a găsit jacheta lui neagră și geaca de blugi a Mariei, a ieșit din cameră, nearuncând nici măcar o privire în direcția mea. De unde stăteam, în apropiere de colțul mesei, puteam să văd spre hol. Maria stătea sprijinită de capătul de jos al balustradei, cu capul în jos, iar fața îi era ascunsă de o perdea de păr. Tim i-a pus jacheta pe umeri și a scos-o afară pe ușa din față, susținând-o cu un braț protector în jurul ei.

Petrecerea a fost minunată, după ce au plecat, una dintre cele mai faine nopți din viața mea. Am început să mă simt mai bine, am mai băut niște votcă și chiar am și dansat! Și era OK! Sophie a încercat să mă convingă să iau niște ecstasy, dar eram prea speriată și a fost foarte drăguță la acea fază, a zis că înțelege, că și ea a simțit la fel înainte să încerce și că nu e niciun fel de presiune. O parte din mine își dorea s-o facă. Poate data viitoare.

Am mers împreună la o plimbare, la patru dimineața, pe proprietatea lui Matt. Felinarele erau aprinse și, în acea lumină, casele păreau ca niște castele miniaturale. Niciodată nu fusesem conștientă de câtă tăcere era, ca în acel moment, întreruptă doar de sunetul pașilor noștri și de vocea blândă a lui Sophie, povestindu-mi lucruri despre ea, de care habar nu aveam, destăinuindu-mi-se.

— Acum vreo doi ani, nu cu mult înainte ca noi două să devenim prietene bune, eu, cu Claire și cu Joanne alcătuiam un grup sudat, toate trei.

Îmi amintesc. Din afară, arătau de parcă ar fi câștigat un trofeu, toate trei nedespărțite, într-un colț din curtea școlii, râzând puternic, un ideal de neatins al gloss-ului de buze și al secretelor. Toată lumea voia să se apropie de ele anul acela, dar ele erau atât de sudate, încât era imposibil.

— Nu știu dacă ai fost vreodată într-un grup de trei prietene, dar e un număr groaznic. Când lucrurile mergeau bine era minunat, dar mereu ne certam și mi se părea că devenim din ce în ce mai reci una cu cealaltă. Îți aduci aminte de excursia aia la Dieppe?

Vara lui 1987. Esther Harcourt era în dormitorul meu și, în prima seară acolo, am vorbit pentru prima oară după mulți ani. Îmi era dor de casă, iar ea m-a consolat, m-a făcut să râd, și îmi amintesc că mă întrebam dacă nu cumva făcusem o greșeală rupând complet relația cu ea. A doua zi însă, când și-a pus o pereche de blugi prea scurți și un hanorac cu glugă de un albastru strălucitor, am știut că am luat decizia cea bună. Am petrecut ziua cu Bea Hillier, iar noaptea aceea am stat trează și am povestit cu celelalte din cameră, în vreme ce Esther stătea întinsă în pat și citea.

— Ne-am certat rău în timpul acelei excursii, a continuat Sophie, luându-mă de braț.

Treceam pe lângă micul magazin ce deservea proprietatea, părea cumva bântuit și abandonat în luminile felinarelor.

— Ei, zic eu că ne-am certat, mai degrabă a fost că Joanne și Claire au plecat fără mine, n-am știut niciodată de ce. Eu am stat cu Sue, așa că nu eram singură, dar tot timpul eram conștientă de ele două, cum șușotesc pe la colțuri, chicotind la glume numai între ele. În autocarul spre casă, stăteam pe un scaun în fața lor și vorbeau într-un limbaj codat. Nu un limbaj întreg, evident, dar aveau nume de cod pentru chestii și oameni.

Biata Sophie. Puteam să mi-o imaginez, stând singură pe o canapea de două locuri, cu fața

aplecată spre fereastră și cu fruntea sprijinită de geamul rece.

— În mod clar ne-am reîmprietenit acum, dar Claire poate fi… dificilă, știi? Mereu încearcă să mă depășească: indiferent ce fac, ea trebuie să facă mai bine decât mine. Mereu totul trebuie să fie cum vrea ea. Îți aduci aminte că noi două am început să ne apropiem după excursia de la Dieppe, nu?

Normal că-mi aduceam aminte. Prima dată când a stat cu mine la prânz, am fost atât de extaziată, că aproape nu am reușit să dorm în noaptea aia.

— De aceea m-am supărat atât de tare pe tine și pe Maria. Știu că e o prostie, clar, poți să fii prietenă cu cine îți dorești tu. Doar că mi s-a părut că totul se întâmplă iar, știi? Că te pierdeam pe tine în favoarea ei.

— N-o să mă pierzi, Sophie, ești…

Oare puteam risca să spun asta? Am tras o gură zdravănă de aer.

— Ești prietena mea cea mai bună.

Ea mi-a strâns brațul, trăgându-mă mai aproape de ea.

— Mulțumesc. Știu că pot mereu să contez pe tine.

Am mers braț la braț, având o conversație de la suflet la suflet. Singurul lucru despre care n-am discutat au fost băieții, dacă era cineva de care ne plăcea. Poate că Sophie a simțit că nu e momentul, că legătura dintre noi era mai profundă de-atât. Nu am întrebat-o, pentru că nu voiam să știu răspunsul. Însă am povestit de părinți.

— Știu că ai mei mă iubesc, am spus, dar nu au nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă în viața mea. Tot timpul cât sunt acasă, doar aștept să treacă timpul să ies din casă și să trăiesc iar. Nu simt că ei mă cunosc vreun pic.

— Mamei îi place să creadă că e prietena mea cea mai bună, a spus Sophie.

Mama ei e versiunea sa adultă, mereu aranjată și splendidă, cu ținută impecabilă și plină de farmec. La un moment dat, Sophie mi-a spus că are programare săptămânală la salonul cosmetic. Am avut o străfulgerare cu fața plată a mamei și cu pantofii ei obișnuiți. Nu știu dacă a fost în viața ei la un salon de cosmetică.

— Indiferent de ce mi se întâmplă mie, are mereu o poveste despre ceva similar care i s-a întâmplat și ei și un sfat minunat bazat pe propriile ei experiențe. De parcă l-aș urma. Uite cum a ajuns.

— Ce vrei să spui?

— Ea și tata se ceartă tot timpul. Așteaptă până cred ei că am adormit, dar îi aud.

— Crezi că vor divorța?

— Mi-aș dori s-o facă, râse ea. Atunci aș primi câte două chestii din orice. Dar nu întotdeauna merge așa. Știi despre mama lui Sam Parker?

— Nu, am spus, încercând să nu trădez vreo emoție. Ce e cu ea?

— Pur și simplu, i-a părăsit pe el și pe tatăl lui acum câțiva ani. A fugit cu un tip în vârstă. Nu a mai fost văzută de atunci.

— Doamne, groaznic! Săracul Sam.

— Știu. Niciodată nu o pomenește, dar știu că e dat peste cap rău din cauza asta.

Am mers în tăcere pentru câteva minute. Fiecare casă era cufundată în întuneric, iar aerul era rece și curat, neatins de noxe și de mirosuri de gătit. Braț la braț, părea că noi doi suntem singuri pe lume.

Când ne întorceam pe aleea dinspre casa lui Matt, Sophie a dat din cap spre ușa de la intrare a casei imense de pe colț.

— Ai chef de un ceai? zâmbi ea ușor.

— Ce?

Am privit-o confuză. Mi-a luat mâna și m-a tras spre scară. Eram aproape la ușă, când luminița de la sistemul de alarmă a clipit, scăldându-ne într-o lumină dură, galbenă. Sophie a luat sticla de lapte

de lângă treaptă, ne-am întors și am început să alergăm spre casa lui Matt, fără suflare și chicotind. Nu cred că m-am simțit așa de fericită vreodată în viață.

Apoi, ieri, la școală, Sophie m-a invitat să merg cu ea la o țigară în pauza de dimineață. Am reușit să scăpăm de profesori și aproape că am alergat pe poteca dinspre pădure. E complet în afara teritoriului în care aveam accesul permis, așa că eram foarte emoționată, dar nu voiam să arăt aiurea în fața lui Sophie, așa că am încercat să nu mă uit în spate. Am mers chiar prin mica pădure și am ieșit la stânci, ceea ce e și mai departe, pe teritoriul nepermis. Sophie a mers direct pe marginea lor și s-a așezat pe iarba plină de calcar de lângă un semn care spunea: „Păstrați distanța”, bălăngănindu-și picioarele deasupra prăpastiei. M-am dat înapoi, dar ea s-a întors și m-a chemat râzând.

— Hai, nu fi așa o pisică temătoare.

M-am așezat lângă ea, simțind iarba care îmi zgâria pielea de pe spatele coapselor, cu picioarele atârnând în aer. În mod normal, nu fumez, dar am luat țigara preferată pe care mi-o aprinsese mie. Pe filtru era o urmă discretă de ruj de pe buzele ei și, când am tras fumul, mi s-a părut minunată senzația amară de pe limbă, care se ducea pe gât în jos.

— Circulă ideea asta, spuse Sophie, privind către orizont. Ca un fel de farsă. Pe care să i-o facem Mariei.

— O farsă? Am smuls niște iarbă și am împrăștiat firele peste marginea stâncii. Ce vrei să spui?

— Nu ți se pare puțin cam încrezută?

Nu am spus nimic.

— Claire crede asta și mai sunt și alte zvonuri despre cât de zdreanță era la fosta ei școală și despre ce a făcut. Ai auzit?

Am negat dintr-o mișcare a capului.

— Sunt niște chestii de-a dreptul dezgustătoare, Louise. Se pare că se culca cu un tip și i-a trimis un tampon folosit prin poștă. Unul care chiar fusese în ea – că asta era și ideea, ca și când ar fi trebuit să-l excite chestia asta. Așa că s-a gândit Claire să-i punem un tampon folosit în geanta ei, în glumă. Nu cu sânge real, evident –, trebuie să mergem în atelierul de desen la prânz și să-l băgăm în vopsea roșie. M-am gândit că tu ai putea să faci asta să i-l pui în geantă, adică, a continuat Sophie. Stai în spatele ei la anumite ore, nu? Ți-ar fi mai ușor decât oricui altcuiva.

— Oh, chiar nu știu, m-am foit pe margine, ridicându-mi genunchii și devenind conștientă brusc de poziția mea precară. Tu stai lângă mine, de ce să nu faci tu asta.

— Pentru că ar trebui să mă aplec. Ea e direct în fața ta, s-ar observa mai puțin.

— Presupun, dar… adică nu știm sigur dacă a făcut asta, cu tamponul, nu?

Am stins țigara numai pe jumătate fumată, presând-o în calcarul de lângă mine.

— Fratele lui Matt Lewis știe pe cineva al cărui văr a mers la fosta ei școală. Jur că a făcut-o.

— Dar chiar și dacă ar fi făcut-o, pare ceva așa de…

Ceea ce voiam să zic era că părea un gest îngrozitor făcut cuiva, indiferent de situație. Maria nu mai vorbise cu mine din noaptea cu petrecerea, nici eu cu ea, dar speram că puteam lăsa prietenia noastră în față să dispară neobservată. Acum, Sophie îmi cerea să las o bombă să cadă peste ea.

A tras un fum puternic din țigară și a dat afară o jerbă de fum în aerul sărat.

— Bine, sigur, dacă nu vrei, e alegerea ta, clar. Doar că sunt puțin îngrijorată de tine – dacă nu participi, s-ar putea să te simți lăsată pe dinafară. Oamenii s-ar putea să se întrebe dacă faci realmente parte din grup, știi? Nu zic că eu aș face asta, dar ceilalți asta vor gândi.

Am stat acolo în tăcere vreo câteva minute. Sophie și-a mai aprins încă o țigară de la mucul primei, fără să-mi mai ofere și mie una.

— Bun, să ne întoarcem la școală, atunci, spuse ea în cele din urmă, ridicându-se și aranjându-și fusta acolo unde se șifonase ușor.

Aluneca pe lângă mine, știam, și nici măcar nu voiam să-mi imaginez discuția în care ea le-ar fi spus lui Claire și poate chiar lui Sam că fusesem o lașă. Am urmat-o pe potecă și, când am trecut de faleză și am intrat în pădurea umbrită, am prins-o de braț.

— OK, o s-o fac.

M-a luat de mână.

— Ce bine! Știam eu că o s-o faci. O să fie atât de amuzant, sincer.

M-a apucat un râs convulsiv, fără să pot respira și am mers spre școală braț la braț, chicotind tot drumul.

Îndată ce a sunat clopoțelul pentru masa de prânz, ne-am îndreptat spre atelierul de artă. Am stat de pază când Sophie a intrat în cameră, ieșind, câteva clipe mai târziu, cu un rânjet pe față.

— Ce rapidă ai fost. Unde e?

— În geantă, desigur. Și într-o pungă de plastic. Doar n-o să merg pe coridoare cu sângele târâș, nu?

— Cum adică cu sânge? Am crezut că ai zis vopsea.

Un gând îngrozitor mi-a trecut prin minte.

— Da, asta am vrut să zic, vopsea.

— Dar de ce nu ai vopsea și pe degete?

— Pentru că nu-s cu desăvârșire cretină, Louise. Dacă Maria spune, primul lucru după care se vor uita ar fi cineva acoperit de vopsea roșie. Am luat niște mănuși de la serviciu, de la mama, zilele trecute.

Mama lui Sophie este asistentă de stomatologie.

— Zilele trecute? Când ai hotărât tu să faci farsa asta?

Simțeam cum îmi piere entuziasmul. Totul părea premeditat, mai puțin o farsă și mai mult un atac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Louise, mai contează?

M-a tras într-o toaletă din apropiere. Înăuntrul uneia dintre compartimente, mi-a dat o pungă mică și transparentă de plastic, genul în care îți pui sandviciurile. Nu m-am uitat cu atenție.

— Bun, când mergem înapoi la oră, după prânz, atunci probabil că ai cea mai bună ocazie, înainte să înceapă ora de mate. Doar îl strecori ușor din geanta ta în a ei. Geanta ei e deschisă, nu? N-are fermoar sau ceva de genul… Sau te ridici și te prefaci că iei ceva, dacă ți-e mai ușor, și i-l strecori când treci pe lângă ea. După ce ai făcut-o, pui punga de plastic în coșul de gunoi când ieși. Așa, nu există nicio pistă către noi, dacă ea spune.

Când ne-am întors în clasă, m-am așezat în banca mea, tremurând din tot corpul. Claire și Joanne trăncăneau artificial de partea cealaltă a culoarului dintre bănci, agitate și neliniștite în anticipare. Maria a intrat în sală cu Esther, ambele râzând când au trecut pe culoar. Maria îmi evita cu atenție privirea, însă pe piept i se vedea o roșeață care o trăda, în clipa în care și-a agățat geanta de spătarul scaunului și s-a așezat chiar în fața mea. Avea părul prins în coadă, iar ceafa îi era albă și vulnerabilă.

Am simțit brusc un val de căldură. Ușurarea m-a cuprins, când am înțeles că nu aveam de gând să duc planul la capăt. Nu puteam. Deși o parte din ușurare era destinată Mariei și faptului că era recunoscătoare că așa ceva nu avea să i se întâmple, era totodată și pentru mine. Eram ușurată că nu sunt genul de persoană care să facă așa ceva. Pentru o clipă îngrozitoare, am crezut că sunt.

Mai erau doar câteva minute până la clopoțelul de începere a orei de matematică. Piciorul lui Sophie apăsa ultimativ pe piciorul meu, pe sub bancă, iar Claire și Joanne mă pironeau cu priviri

de foc care mă îndemnau să acționez. Știam că și Sophie se uită la mine, dar mi-am păstrat privirea ațintită spre profesoara noastră, iar cuvintele ei, precum o limbă străină, pluteau fără sens peste furtuna din capul meu.

Presiunea asupra piciorului meu s-a slăbit și abia atunci am realizat că Sophie preia afacerea pe cont propriu. S-a întins spre geanta mea și a scos ceva din ea, ceva ce l-a ascuns în pumnul strâns. Dacă Maria nu-și atârnase geanta chiar pe marginea scaunului cel mai apropiat de Sophie, nu cred că Sophie ar fi putut s-o facă fără să atragă atenția asupra ei, dar așa, pur și simplu s-a întins peste mine, a tras geanta, și-a retras mâna și totul într-o mișcare cât se poate de lină. Și, pentru efectul final, a strecurat punga înapoi la mine în geantă, cu privirea țintită direct în ochii mei.

Nu îmi era clar ce anume aștepta Sophie în materie de reacții din partea Mariei. Am auzit-o pe Maria spunându-i lui Esther că trebuia să verifice dacă avea cărțile de matematică, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, mâna mea a țâșnit și a atins-o pe umăr.

— Maria, e ceva ce trebuie să-ți…

M-a întrerupt imediat cum am început să vorbesc.

— Lasă-mă în pace, a spus ea cu o voce rece, fără să-și ridice privirea din geantă.

— Nu, știu, dar te rog…

— Am spus să mă lași în pace.

De data asta, s-a uitat la mine, cu expresia și mai severă, hotărâtă să nu trădeze nici cel mai mic semn de emoție.

M-am rezemat învinsă, în timp ce-și desfăcea geanta, băgând mâna înăuntru. Părea că toată lumea își ținea răsuflarea. Mâna i s-a oprit. Am putut să simt mai degrabă, decât să văd nerăbdarea lui Sophie lângă mine, dar dacă se aștepta la strigăte și gesturi dramatice, a fost dezamăgită.

Maria a privit fix pentru câteva secunde la ea în geantă, obrajii i s-au înroșit puternic în timp ce vorbea cu mine și pe urmă i s-au albit, devenind albă ca varul la față. Și-a retras mâna, centimetru cu centimetru, apoi s-a ridicat încet.

— Mă duc până la toaletă, ne vedem la matematică, i-a spus lui Esther.

Avea o voce joasă dar calmă.

Când a ieșit pe ușă, mi-a aruncat o privire nepăsătoare. Dacă era gata să plângă, nu se vedea. Impresia pe care a lăsat-o era de furie pură, care putea să catapulteze obiecte printr-o cameră. Fără să vorbească, îmi spusese că acum știa exact câte parale făceam și că va avea grijă să mă facă să regret acea zi. Am stat nemișcată în bancă, și am simțit un fior rece de frică de-a lungul șirei spinării.

Capitolul 13

Louise
Octombrie 2015

De obicei, mă trezesc imediat ce Henry deschide ușa, dar în dimineața de după cina cu Polly, primul lucru de care devin conștientă este corpul lui cald, care alunecă sub pătură în semiobscuritate, părul lui îmi gâdilă fața în timp ce se cuibărește lângă mine. Mă uit la ceas, e nouă deja, a dormit mult mai mult decât de obicei, îl trag mai aproape, îngropându-mi nasul în ceafa lui, întrebându-mă, cum fac de obicei, când își va pierde mirosul delicios. Nu va mai mirosi așa când va avea cincisprezece ani, dar cum va fi peste cinci ani oare? Voi mai putea oare să răsuflu pe el așa? Uneori, mă întreb ce efect va avea toată această dragoste asupra lui mai târziu în viață. Toți experții par să fie de acord că nu poți să-ți iubești prea mult copilul, dar ce se întâmplă dacă o faci? Dacă îl sufoci, sau dacă îl distrugi pentru vecie, ridicându-i așteptările despre cum ceilalți trebuie să simtă în ceea ce-l privește? Nimeni nu-l va mai iubi așa de mult vreodată.

Oftează fericit.

— Ce zi e azi?

— Sâmbătă.

— E sâmbătă cu tati?

— Da.

— Ce bine!

Unul dintre lucrurile pentru care îi sunt recunoscătoare lui Sam este modul lui de a se sincroniza. Henry avea doar doi ani când el a plecat și nu are niciun fel de amintiri despre mine și despre Sam, când trăiam împreună. A fost recent invitat să se joace acasă la un coleg nou de școală, prima dată când a primit o invitație care să nu mă includă și pe mine. La culcare, în acea seară, în

vreme ce-i aranjam jucăriile din pluș în ordinea lor corectă în pat, mi-a spus, minunat tot, că mama și tatăl lui Josh erau amândoi acolo, că toți trăiau împreună. I-am spus lui Henry că el avea noroc, avea două case și mai mulți oameni care să-l iubească, dar simțeam cât de găunoasă e explicația.

Vinul pe care îl băusem cu Polly îmi provocase senzația de uscăciune în gură și o vagă durere de cap. Îl las pe Henry la mine în pat, să se uite la televizor și mă duc în bucătărie să-i fac pâine prăjită cu dulceață. Laptopul mi-e tot pe masă, deschis, o amintire fizică a felului în care nu-mi dă pace trecutul. Am o pornire aprigă s-o sun pe Polly și să-i povestesc totul. Dorința de a mă despovăra e ca o durere surdă în stomac. Dar trebuie să-mi spun mai departe că nu pot, că nu pot să risc s-o îndepărtez pe Polly. Durerea de a o pierde ca prietenă ar fi oricum suficient de mare, dar poate că s-ar simți obligată să meargă la poliție să le spună povestea mea, și cine știe unde ar duce asta.

Ce-mi doresc mai mult decât orice altceva este ca viața mea să fie la fel cum era înainte de a primi acea cerere de pe Facebook, ca atunci când totul era la locul lui, în mintea mea. Mi-a luat așa de mult timp să pun totul la loc, să pun toate amintirile în căsuțele lor, să-mi fac unele noi. Și, de această dată, Maria este cea care a apărut, bântuind, scoțându-le afară și ținându-le în lumina neiertătoare a zilei.

În vreme ce laptele bolborosește și aparatul licărește, anunțând iminenta sosire a cafelei, telefonul începe să-mi sune în geanta care atârnă pe spătarul unuia dintre scaunele din bucătărie. Caut printre șervețelele folosite, bilete de tren și stilouri stricate, dând de el exact înainte să intre mesageria vocală.

— Alo?

E un număr de mobil pe care nu îl am în telefon.

— Louise? Sunt Esther. Esther Harcourt.

Stau nemișcată în picioare, simțindu-mi inima cum o ia la trap. Pâinea prăjită sare din aparat, dar o ignor. Oare să fie o coincidență că a telefonat chiar la o zi după ce primisem un alt mesaj de la Maria? M-am gândit la Esther și la frica pe care am văzut-o pe fața ei când i-am spus despre mesajul de pe Facebook. Părea sincer șocată, dar poate că era doar pentru că nu se aștepta să apar așa la ea. Auzindu-i vocea, realizez cât de mult voiam s-o văd iar, dar sunt atât de obișnuită să mă amăgesc singură, că nu pot spune și de ce. Asta pentru că eu cred că ea ar fi putut trimite acele mesaje? Sau pentru că am nevoie să fiu cu cineva care înțelege, chiar dacă nu știe întreaga poveste?

— M-am gândit, spuse ea. E ceva ce nu ți-am zis, dar nu știu dacă e relevant pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Ce anume? Ce este?

— Mă văd cu sora mea la Londra, azi. Petrecem împreună după-amiaza și apoi luăm o cină mai devreme, dar ar trebui să terminăm cam pe la opt cel mai târziu. Ai putea… crezi că e posibil să ne vedem? Am putea discuta pe îndelete.

Mă bucur că am o scuză să scap de întâlnirea mea din seara asta, așa că stabilim să ne vedem la opt și jumătate într-un pub, în apropiere de Seven Dials. Mereu mă simt mai bine într-un pub decent, spre deosebire de un bar de vinuri elegant, și simt că și Esther este de aceeași părere, în ciuda costumelor sale scumpe și a statutului său de femeie puternică.

Mai pun pâine la prăjit pentru Henry și ung unt pe feliile reci, ținând cuțitul cu greutate în mână. Stau lângă blat și mănânc, uitându-mă afară, cu mintea golită, pe ușile cu glasvand. Un porumbel zboară prin grădină, ciugulind firimituri nevăzute pe verandă și mă întreb ce mănâncă oare.

Îl chem pe Henry în bucătărie, să-și mănânce pâinea prăjită și vine târându-și picioarele, ținându-l în mână pe Manky. Îl avea pe Manky de

când era bebeluș. La un moment dat, când devenise mai dezordonat, împreună cu Sam, am început să-i spunem Manky Blanky, și așa i-a rămas numele. O șuviță din părul lui Henry stă rebelă, direct în sus, din creștet, ca un fel de corn, iar pijamaua îi era pe dos și cu fața în spate. Mi s-a umplut inima de iubire pentru el.

— Mulțumesc mult pentru pâinea prăjită, mami, spuse el cu seriozitate, așezându-l pe Manky cu grijă pe scaunul de lângă el. Au vorbit despre bunele maniere la școală și, ca în tot ceea ce face, a luat lecția în serios.

— Cu plăcere, Henry, îi răspund, la fel de serioasă.

Mă întreb pentru o clipă, așa cum mi se întâmplă uneori, cum ar fi dacă aș avea o ceată de copii neascultători, toți călare pe cutiile de cereale din dulap, vărsându-și băuturile, bătându-se între ei și vorbindu-mi urât. Nu e un gând prea atrăgător. Ador uniunea noastră așa de strânsă, noi doi împotriva lumii întregi. Oriunde mergem, Henry mă ține strâns de mână, ca și când ar vrea să mă facă să nu alunec. Dacă suntem în parc sau la jocurile cu mingea, merge să se joace cu prietenii lui, dar, din când în când, se întoarce la mine să-mi spună că mă iubește.

Nu eram sigură, înainte ca el să se fi născut, ce fel de mamă aveam să fiu. Deși vremurile s-au schimbat, când a devenit clar că ne va fi greu să concepem, înainte de acest moment nu îmi dorisem în mod special copii, nu simțisem niciodată acea nevoie biologică inexorabilă despre care citise. Dar când s-a născut, am fost surprinsă de răbdarea și instinctul meu, de felul în care, în ciuda lipsei de experiență, știam ce îi trebuia și cum să-l liniștesc. Iubirea de care mă temeam că nu va veni m-a consumat în întregime.

Poate că am exagerat, subordonând nevoile mele și ale lui Sam în favoarea celor ale lui Henry. Sam cu siguranță era de părerea asta. Mă dorea

mai mult ca niciodată, după ce s-a născut Henry, dar eu nu mai aveam prea multe resurse pentru el. Nu știu de ce el n-a putut să înțeleagă că suntem adulți, că putem să avem grijă de noi înșine, nu conta dacă eram sau nu fericiți. Tot ce conta era ca Henry să fie OK. În continuare, e tot ce contează pentru mine.

— Ce-ai zice să te duci și să te îmbraci? întreb eu, încercând să-i așez părul ciufulit. Apoi, mai avem puțin timp să ne jucăm cu trenulețele, înainte să te duc la tati.

Fața i se luminează:

— Avem timp să facem o șină mare?

— Una imensă, spun eu zâmbind.

Mă îmbrățișează și prea puțin îmi pasă că degetele lui lipicioase sunt în părul meu acum. Pur și simplu, îl țin strâns, iar gândul de a-l lăsa mai târziu la Sam mă apasă de parcă aș fi avut bolovani în buzunare.

La ora unsprezece, îl duc cu mașina pe Henry la noua locuință a lui Sam. Nu e foarte departe, dar azi traficul e îngrozitor și durează o jumătate de oră. Ies din mașină să deschid portiera lui Sam, îi desfac centura de siguranță și îi pun în spatele lui mic rucsacul cu locomotiva Thomas.

— L-ai pus pe Manky înăuntru?

— Da, sigur. Nu-l uit niciodată pe Manky, doar știi.

Îl ridic ca să sune el la sonerie și, ca de obicei, Sam e cel care vine la ușă. Părul îi e ciufulit, poartă o pereche de blugi și un tricou vechi pe care îl are de ani buni, dintr-un bumbac moale de un gri spălăcit, pe care mi-am pus capul de mii de ori. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu ideea, de doi ani, dar încă mă lasă fără cuvinte să-i văd fața, așa de cunoscută, atât de mult parte din mine, în acest context nefamiliar. Sunt încă șocată de ceea ce ni s-a întâmplat, de faptul că îi las lui copilul, schimbând politeți în fața unei uși care e a lui Sam, dar nu și a mea.

— Pot să intru direct? mă întreabă Henry.

— Da, sigur.

Îngenunchez ca să-l alint puțin, dar deja a tulit-o, alunecându-mi din brațe ca un țipar. Detest încă să-l las acolo, stomacul mi-e nod de anxietate de fiecare dată când e departe de mine, iar ceasul se târăște dureros de încet spre momentul în care trebuie să-l iau înapoi.

Cred sincer că lui Henry îi este bine cu părinții care nu sunt împreună, dar nu cred că mă voi obișnui vreodată să-l văd cum pleacă într-o lume despre care nu știu nimic. Am știut mereu că atunci când va fi adolescent, va avea o viață necunoscută mie, pe care n-o puteam controla, dar pare groaznic de greșit s-o aibă acum, la patru ani. Există oameni care sunt implicați intim în viața lui, oameni despre care nu știu nimic. O mamă vitregă ce nu vine la ușă. O mică soră pe care nu am văzut-o niciodată. Iar când nu e cu mine, de unde știu eu că e în siguranță?

Mă întorc să plec, dar Sam mă oprește.

— Așteaptă, Louise.

Mă întorc nedumerită.

— Cee?

— Ai auzit de reuniunea de la școală?

— A. Da.

— Și te duci? mă întreabă el.

— Nu știu. Tu?

Mă gândesc la numele lui de pe pagina de Facebook.

— Da, de ce nu? Ar trebui să fie distractiv.

Dau din umeri.

— Poate.

Sam mă privește cu atenție.

— E totul în regulă? Ceva ce ar trebui să știu?

Se sprijină de tocul ușii, cu mâinile în buzunare.

— Ce vrei să spui? întreb tăioasă.

Oare primise și el cererea de pe Facebook? El tace pentru câteva momente, ca și când ar cântări lucrurile.

— A, doar despre Henry, adică.

— A. Nu, e în regulă.

Mă lupt cu instinctul de a intra în casă, de a-l lua pe sus pe Henry ca să-l duc într-un loc în care să fim numai noi doi pentru totdeauna. Undeva unde nu trebuie să mă uit cum se depărtează iar de mine în necunoscut.

— Ești sigură că ți-e bine, Louise? Pari… continuă el.

— Sunt bine. Și, oricum, nu e treaba ta, corect? Cum par?

Știu că reacția mea e deplasată, dar nu mă pot abține.

El ridică mâinile defensiv.

— În regulă. Bine. Era doar o întrebare. Țin la tine în continuare. Știu că lucrurile între noi nu s-au întâmplat așa cum plănuiserăm.

Ridic din sprânceană la auzul cuvintelor, trebuie să fie eufemismul anului, dar el nu bagă de seamă și continuă.

— Îmi va păsa de tine mereu, fie că vrei sau nu.

În cap, îmi răsună vocea lui Polly, pufnind disprețuitoare: „Să-i pese de tine? În mod clar ți-a arătat asta într-un fel tare straniu.” Oare cât aș fi continuat să mă prefac că totul e în regulă, dacă n-aș fi găsit mesajul de la ea pe telefonul lui, prin care făcea presiuni asupra lui? Până ar fi fost prea târziu?

— Ei, mulțumesc, rostesc eu încercând să-mi blochez tremurai din voce. Ne vedem mâine la cinci.

El dă din umeri.

— Da, ne vedem mâine.

Apoi, închide ușa cu grijă, lăsându-mă singură pe alee, forțându-mă să respir normal. Cum de încă poate să-mi facă asta? Când o să ajung oare în acea stare în care să nu mă mai rănească, în care cuvintele lui să alunece pe lângă mine fără ca măcar să mă mai atingă? Mă îndepărtez și, în acest timp, mă întreb dacă voi mai fi vreodată în stare

să-l las pe Henry la el fără să simt senzația asta îngrozitoare de spaimă.

Capitolul 14

Louise
Octombrie 2015

Restul zilei se târăște ca melcul. Încă un lucru cu care încă nu mă obișnuisem definitiv: weekendurile pustii. Când eram cu Sam, mă bucuram nespus de ocaziile atât de rare în care puteam să petrec puțin timp singură. Uneori, în ciuda dragostei mele copleșitoare pentru Henry, aveam impresia că în acele momente eram doar eu însămi, când scăpăm de acest personaj indiscret și invaziv care intrase în viața mea deodată cu Henry, această mamă. Dar când Henry e acum la Sam, sunt complet pierdută. Știu că sunt galerii și săli de cinema, muzee pe care le-aș putea vizita, dar mai știu și că dacă fac oricare dintre aceste lucruri, o să dau peste familii care merg să vadă filme cu veverițe sau o să urmăresc indicatoarele pentru workshopurile interactive ale muzeului pentru familii, sau că voi simți o durere de-a dreptul fizică din cauza absenței mânuței care ar fi trebuit să fie în mâna mea.

Ar trebui să profit de ocazie și să lucrez la niște proiecte, dar nu mă pot concentra la nimic, așa că imediat ce se face ora la care pot să plec fără să ajung absurd de devreme, ies în viteză pe ușa din casă. Ar trebui să-mi petrec orele alegându-mi ce să port, să mă machiez, să îmi coafez părul. Faptul că mă usuc pe păr cu un entuziasm relativ, că îmi trântesc niște rimel pe pleoape și puțin ruj pe buze, apoi arunc pe mine niște blugi și o bluză de ieșit afară nu sunt chiar cele mai bune lucruri pe care le pot face, mai ales atunci când mă pregătesc pentru o întâlnire.

Cobor din autobuz la Piccadilly și merg pe jos până în Soho. Pentru o fată ca mine, crescută la țară, faptul că locuiesc în Londra încă mă încântă,

nu doar strălucirea, ci și partea mai întunecată. Când m-am mutat aici prima oară, dacă nu aveam planuri să ies sau să mă văd cu cineva seara, mergeam în Soho și mă plimbam la pas, inhalând mirosurile de usturoi și vin, chipsuri și fum de țigară, gunoi și canal. Mă simțeam bine, anonimă, dar parte dintr-un întreg care conta, un amestec amețitor de provinciali care mergeau să vadă *Mizerabilii,* petreceri de burlăcițe și nopți de lucru, la care se adăuga și o idee din vechiul Soho – crai, prostituate și criminali.

Soho s-a schimbat, chiar în ultimii cincisprezece ani. Sunt mult mai multe lanțuri de restaurante, mai mulți turiști, mai puțină mizerie. Mă întreb dacă și eu m-am schimbat. Probabil mai puțin decât Soho. Nu sunt atât de predispusă la schimbare, trebuie mereu să fiu cu garda sus. Am creat acest personaj stabil, mulțumit, o adevărată Josephine. Polly ar fi șocată dacă ar ști cum sunt eu cu adevărat. Toată lumea ar fi.

Ajung la șase și cincizeci și cinci și nu-l văd niciunde pe Greg. I-am studiat fotografia, ca să fiu sigură că-l recunosc. Iau un pahar cu vin și mă așez pe un scaun înalt lângă fereastră, de unde pot vedea bine pe toată lumea care intră în bar. În ciuda lipsei mele de entuziasm față de întâlniri în general, încep să simt niște fluturi în stomac la această idee, prima mea întâlnire după paisprezece ani. De fiecare dată când se apropie un bărbat brunet, stomacul mi se strânge puțin și își revine când îmi dau seama că nu e el. Pe la șapte și un sfert, fluturii din stomac se transformă într-un gol dureros. Nu i-am dat numărul meu de telefon lui Greg, pentru că ideea nu mă făcea să mă simt prea comod înainte de a mă întâlni cu el, dar ar fi putut să-mi trimită un e-mail dacă întârzia. Îmi verific telefonul, însă nimic. La șapte și douăzeci și cinci, decid că e suficient. Un grup de femei tinere de la o masă de lângă mine deja număraseră cât stătusem singură și ajunseseră la concluzia că mi-

am luat o țeapă, drept pentru care, probabil că râdeau de mine. Presupun că trebuia să mă fi așteptat la asta, asta merit. Am fost suficient de fraieră să-mi îngădui să alunec în această fantezie în care aș fi putut avea o relație normală. Ar fi trebuit să știu că trecutul nu-mi va da pace atât de ușor.

Îmi golesc paharul cu vin, sunt roșie în obraji din cauza umilirii și mă ridic să plec. Când ies din bar, sună o alertă pe telefon și îl deschid, sperând că e un mail de la adresa făcută de Polly, pe care am adăugat-o în contul de mail de pe telefon. Dar e una de la Facebook. Un alt mesaj de la Maria:

„Deja pleci, Louise?"

Mă opresc brusc, simt cum mă lasă picioarele. E gălăgie în jur, dar tot ce sunt în stare să aud este respirația mea panicată și bubuitul bătăilor inimii. Cineva mă urmărește. Mă uit în jur, dar strada e aglomerată, oameni obișnuiți care își întâlnesc prietenii, iubiții. E un restaurant pe partea cealaltă a drumului, cu mese scoase afară, iar clienții se încălzesc la lămpi de terasă. Nu văd pe nimeni singur. Alerta de pe telefon sună iar:

„Nu meriți să fii fericită. Nu după ce ai făcut".

Îmi trag pe cap gluga hainei și mă grăbesc în josul străzii, cu capul în jos, aproape alergând. Are dreptate. Nu merit să fiu fericită. Sigur că nu exista niciun Greg. Un bărbat normal și decent n-ar fi niciodată interesat de mine. Și chiar dacă ar fi fost, n-aș avea nici cea mai mică idee cum să mă port cu el.

Dar de ce a făcut ea asta? Parcă Maria mi s-ar fi cuibărit în minte, iar degetele ei îmi bântuie printre gânduri, servindu-mi cele mai urâte lucruri pe care le gândesc despre mine. Apoi, îmi amintesc de notificarea pe care a scris-o Polly în glumă pe Facebook: cuplarea lui Louise Williams pe matchmymate.com. Desigur. Oricine poate să descarce o poză cu un bărbat chipeș. Oricine poate

scrie un mail. Ea avusese noroc că toate celelalte răspunsuri nu erau bune.

Continui să merg doar pe partea aglomerată a străzii, îngrozită de ce s-ar putea întâmpla dacă m-aș aventura pe o străduță lăturalnică. La șapte și patruzeci și cinci, primesc un mesaj de la Polly: „Cum merge? Ai nevoie de un telefon care să te salveze?! Îi răspund: „N-a apărut. Mă întorc spre casă". Nu pot să îi explic despre întâlnirea cu Esther fără să nu intru și în alte detalii și nu sunt gata să fac asta. „Fir-ar să fie! Sună-mă când ajungi acasă", îmi scrie înapoi. Nu pot, pentru că nu o să ajung acasă. „O să mă pitesc sub plapumă. Te sun dimineață". Urmează o pauză, fie scrie un roman, fie se întreabă dacă ar trebui să se ofere să vină la mine și să mă consoleze. În mod clar decide altceva, pentru că următorul ei mesaj spune doar atât: „OK. Sună-mă dacă ai nevoie. Te iubesc. Pup".

Mai am patruzeci și cinci de minute până mă văd cu Esther și în mine există dorința de a-i scrie să-i spun că nu mai ajung, să mă întorc la siguranța apartamentului meu. Dar e ceva care mi-a rămas din vocea ei, când mi-a zis că e ceva ce nu mi-a spus, care nu mă lasă să anulez întrevederea, așa că mă plimb pe străzi, uitându-mă peste umăr până ajung la locul indicat.

Esther încă nu a ajuns, așa că-mi comand un pahar mare cu vin și îmi găsesc un loc într-un colț, ca să pot simți peretele solid în spatele meu, în același timp, să am și o vedere de ansamblu asupra întregului local. Pe lângă zumzetul conversației, se poate auzi în boxe melodia „Fall on Your Feet", de la Crowded House. Îmi plăcea mult cântecul ăsta în timpul facultății, când visam la legături pline de miez cu un tovarăș de suflet fără chip, fără nume. Mă uit în jur și mă gândesc la toți ceilalți bărbați cu care aș fi putut fi pe lumea asta, și cât de diferită ar fi fost viața mea. Dar poate că n-am avut niciodată de ales.

Am luat prima gură de vin și tot atunci am zărit-o la ușă, uitându-se după mine. E îmbrăcată într-o haină lungă roșie, cu părul prins într-un coc amplu și strălucitor, iar obrajii îi sunt roșii de la frig. Pare cu zece ani mai tânără decât vârsta ei și nici măcar nu e conștientă că unii bărbați de vârstă mijlocie îi aruncă ocheade. Mă vede și face un semn, mimând gestul de a bea un pahar. Eu dau din cap în semn că nu, așa că se duce la bar, iar după două minute, se așază în fața mea, cu ginul tonic sfârâind în pahar, pe masa dintre noi.

— Cum ți-a fost azi? mă întreabă mai degrabă ca o formulă politicoasă de început de conversație, nu că ar vrea neapărat să știe.

— Ei, știi și tu… spun eu întâlnindu-i privirea.

Nici n-aș ști de unde să încep.

— Tu?

— Bine, mulțumesc.

N-o interesează să-mi vorbească despre ziua ei.

— Uite, e ceva ce voiam să-ți zic, înainte să începem să vorbim despre Maria. E despre ultima oară când ne-am văzut, îmi pare rău că am fost atât de nepoliticoasă.

— N-ai fost.

Sunt surprinsă, e ultimul lucru la care m-aș fi așteptat.

— Am cam fost. M-ai luat prin surprindere, asta-i tot. Uneori mă comport… puțin mai bizar când vine vorba de școală.

Simt cum mă invadează o senzație de panică, atunci când a rostit școală și mă uit în jur. Un bărbat care așteaptă la bar îmi surprinde privirea și îmi surâde discret. Am o senzație ca și când pieptul mi-ar fi încorsetat, așa că mă concentrez înapoi pe Esther.

— N-au fost chiar cei mai fericiți ani din viața ta, nu? reușesc să îngaim.

— Nu chiar.

Zâmbește și își plimbă un deget pe pahar, lăsând urme în apa condensată.

— Dar m-am gândit, din moment ce ai venit să mă vezi, că poate nici pentru tine n-au fost.

— Ce vrei să spui?

Timpul pare că se oprește pentru o fracțiune de secundă. Ce știe Esther? Ce a văzut?

— Ne știm încă din clasele primare, totuși.

— Da, știu.

Zdrențe de nori care plutesc peste cerul azuriu de Norfolk. Alergam prin pădure până rămâneam fără suflare, pentru a ajunge la o plajă mare de nisip ce se întindea aproape la infinit, până când ajungea la mare, și apoi dincolo de linia misterioasă în care marea se întâlnea cu cerul. Zile nesfârșite petrecute pe plajă, apoi ne întorceam acasă noaptea, cu pielea sărată și caldă și cu nisip în pantofi. Esther și cu mine, întinse, una lângă alta, în grădina ei, nu ne atingeam, cu cerul de un albastru perfect deasupra noastră, în jur insectele bâzâiau, iar căldura razelor de soare ne îmbrățișa brațele și picioarele. Stăteam întinse cât puteam de mult, până când umbra casei cuprindea ultimul petic de iarbă, răpind căldura soarelui și răcind pământul, împreună cu trupurile noastre. Îmi amintesc toate lucrurile astea.

Esther spune:

— Am văzut cum te-ai schimbat când am început gimnaziul și apoi liceul la Sharne Bay. Te-ai maturizat mai repede decât mine. Eu încă eram un copil la unsprezece, doisprezece, chiar și la treisprezece ani. Te-ai închis în tine devreme, în primul an cred. Și când ți-ai revenit, părea că luaseși decizia să fii altă persoană. Așa că toți cei care te cunoscuseră înainte… ei, bine, au trebuit să dispară. Cred că era legat de Sophie și de toți ceilalți. Dar tu păreai mereu că ești în umbra lor, niciodată parte din gașcă. Până la petrecerea de majorat. Ceva era diferit, nu?

Încuviințez cu o mișcare a capului, aproape că nu pot vorbi. Când am abandonat-o pe Esther (și avea dreptate, fusese o decizie luată în mod

conștient), aproape că nici nu m-am mai gândit la ea, în afară de a mă asigura că asocierea mea din trecut cu ea era cât mai puțin posibil cunoscută de către ceilalți. Am presupus, dacă m-aș fi gândit vreodată la asta, că fusese reciproc.

— Eu eram diferită. Mă simțeam diferită. Ca și când mă schimbam iar, presupun, sau deveneam persoana pe care mi-o doream.

Merg pe bâjbâite, adevărul iese la iveală într-un mod precar, lipsit de familiaritate. Fac eforturi să mă concentrez pe ea, iar mintea îmi deraiază, incapabilă să reducă la tăcere frica de a fi în continuare urmărită.

— Și ai reușit? Să devii persoana pe care ți-o doreai, vreau să zic, întrebă ea.

Mă uit lung la paharul cu vin.

— Nu, nu chiar, însă lucrurile n-au mai fost la fel niciodată. După noaptea aia, adică.

— Nu, n-au mai fost.

E rândul lui Esther să se uite în pământ. Realizez că nu vrea să-mi vadă privirea. Oare ce știe?

Mă apropii prea tare de adevăr aici. Îi simt prezența, ca pe cea a unui iceberg în ocean, în mijlocul nopții. Nu știu exact unde e, dar sunt îngrozită să nu mă izbesc de el pe neașteptate, să simt cum se prăbușește peste mine, sfâșiind și tăind, scufundându-mă cu totul. O parte din mine vrea să-i spună totul, să o fac să vadă această frică zdrobitoare care mă copleșește. Vreau s-o scutur și s-o fac să mă audă: *cineva mă urmărește.*

Ochii îmi alunecă spre bar, dar bărbatul care îmi zâmbise a plecat. Acum stă acolo o femeie, cu spatele spre noi, are părul lung și castaniu prins în coadă. Își întoarce puțin capul și-mi simt stomacul catapultat direct în gât, dar îi văd fața, are cam douăzeci de ani, cu pielea fină, îi surâde prietenei care tocmai a intrat în bar. Mă întorc înapoi la Esther.

— L-am văzut pe Tim Weston.

Nici măcar nu am realizat ce aveam să spun, până în clipa în care am auzit cuvintele ieșindu-mi din gură.

— Ce? Unde?

Esther făcuse ochii mari.

— După ce am venit la tine în Norwich, am mers de-a lungul coastei. La Sharne Bay. Nici măcar nu intenționasem inițial, pur și simplu m-am trezit conducând în acea direcție. Știai că trăiește în casa părinților lor? Mama lui i-a vândut-o acum câțiva ani și ea s-a mutat într-un complex de apartamente.

— Nu, nu știam asta. Și acolo l-ai văzut?

— Da. M-am dus până la fosta noastră casă și apoi… M-am rătăcit și m-am trezit acolo.

Părea greu de crezut, chiar și când rosteam cuvintele și mă gândesc dacă realmente a fost o întâmplare că am ajuns la casa unde a stat Maria în adolescență.

— Cum era el? întreabă Esther fascinată. Mi s-a părut mereu că e ceva straniu cu el. Era așa de protector cu ea.

— Era… drăguț, dacă stau să mă gândesc mai bine, spun eu. Într-un fel, și-a cerut scuze pentru faptul că era atât de ostil cu mine atunci. A zis că a făcut multă terapie.

— Probabil că i-a fost tare greu, să fie singurul copil rămas. Nici nu-mi pot imagina ce presiune a fost pe el.

— Știu.

Am tăcut pentru câteva clipe, fiecare prinsă în gândurile ei.

— Oricum, am spus eu, dorindu-mi să nu fi adus în discuție întâlnirea mea cu Tim. Ai spus că există un motiv pentru care voiai să ne vedem, ceva ce nu mi-ai spus?

— Da.

Esther se foiește pe scaun, căutându-și o poziție confortabilă.

— E ciudat. Se tot întâmplă de când a murit Maria, deci nu cred că are legătură cu nimic de pe Facebook.

— Ce anume se întâmplă?

Nu mă pot uita în altă parte, deși mă tem deja de ce urmează să-mi spună.

— În fiecare an, de ziua mea, primesc un cadou prin poștă.

— OK.

— Sunt lucruri mărunte, de obicei – lumânări, ulei de baie, o eșarfă.

Se uită la fața mea golită de expresie, iar a ei pare palidă brusc, iar ramele ochelarilor se conturează dur pe fundalul albeții pielii.

— Nu există niciodată o adresă a expeditorului sau vreo felicitare. Doar o etichetă: Dragă Esther, la mulți ani! Cu dragoste, de la Maria.

Las jos paharul de vin cu o bufnitură, cu mâna tremurândă, iar conținutul se varsă pe masă. Zumzetul din local se atenuează în jurul meu, văd doar fața lui Esther în cel mai mic detaliu.

— În fiecare an după…?

Încuviințează din cap.

— De unde sunt puse la poștă?

— Din mai multe locuri. Londra, o dată de la Brighton, uneori de la Norwich.

— Norwich?

Ridică din umeri, terminându-și ginul tonic.

— Mda, uneori.

— Dar cine crezi… nu crezi totuși că sunt de la ea, nu?

Vorbesc în șoaptă. Mă aduce la realitate o durere în palme și îmi dau seama că unghiile îmi sunt înfipte în carne.

— Crede-mă, m-am gândit la toate variantele în decursul anilor. Am renunțat să mai înțeleg, sinceră să fiu. Cel puțin așa era, până să apari tu la birou.

— I-ai spus cuiva, te-ai dus la poliție?

— Le-am dus la poliție, după primii doi ani. Însă nu m-au luat în serios. Adică, nu e nicio amenințare, nu? Ce-ar fi putut să facă ei?

Mă sprijin de spătarul scaunului, cu mintea alunecând în toate direcțiile. Cine face asta? Și de ce sunt eu pe nepusă masă persecutată, în condițiile în care Esther primește aceste cadouri de atâția ani? Oare sunt melodramatică dacă cred că sunt în pericol? Nu pot să scap de senzația că cineva mă urmărește în seara asta. Mă uit în jur, măsurându-i din priviri pe toți cei din zonă. Oare să fie roșcata aceea? Sau una dintre cele din grupul de la bar?

Esther mă observă.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te necăjesc. Doar că m-am gândit că ar fi bine să știi. Deși mă aștept la asta, tot e șocant să văd numele ei scris negru pe alb pe etichetă, în fiecare an. Nici nu vreau să știu cum te-ai simțit când ai primit cererea aia pe Facebook.

Dorința de a mă confesa lui Esther mă copleșește – nevoia de a slăbi nodul ăsta dinăuntrul meu, care se strânge din ce în ce mai tare. Presiunea din capul meu, care a început să crească din ziua în care am primit acea cerere pe Facebook, amenință să ajungă la punctul de explozie.

— Mai vrei ceva de băut? o întreb eu. Încă un pahar cu vin și poate că o să-i spun, să las puțină lumină să pătrundă acolo.

— Nu, mai bine nu, spune ea, începând să-și adune lucrurile. Nu vreau să ajung prea târziu acasă, iar soțul meu mă așteaptă.

— O! N-am știut că ești căsătorită.

Mi-am imaginat prostește că și ea e la fel de singură ca și mine.

— Treaba asta nu ți-a oferit niciun indiciu? rânjește ea în timp ce își flutură mâna stângă prin fața mea, mână pe care acum văd pe inelar un inel din platină cu diamant.

De fiecare dată când mă văd cu Esther, sunt într-o asemenea stare încât nici nu am băgat de seamă.

— Cu ce se ocupă soțul tău?

Mă panichează ideea de a rămâne singură aici, așa că încerc s-o mai țin puțin.

— Ei, ca mine, e partener într-o altă firmă. Plictisitor!

Zâmbește și îmi dau seama că e oricum numai așa nu.

— Copii?

Dacă tot continui cu întrebările poate că mai stă.

— Da, doi. Băiat și fată. Tu? mă întreabă aruncând o privire degetului meu fără inel.

— Da. Doar unul.

Obișnuita reacție. Măcar acum, că sunt divorțată, oamenii nu mă mai întreabă când mai fac unul.

— Henry.

Îmi dau seama că Esther nu știe că am fost căsătorită cu Sam. Dintr-un motiv care îmi scapă, mi-a fost jenă să-i spun. Deja și-a pus pe ea haina, deci nu mai am cum s-o opresc. În câteva minute, o să fiu aici singură, confruntată cu perspectiva de a merge singură acasă, într-un loc pustiu. Dar dacă cineva chiar mă urmărește?

— Bine, plec să prind trenul. Mă bucur că te-am văzut, Louise. Îmi pare rău că s-a întâmplat în asemenea împrejurări stranii. Cred, ei, bine, cred că dacă ne-am fi întâlnit acum și n-ar fi existat trecutul, chiar am fi putut fi prietene.

În timp ce o urmăresc plecând, sunt copleșită de imboldul de a alerga după ea, s-o întreb dacă mai putem fi acum prietene. Dar știu că e inutil. Esther știe niște lucruri despre mine și, în mod cu totul remarcabil, pare să mă fi iertat, dar niciodată nu m-ar ierta dacă ar ști adevărul gol-goluț. Niciodată.

Capitolul 15

Catherine
Octombrie 2015

Catherine se îndrăgostise rapid de el, dar nu voia să-i dea de înțeles lucrul ăsta. Era obișnuită să ascundă anumite lucruri despre ea, îi venea ușor. La școală, toată lumea îi știa pe copiii fără părinți și aceștia erau evitați. Înaltă și deșirată, roșcată, Catherine avea mereu să iasă în evidență. Nu prea avea nevoie de alte motive să iasă în evidență, însă fiind un copil fără părinți, acest lucru era deja un motiv. Avea o singură prietenă la școală, o fată tăcută, cu păr blond foarte deschis, pe nume Nicola Johnson. Nicola era incredibil de timidă și se agăța de Catherine ca un naufragiat de o plută de salvare. Niciodată nu o invita pe Catherine la ea acasă, iar Catherine era prea jenată să invite pe cineva la ea, așa că prietenia lor se desfășura pe un teren neutru: la școală, în autobuz, în cartierul de cumpărături.

De fapt, Catherine aștepta. Își petrecea timpul așteptând. Când avea să plece din lumea școlii, cu măruntele sale gelozii și cruzimile gratuite, avea să fie liberă să-și facă propriul său drum, lăsându-și trecutul în urmă. O va lua de la capăt.

Când s-a întâlnit din întâmplare cu el, a doua oară, în stația de autobuz, a știut că e destinul. Iată-l, și-a spus ea. Cumva știa că el era bărbatul care avea să-i dea tot ce-și dorise, tot ce nu avusese. Catherine și Nicola obișnuiau să vorbească despre cum aveau să știe atunci când va apărea El. „Pur și simplu, o să știi”, spunea Nicola cu solemnitate, fără niciun alt argument: niciunul dintre băieți nu se uitase măcar o dată la Nicola, ca să nu mai vorbim de mai multe ori. Dar când Catherine l-a privit în ochi, în taxi, în acea zi, asta a simțit. Pur și simplu, știa.

Prima dată când s-a culcat cu el, a fost extaziată. I-a făcut lucruri, au făcut lucruri împreună, așa cum nu se mai întâmplase cu nimeni altcineva. Și deși o parte din ea era scandalizată, chiar speriată, o altă parte mai mare din ea spunea: el e.

Din păcate, lucrurile nu decurseseră cum credea ea că aveau să decurgă. S-a dovedit că nu toată lumea e ce pare. Dintre toți, ea ar fi trebuit să știe cel mai bine acest lucru.

Capitolul 16

Louise
Iunie 1989

Săptămâna asta a fost minunată. Aproape că n-am văzut-o deloc pe Maria, decât la cursuri, stă retrasă, slavă Domnului. Toată lumea vorbește despre petrecerea de majorat de săptămâna viitoare. În principiu, despre ce urmează să consume sau cum aveau să se asigure că profesorii nu se prind și nu apucă să distrugă momentul. Sophie are o idee dementă despre niște farse, ca să ne facem ieșirea în glorie. E puțin cam vagă asupra detaliilor, dar trebuie să fie ceva spectaculos, ceva ce ne va face să rămânem în istoria școlii. Am fost la ea miercuri și ne-am uitat la un film, „Carrie". N-am fost în viața mea atât de speriată. Nu cred că planurile lui Sophie includ și sânge de porc, dar spune că, în mod sigur, eu voi avea un rol însemnat. Sunt sigură acum că am luat decizia corectă. Am văzut că Maria merge la prânz cu Esther, cam în fiecare zi. O să fie bine. Esther probabil că e o prietenă mai bună pentru ea oricum.

Aseară a fost o petrecere la Sam și am fost și eu invitată cum se cuvine de data asta. Sophie a spus că Sam a rugat-o în mod special să mă aducă. M-am aranjat la Sophie iar și am mers împreună de la ea. Nu știam unde e casa lui, așa că atunci când am făcut la dreapta pe lângă magazinul unde se vinde pește cu chipsuri de cartofi și am intrat pe Coombe Road, am fost surprinsă. Nu într-un fel snob, doar că nu realizasem niciodată că el trăia acolo. Am trecut pe lângă o ceată de băieței murdari care jucau fotbal pe stradă. Unul dintre ei a strigat ceva după noi, dar l-am ignorat.

Când Sam a deschis ușa, pupilele sale erau atât de dilatate, încât ochii îi arătau aproape negri. Ne-a

luat pe amândouă într-o îmbrățișare uriașă și apoi a dansat cu noi de-a lungul holului.

— Doamne, se distrează de minune, nu? i-am spus lui Sophie.

Speram să eman în acest fel un aer atotștiutor și grozav, să îi dau de înțeles că știam că el luase ceva, dar ea și-a strâns buzele într-o grimasă. Podeaua era acoperită cu o carpetă de un verde șters, iar tapetul arăta de parcă era acolo din anii ’70. Sophie m-a tras pe coridor spre bucătăria din spatele casei. Dacă tapetul părea din anii ’70, bucătăria avea un aer mult mai vechi. Sophie m-a așezat la masa din lemn prefabricat, acoperită de o peliculă de praf, cu urme de țigări arse pe ea. Fața îi era serioasă.

— Ascultă, trebuie să vorbim.

N-am spus nimic, zgâriind cu unghia ceva din suprafața mesei. Cu siguranță că iar avea să se retragă, abia după ce tocmai o readusesem de partea mea.

— Noi am observat că ai o anumită atitudine în privința drogurilor.

Care „noi”? m-am gândit eu, dar nu am spus nimic.

— Dacă nu vrei să încerci nimic, desigur, e alegerea ta. Dar dacă ai de gând să mai fi cu noi, atunci, asta e ce facem noi, înțelegi? Nu vreau să te simți exclusă.

Am gândit rapid.

— Nu e ca și când aș avea o atitudine. Nu am experiențe în acest sens, am fumat doar puțină iarbă, deci sunt cam nesigură. Cum e?

— O, Doamne, e uimitor! Ți-ar plăcea la nebunie. Totul e foarte frumos, iar toate culorile sunt mult mai strălucitoare și iubești pe toată lumea, te simți extraordinar. Ușoară și fericită. Ca și când ai putea să plutești.

— Sună bine, spun eu penibil, dureros de conștientă de naivitatea mea rușinoasă.

— E mai bine decât bine. Nu vrei să încerci în seara asta?

— În seara asta? Ce, aici? Ăă, nu știu…

Drogurile mă înspăimântau, eram îngrozită să nu-mi pierd controlul, să nu mă fac de râs.

Ea ridică din umeri fără să zâmbească.

— După cum am spus, depinde de tine. Mă duc s-o caut pe Claire.

A ieșit din cameră și m-a lăsat singură la masa din bucătărie. Pe fereastră, vedeam grădina plină de tufișuri din spatele casei. Mai erau și câteva straturi de flori neîngrijite, unul dintre ele pe laterală. Mi-am amintit cum am stat cu Maria, acasă la Matt, și cât de relaxată m-am simțit în compania ei, alternând între conversația lejeră și tăcerile plăcute. Mi-am prins cu măselele interiorul moale al gurii și am început să-l mestec, sfâșiată de nehotărâre. Oare era prea târziu să salvez ceea ce aproape că avusesem cu Maria? Un prieten adevărat – cineva amuzant și interesant, care să mă placă așa cum sunt. Mă iertase deja o dată – s-ar putea să n-o mai facă iar? Am încercat s-o avertizez despre acel tampon. Tot ce trebuia să fac era să ies din casa asta, să merg acasă și să-i dau un telefon. Ar fi fost ultima mea șansă, știam asta, dar încă simțeam că era posibil să mi-o acorde.

Ușa s-a deschis și mi-am ridicat privirea, așteptându-mă s-o văd pe Sophie înapoi, dar inima mi s-a oprit în loc când l-am văzut pe Tim Weston, urmat îndeaproape de fratele mai mare al lui Matt Lewis. Tim s-a oprit brusc când m-a văzut.

— A, n-am știut că ești aici.

— Pune astea în frigider, bătrâne, da? i-a spus fratele lui Matt lui Tim, plasându-i în mâini două pachete cu bere și întorcându-se la petrecere.

Mi-am împins cât am putut mai mult scaunul înspre masă, în timp ce Tim se strecura pe lângă mine în tăcere. A scos una dintre dozele de bere și a pus restul în frigider. Aproape că ieșise pe ușă când s-a hotărât să se întoarcă spre mine.

— Fii atentă, las-o pe sora mea în pace, OK?

— Nu-ți face griji, așa voi face.

Răceala din vocea mea m-a șocat și pe mine, m-am uitat în pământ, jucându-mă cu fermoarul bluzei.

— E și ea aici? am întrebat mai blând.

— Nu, sigur că nu e aici, a spus el, aruncându-se pe un scaun în fața mea și trântindu-și doza de bere pe masă, ceea ce a făcut ca lichidul să țâșnească prin gaură. Ai idee ce ai făcut?

— Ce vrei să spui? am îngăimat eu, neîndrăznind să mă uit la el.

— Mi-a spus lucruri. Știu ce i-ai făcut. Poate că nu știi prin ce a trecut în Londra, dar eu știu. E ultima chestie de care are nevoie acum.

— O are pe Esther, nu? am murmurat eu.

— Da, și slavă Domnului că o are, deși știi și tu la fel de bine ca și mine că Esther înseamnă desprinderea de 90% dintre ceilalți pentru cât mai e din anul ăsta. Și, oricum, ea te voia pe tine. Te plăcea. Iar tu ai dezamăgit-o. Și pentru ce? Pentru zdreanță aia de dincolo?

Și-a aruncat brațul în direcția livingului, de unde se auzea bubuind muzica.

— Sper să fii convinsă că merită.

S-a ridicat și și-a împins scaunul furios, iar picioarele obiectului au scârțâit pe linoleumul uzat.

Am rămas la masă vreo câteva minute, nefiind sigură dacă m-ar ține picioarele în cazul în care mă ridic. În cele din urmă, am pășit spre ușă, cu decizia luată, întrebându-mă cum să-i spun lui Sophie că plec. Însă, când tocmai hotărâsem să mă strecor pe nevăzute fără să observe cineva, ușa s-a deschis din nou. Mi-am făcut curaj pentru o nouă discuție cu Tim, dar am simțit un spasm imens în stomac când mi-am dat seama că e Sam. Părul lui de un blond murdar îi cădea în ochi, al căror albastru era aproape în întregime ascuns de pupilele sale dilatate.

— Louise, Louise! Aici erai! a strigat el, făcându-mă să roșesc și pe gât, deși știam că afecțiunea pe care o simțea față de mine era indusă chimic.

M-a tras mai aproape și eu l-am îmbrățișat la rândul meu, simțindu-i căldura corpului pe piept, în timp ce-i strângeam spatele cu mâinile. Mi-am închis ochii și i-am inhalat mirosul, o combinație de geacă de piele veche, un miros puternic și dulce de citrice și încă ceva de nedefinit. Un sentiment necunoscut și-a făcut simțită prezența, o dorință disperată pe care doar cu greu puteam s-o definesc.

— Mai stai jos puțin cu mine? întrebă Sam.

Am stat unul în fața celuilalt, iar el a zâmbit, luându-mă de mână. Inima îmi bătea atât de repede, încât credeam că avea să-mi iasă pe gât.

— Scuze pentru ce-i pe-aici, spuse el, uitându-se împrejur în bucătărie.

— Ce vrei să zici?

M-am uitat și eu în jur, la chiuveta ruginită, la dulapurile antice, îngălbenite de vreme, cu una dintre uși atârnând și cu un sertar complet lipsă, precum și la blatul zgâriat și pătat.

— Știi ce vreau să zic, e o magherniță.

— E în regulă, am spus eu, strângându-i mâna cu îndrăzneală. Cui îi pasă? Cel puțin, ai locul la dispoziție în noaptea asta. Ai mei nu pleacă niciodată nicăieri. Și chiar dacă ar face-o, cred că m-ar omorî dacă aș da o petrecere.

— Lui taică-meu nu-i pasă, spuse el, și se înnegură. Mă bucur că ești aici, totuși.

Zâmbetul lui mi-a intrat în corp, încălzindu-mă.

Aproape că eram gata să-i răspund, când ușa s-a trântit iar de perete, de această dată pentru ca Sophie să-și facă intrarea. A ridicat din sprânceană și a zâmbit, s-a uitat insistent la mâinile noastre înlănțuite, pe masă. Sam și-a retras mâna și s-a ridicat cu un ultim zâmbet care îmi era adresat.

— Ne vedem imediat, da? spuse el.

Când a trecut pe lângă ea, Sophie și-a deschis brațele.

— Unde mi-e îmbrățișarea, Sammy?

Sam a luat-o în brațe, iar ea i-a cuprins talia, privindu-mă pe deasupra umărului lui. După ce el s-a întors în living, Sophie a sărit la masă în fața mea.

— Arătați bine voi doi, spuse ea cu un zâmbet malițios. Deci, ce zici? Vrei să încerci?

Degetele mi s-au încleștat în pumni pe sub masă.

— Ai ceva ce pot lua? În seara asta, adică.

A zâmbit și am știut că trecusem testul. Mai știam și că tot ceea ce avusesem cu Maria era cu adevărat încheiat acum. Nu mai puteau exista alte șanse.

∵

Mult mai târziu, stăteam întinsă lângă Sophie, sub o plapumă groasă umplută cu puf de gâscă, în patul ei moale și dublu, în timp ce afară se iveau zorii. O lumină suavă se cernea prin perdelele ei marca Laura Ashley, iar păsările începuseră să ciripească. Nu dormisem, tot mă gândeam la cursul evenimentelor din acea noapte, reluând iar și iar ideea lui Sophie. Inițial, fusesem cam nesigură, dar Sophie a spus că nu vor fi efecte de durată – probabil că i-ar fi plăcut chiar, s-ar putea s-o relaxeze puțin. Sam și Matt intraseră în schemă, credeau că o să fie foarte amuzant. Încep cu adevărat să simt că fac parte din grup acum și știu că lucrul ăsta avea să-mi cimenteze poziția – eu sunt singura care o poate face. Doar trebuie să-mi păstrez calmul.

Capitolul 17

Louise
Octombrie 2015

Încă mă gândesc dacă să mă duc sau nu la reuniune. Nu am anunțat încă pe Facebook că particip. Polly e în stand-by, ca să-l ia pe Henry în noaptea aceea la ea. Nu am vrut să-i spun că merg, dar nu am pe nimeni altcineva care să stea cu el. Ea a vrut să vadă pagina de Facebook, așa că nu am putut să ascund de ea faptul că și Sam merge. Nu a fost impresionată. Știu că încearcă să mă protejeze, dar nu înțelege de ce simt nevoia să merg. Și nu înțelege din cauza omisiunilor mele masive din poveste, părțile pe care nu i le-am spus. Nu știe cum mă atrage pe mine Sharne Bay, ca o cicatrice care încă te face să te scarpini, cu degetele pe ea, chiar dacă știi că ar trebui s-o lași în pace să se vindece.

Sunt foarte încântată de ideea ca Henry să meargă la Polly, dar simt o strângere de inimă când văd bunici care îi așteaptă pe colegii lui Henry la poarta școlii. Îmi dau seama din familiaritatea cu care nepoții îi salută că ei participă semnificativ în viețile lor. Pentru Henry, întâlnirea cu părinții mei reprezintă o ocazie deosebită: își alege hainele cu grijă, vorbește zile întregi despre asta, intră într-o stare de anxietate, apoi este mereu dezamăgit când ei nu reușesc să se ridice la idealul lui. Nu au demonstrat niciodată un interes prea mare pentru el, chiar și când era mic, iar eu eram complet extenuată. Erau înțelegători, însă pur și simplu nu le trecea prin cap că tot ce îmi trebuia mie atunci era să existe cineva care să-l ia câteva ore.

Nici părinții lui Sam nu au fost prezenți. Tatăl lui murise cu mulți ani în urmă, când Sam era la facultate, și deși mama lui apare și dispare fulgerător din viața lui de adult, nu s-ar putea

spune că sunt apropiați. Niciodată nu am înțeles cum și când au reluat legătura, s-a întâmplat înainte ca noi doi să fim împreună. Henry o întâlnise pe „cealaltă buni” doar de câteva ori, așa că, în mintea lui, se bucura deja de un statut mitic.

N-am avut curajul să mă împrietenesc cu alții în afară de Sophie, pe Facebook, așa că sunt limitată la puținele informații publice care sunt disponibile pe paginile lor – în principiu, poze, deși la unii pot să văd fotografii sau statusuri la care comentase Sophie sau pe care le plăcuse. Matt Lewis e căsătorit și are copii mici. Claire Barnes are copii mai mari și s-a despărțit de partenerul său, după cum reiese din unele schimburi de comentarii între ea și Sophie. La pagina lui Sam m-am mai uitat și înainte, desigur, însă setările sale de confidențialitate probabil că sunt la un nivel mare, pentru că tot ce pot vedea sunt pozele sale de profil, care fie sunt doar cu el, fie sunt cu peisaje, și data la care s-a înscris pe Facebook, acum doi ani. Deși desigur, nu atunci și-a făcut cont, atunci și-a șters vechiul cont, cel cu povestea noastră, și și-a făcut unul strălucitor și proaspăt, pentru noua sa poveste. Asta e ce mă doare cel mai tare, felul în care m-a șters, ca pe o pată întinsă pe un geam, și pur și simplu a luat-o de la început. Știu că îmi e mai bine fără el, sunt mai în siguranță, sunt mai sănătoasă. Și, cu toate astea, o parte din mine dorește să fie cu el, noi doi strălucind într-o lume gri în care toată lumea trebuie să fie la fel.

Stau în fața laptopului meu, așezat pe masa din bucătărie, în timp ce Henry mănâncă un sandvici cu unt de alune groaznic de încet. Își linge indexul și apoi îl apasă pe farfurie după fiecare mușcătură, pentru a prinde orice firimitură rătăcită.

— Sora mea nu are voie să mănânce unt de arahide, declamă el. Ca să nu se umfle.

E încă dureros pentru mine să-l aud folosind cuvintele „sora mea” despre un copil care nu e al meu. Nu prea vorbește de ea sau despre mama lui

vitregă. Desigur, nu știe că Sam m-a părăsit pentru ea, însă e clar că are un soi de înțelegere inconștientă a situației, că nu trebuie să vorbească cu mine de ea sau despre copil.

— Să nu se umfle, repetă el. Ca un balon.

— Exact, spun eu, absentă, absorbită de Facebook, umblând mai departe, din ce în ce mai departe, trecând prin pozele de vacanță ale unei cunoștințe de la serviciu a lui Claire Barnes.

Telefonul îmi sună pe blatul din bucătărie, în timp ce apare pe ecran o notificare de la Facebook în dreapta ecranului. Dau click pe ea, apoi totul în cameră dispare, până nu rămân decât eu cu ecranul. Un alt mesaj de la Maria:

„Te întorci la locul crimei? Ai grijă, Louise, nu poți ști niciodată cine te poate urmări”.

Fiecare mesaj al ei e ca o lovitură în cap din partea unui atacator necunoscut. Iar asta mă lasă răvășită și nelămurită. Henry nu-și dă seama ce se întâmplă, concentrat complet pe sandviciul său, protejat de egocentrismul copiilor mici.

Nu avea să se termine niciodată până când nu urma să dau o replică. Nu știu ce vrea persoana asta, dar ascunzându-mă aici în apartamentul meu, ștergând mesaje, nu se va rezolva nimic. Mă duc în dormitor și scotocesc prin garderobă, excluzând diverse piese de îmbrăcăminte: prea pentru muncă, nu mă pune în valoare, prea de mami. Pregătesc o geantă cu cele necesare peste noapte pentru Henry, apoi intru on-line și rezerv o cameră la Traverllodge, în suburbiile din Sharne Bay. Nu e chip să fac față acestei seri fără să beau, iar ultimul tren spre Londra, din Norwich, e absurd de devreme, cam pe la zece seara.

O parte din mine încă se întreabă dacă n-o să renunț în ultima clipă. Dar câteva ore mai târziu, sunt în mașină, îmbrăcată într-o rochie neagră plictisitoare, dar care îmi vine bine și pe care o port mereu când am dubii, cu machiajul făcut cu atenție, iar pantofii cu tocul înalt sunt lângă mine.

Henry e în spate, nu pot să nu mă mai prefac că nu mă duc la reuniunea de liceu. Un tremur mă străbate la gândul că-l voi vedea diseară pe Sam, voi fi în aceeași cameră cu el la o ocazie care nu e o tranzacție necesară sau momentul în care îl duc pe copil la el. O ocazie scăldată în vin și nostalgie, cu emoții la cote maxime. Mă concentrez cu toată puterea asupra drumului, ca și când șofatul de calitate va atenua această neliniște care se agită în mine.

La Polly. Henry nici măcar nu-mi mai aruncă o privire, zbătându-se să scape din îmbrățișarea mea și s-o găsească pe Eloise, care știe că-i va citi cu drag din stiva de cărți cu locomotiva Thomas pe care le-a adus cu el.

— Eloise trebuie să plece în curând, l-a avertizat Polly.

Apoi se întoarce spre mine.

— Nu doarme aici în noaptea asta. Iar vaca aia o să fie și ea acolo.

— Ce vacă… a. Ea.

— Da. Ea.

Polly se uită la mine cu severitate.

— Ești absolut sigură? Gândește-te ca la o intervenție – o ocazie să te răzgândești. Nu te judec, nu voi face nimic neplăcut. Sunt doar îngrijorată pentru tine. Ai procedat așa de bine să îl lași în urmă pe Sam, ai fost atât de puternică. Nu vreau să fii prinsă iar în… ceva. Știi ce vreau să zic. Ai putea să rămâi aici. Am și vin. Ne putem uita la un serial, tu, cu mine și cu Maya.

Timp de câteva clipe sunt chiar tentată.

— Nu. Mă duc. Serios, Polly, o să fie bine. Nu mă duc datorită lui Sam, probabil că nici n-o să prea vorbesc cu el. Doar îl văd tot timpul, nu îmi trebuie să merg la o reuniune ca să vorbesc cu el.

— Da, dar voi nu vorbiți cu adevărat, nu-i așa? Voi doar comunicați despre Henry pe mesaje. Singurul tău contact direct e când îl pasezi pe Henry între voi, ca la o cursă cu ștafetă. Ceea ce

cred că e un lucru bun, apropo. Însă acum e diferit: e o ocazie socială, o să fiți beți, atmosfera va fi foarte încărcată emoțional, pentru că vă veți afla în locul în care v-ați întâlnit prima dată.

— Nu ne-am înțeles prea bine când eram la școală împreună. Abia după ce am împlinit douăzeci de ani, am început să ieșim.

— Da, știu, dar înțelegi ce vreau să zic. Eram acolo când te-a părăsit, îți amintești? Știu cum e el, știu prin ce ai trecut. Nu vreau să sfârșești tot acolo.

— Știu. Mulțumesc, Polly, dar o să-mi fie bine, serios.

Mă lasă să plec fără tragere de inimă, punându-mă să-i fac o promisiune fără prea mare importanță, că o să plec dacă se întâmplă ceva sau dacă încep să mă supăr. Drumurile erau neașteptat de libere, iar călătoria s-a desfășurat ca un vis. Când am parcat pe drumul de lângă liceu, părea că timpul nici măcar nu se scursese. M-am gândit să parchez lângă cazare și să iau un taxi către școală, dar am decis să las mașina aici. În acest fel, dacă decid să plec după un pahar, îmi iau mașina și plec direct la Polly, iar dacă rămân, o să iau un taxi și mă întorc să recuperez mașina dimineață.

Nu sunt sigură dacă ar trebui să las mașina în parcarea liceului (un avertisment din zilele de liceu, cum că era rezervată doar profesorilor îmi tot sună în cap), așa că găsesc un loc pe stradă. Mă uit în oglindă ca să-mi verific fața o ultimă oară. Abia dacă mă pot privi. Încă puteam să mă întorc. Încă nu e prea târziu. Pot să merg la Polly și să ne uităm la un serial sau pur și simplu să mă duc și să stau în camera mea de la Travelodge. Stau câteva minute cu telefonul în mână, cu numărul lui Polly pe ecran. Două femei pe care nu le recunosc trec pe lângă mașină sporovăind, râzând, în mod clar bine dispuse. Se îndreaptă spre poarta școlii și una dintre ele urlă: „Doamne, Dumnezeule!”, în timp ce prietenele îi fac semn să tacă, dar chicotesc și

ele. Cine sunt ele oare? Și dacă nu le recunosc, atunci ce dracului caut eu aici?

Apoi îl văd pe Sam, singur, mergând cu pas ușor și încrezător în curtea școlii. Mi se usucă gura și simt cum mi se umflă limba. Preț de o clipă, am impresia că mi se va face rău, dar senzația trece, iar greața este înlocuită de furie. De ce el, pur și simplu, apare aici fără nicio grijă pe lume, în timp ce eu tremur într-o mașină care se răcește și mai tare pe secundă ce trece? E în aceeași măsură și trecutul meu, nu doar al lui. Închid telefonul, ies din mașină și mă îndrept hotărâtă spre intrare.

Extrem de surprinsă, îl recunosc pe profesorul care stă la ușă, domnul Jenkins. Nici măcar nu arată atât de în vârstă și presupun că, deși, la vremea respectivă, părea de-a dreptul antic, probabil că avea vreo douăzeci și cinci de ani, ceea ce acum înseamnă că are cam cincizeci de ani. Mă întâmpină fără să dea semne că m-ar recunoaște și îmi dă un ecuson cu nume. Stau mult prea mult să-l ajustez ținutei, dar când deja nu mai are sens să stau, atunci mă îndrept pe hol, spre sală. Mă frapează mirosul. Ca toate școlile, miroase a cauciuc și dezinfectant, cu o adiere de transpirație veche, dar familiaritatea acestui miros anume parcă e o palmă în față. Amintirile încep să se perinde, amintiri despre care nu mai știam: magazinul de lângă școală, unde stăteam la coadă pentru ciocolată, în pauză, băutură fierbinte cu portocale, care ne ardea degetele prin paharul subțire și bej din plastic, de la automat, un joc pe care îl jucam în primul an, pe care încă îl numeam „Acel Joc”, din motive pe care nu le mai știu. Desigur, mai este și o altă amintire, o altă seară în această sală, una care nu s-a pierdut, ci s-a încrustat în creier cu fierul încins, lăsând o cicatrice urâtă.

Într-o stare de anxietate aproape de panică, realizez că nu văd pe nimeni singur. Grupuri mici s-au format și s-au unit, oamenii trec de la unul la

altul, cu grimase de recunoaștere și cu îmbrățișări și sărutări excesive. Sunt singura care nu a venit cu plasa de siguranță furnizată de prezența unui prieten. Sam e la bar, cu spatele la mine, dar nu pot să suport ideea ca el să fie prima persoană cu care să vorbesc. Cele două femei care trecuseră pe lângă mine cât eram în mașină șușotesc între ele și arată în direcția mea, iar pentru o clipă îngrozitoare, am crezut că vorbesc despre mine. Dar aruncând o privire în spatele meu, îmi dau seama că e vorba despre altcineva, o femeie cu părul castaniu, frumos, care ține strâns mâna unui bărbat înalt, uluitor de chipeș. Mă uit la acel bărbat și mă gândesc cât de rar e să vezi în viața reală pe cineva care e atât de frumos, ca vedetele de cinema, când realizez că femeia cu care e este Esther. Sunt absurd, jenant de bucuroasă s-o revăd și mă grăbesc spre ea.

— Ai zis că nu vii!

Am vrut s-o îmbrățișez, dar mi-am dat seama că gestul ar fi perceput ca excesiv.

Pare jenată.

— Se pare că am și eu slăbiciunile mele omenești, spune ea, aruncându-i o privire soțului său. Știi ce m-a făcut să mă hotărăsc? Tu când ai arătat atât de surprinsă, în clipa în care ți-am spus că sunt măritată. El e Brett, apropo. Brett, Louise.

Brett dă mâna cu mine.

— Îmi pare bine de cunoștință, Louise. Vreți ceva de băut?

Pleacă spre bar în căutarea vinului, iar eu mă întorc spre Esther.

— Ce vrei să spui, cu slăbiciunile omenești?

— Nu credeam că-mi pasă despre părerea cuiva de aici legat de persoana mea. De fapt, nu voiam să-mi pese de părerea nimănui despre mine.

E atât de atentă cu ea însăși, atât de onestă despre motivațiile personale.

— Dar știi ce? Am lucrat de mi-a ieșit pe nas ca să ajung unde sunt acum. Am o carieră

extraordinară, un soț splendid și plin de succes, doi copii minunați. Sunt OK. De fapt, sunt mult mai mult de-atât, sunt chiar fericită. Și mi-e teamă că mai există încă o părticică din mine (poate că nu chiar așa de mică), dispusă să le arate, celor care poate încă mai râd de mine sau, și mai rău, care mă compătimesc într-un colț al sufletului lor.

— Ei, bine, eu mă bucur că ești aici. Mai recunoști pe cineva?

Ne uităm în jur. Sunt fețe vag familiare, dar niciuna dintre cei pe care îi cunoșteam bine sau care să fi fost la noi în clasă. Au fost patru clase a câte treizeci de copii în anul nostru, deci erau mulți pe care abia dacă îi știam.

— A, iată pe cineva cunoscut, spune Esther.

La intrare e agitație, îmbrățișări și exclamații. Un bărbat stă într-o parte a grupului care o înconjoară pe noua sosită, ținând o haină lungă de blană albă, părând jenat și simțindu-se nelalocul lui. Îi știu fața, dar îmi ia ceva timp până să realizez că nu e un coleg de școală, ci Pete, prietenul lui Sophie din acea seară, când i-am făcut vizita.

Mă uit și privirea o întâlnește pe cea a lui Pete căruia îi zâmbesc. După câteva secunde, îmi zâmbește și el cu recunoștință și îmi face cu mâna. Sophie e acum angrenată într-o conversație cu trei blonde șterse, îmbrăcate în rochii de duzină. Când devine evident că ea nu vrea să se extragă din conversație, el vine spre mine și Esther, și Brett, care s-a întors de la bar cu băuturile noastre.

— Salut, Louise, nu?

— Da, corect. Ți-ai adus bine aminte.

— A, mereu îmi amintesc numele, e o chestie a mea. Îmi aduc aminte și tot ce-mi spune cineva la un moment dat. E un coșmar pentru prietenii mei vechi, nimic nu este uitat.

Mă întorc să fac prezentările între Pete, Esther și Brett, dar o femeie pe care nu o recunosc a venit

direct la noi și a început să-i vorbească lui Esther, care ține strâns brațul lui Brett, așa că-i las în pace.

— Nu știam că ai o relație de durată cu Sophie. De câtă vreme sunteți împreună?

N-aș ști să spun de ce exact, dar avusesem impresia, în acea seară, în apartamentul ei, că era vorba de o relație nouă, dacă putem să-i spunem așa. Până când apăruse, Sophie nici măcar nu-i pomenise numele.

— Nu suntem chiar.

Pete arăta jenat.

— Ea treia întâlnire.

— A treia întâlnire? Și o însoțești la reuniunea de la școală? Doamne, e o întâlnire cu greutate.

— Știu, spuse Pete dând din cap cu disperare. Nu știu ce a fost în capul meu. Ei, bine, asta e… Am această… cred că-i putem spune abordare.

— Abordare?

Tipul ăsta e din ce în ce mai straniu. Pare o partidă extrem de improbabilă pentru Sophie, din ce am văzut până acum.

— Da, eu am divorțat acum vreo doi ani, ceea ce a fost îngrozitor.

— Știu, și pentru mine a fost la fel.

Îmi doresc ca această confesiune să nu mă facă să par un mare eșec. Divorțată la patruzeci de ani. În mod normal, nu aș recunoaște asta în fața unui străin, dar faptul că el a început primul, mi-a dat curaj. Nu am de gând să-i spun însă și că fostul meu soț e aici.

— Serios? Fața i se relaxează. Deci, știi ce și cum. Așa că acum un an am decis să revin în joc. Mi-am făcut profil pe câteva site-uri de întâlniri.

— Ai cunoscut-o pe Sophie on-line?

Pare defensiv.

— Da. Poate că a trecut ceva vreme de când nu ai mai intrat în circuitul ăsta de întâlniri – acum, toată lumea face asta on-line. Nu e nicio rușine.

— Da, știu asta.

Și încă prea bine.

— Doar că… vorbim de Sophie. Nu mi-o pot imagina făcând asta.

Sophie, obișnuită ca lumea să-i cadă la picioare.

— După cum spuneam, toată lumea procedează așa. Oricum, când am început prima oară, eliminam rapid femeile – voce bizară, unghii prea lungi, genul ăsta de detalii. Sora mea mi-a spus că în mod intenționat mă concentrez pe detalii negative, ca să evit să mă implic. Așa că am făcut această regulă. Dacă merg la întâlnire cu cineva, trebuie să merg de cel puțin trei ori (dacă și ele vor, desigur) și să spun da la orice sugestie a lor. Atâta vreme cât nu e ilegal sau periculos.

— Așa că ai ajuns la reuniunea altcuiva? Cineva pe care abia dacă o cunoști.

— Mda. De aceea, am fost așa de bucuros să te văd. În acest scenariu, poți fi considerată drept o prietenă veche.

Râd și iau o înghițitură din băutură, tot căutând ceva de zis și eșuând inevitabil într-o banalitate.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt arhitect la Foster and Lyme.

— A, îi știu, am lucrat cu ei în trecut, când John Fuller era acolo.

— El a fost acolo înainte să vin eu, dar am auzit de el. Deci, ești?

— Designer de interior. Acum lucrez pe cont propriu, deși obișnuiam să lucrez la…

Sophie apare și-l ia pe Pete de braț, încruntându-se.

— Aici erai, îi spune lui Pete. Louise, salut, arăți minunat.

Mă sărută automat pe ambii obraji.

— Nu e fabulos? O, Doamne, uitați-vă, Emma Frost, e imensă! Și Graham Scott are cea mai îngrozitoare barbă posibilă. Pete, ne iei ceva de băut? Mai vrei vin, Louise?

Dau din cap că da, iar Pete o ia agale către bar. Sophie se întoarce spre mine.

— L-ai văzut pe Sam? întreabă ea cu o încântare care nici măcar nu se străduia să mascheze niște insinuări lascive.

— Nu încă. Dar îl văd des. Avem un copil împreună, dacă îți amintești.

Încurajată de paharul cu vin pe care deja l-am golit, dau imediat replica.

— De ce ai adus pe cineva pe care abia îl cunoști?

Văd cum îi cade fața.

— Ți-a spus el?

— Da, dar doar pentru că l-am întrebat eu de cât timp sunteți împreună.

Sophie pare jenată, iar mie nu-mi vine să cred că i-am găsit o fisură în armură.

— Mai bine îi zic să nu mai spună asta nimănui. Nici tu, Louise, să nu zici ceva, te rog, da? Nu puteam să suport ideea de a veni aici singură, știind că toată lumea o să defileze cu soții și o să-și arate poze cu îngerașii lor de copii.

Ar fi putut suna ca amărăciune, însă impresia era cea de tristețe.

— Ei, eu sunt singură aici, cred că mulți sunt așa.

O ating pe braț, pătrunsă de conștientizarea faptului că avem un trecut comun. Deși mi-e extrem de clar că m-a folosit pentru a-și flata propria persoană în timpul liceului, devin deodată conștientă de nesiguranța care i-a generat acest comportament.

— Da, dar e vorba de tine, nu? Îmi îndepărtează mâna. Nu contează prea mult, nimeni nu se așteaptă la altceva de la tine.

Într-o fracțiune de secundă, vulnerabilitatea ei dispare și se reîntoarce pe pozițiile de unde mă ia direct la palme.

— Doamne, unde e Pete cu vinul ăla? pufnește ea. Mă întorc într-o secundă.

Pleacă spre bar.

Deja îmi doresc intens al doilea pahar cu băutură și eu, și nu sunt singura. E evident că toată lumea din sală bea rapid și nervos, ca și când știi că seara nu începe cu adevărat decât în momentul în care toți sunt suficient de amețiți. Simt o atingere pe umăr, presupun că e Pete sau Sophie, cu băutura mea, așa că mă întorc nerăbdătoare, însă când văd cine e, simt cum mi se descompune expresia de pe față.

— Salut, Louise, spune Sam cu un zâmbet prudent.

După ultima noastră întâlnire, probabil că se așteaptă la necazuri – plânsete sau jelit, sau, în cel mai bun caz, duritate și înțepături.

Zâmbesc și îl sărut pe obraz.

— Salut, cum merg lucrurile?

— Bine, mă simt bine, spune el, răsuflând ușurat. Unde e Henry?

Privește în jur de parcă se așteaptă să-l vadă ronțăind gustări de pe mesele din laterala sălii.

— E la Polly. E bine, îi place acolo.

Deja simt că încep să mă enervez, în defensivă.

— Știu, știu, nu e nevoie să fii… oricum.

Mă întreabă despre ceva, când deodată, în spatele meu aud voci și Sophie se îndreaptă spre noi, urmată de Pete, care aduce băuturile.

— Doamne, Dumnezeule! Hei, voi!

Se strecoară direct în brațele lui Sam, dându-i o sărutare lungă pe obraz.

— Oh, arăți minunat, Soph! spune Sam.

— Încă, da, îi face ea cu ochiul și îl împinge ușor cu șoldul, într-o atitudine de flirt.

Pete îmi dă paharul cu vin, iar eu iau o înghițitură zdravănă. E acru și nici pe departe rece, dar nu mă interesează. În mod clar, o să am nevoie de el.

— Deci, care mai sunt bârfele? întreabă Sophie. Pe cine ai văzut? Doamne, ai văzut barba lui Graham Scott?

— Nicio bârfa încă, Sophie. Lasă-ne puțin timp, abia am ajuns aici, zâmbește Sam. Și, oricum, tu erai mereu cea cu informațiile cele mai detaliate.

— A, da, știu tot și văd tot, râse ea, mișcându-și arătătorul. Nu încercați să ascundeți ceva de mine.

Pete se caută prin buzunare și scoate un pachet de Marlborough Lights. Mă vede cum mă uit la ele și le întinde spre mine.

— Vrei?

— Of, fie, accept eu zâmbind.

— Parcă te lăsaseși, Louise, spuse Sam surprins.

Îmi vine să-i zic că sunt multe lucruri pe care nu le știe despre mine. Că tot ceea ce mi-a făcut m-a schimbat și că sunt o persoană diferită acum, dar, bineînțeles, nu scot un cuvânt. Pur și simplu, dau din umeri și-l urmez pe Pete afară.

Ne cocoțăm pe un zid scund, tremurând și întrebându-ne dacă nu e o idee bună să intrăm și să ne luăm hainele. Vântul ne stinge vreo câteva chibrituri până să reușim să aprindem țigările, însă imediat ce reușim, trag adânc din țigară și mă relaxez, bucurându-mă de răcoare după căldura și tensiunea din sală.

— Așadar, ai crescut într-un loc asemănător? Un orășel pierdut Dumnezeu știe pe unde?

— Nu, sunt născut și crescut la Londra. Locurile de felul ăstuia îmi dau fiori.

— Ai fost vreodată la vreo reuniune? A ta, adică, nu a unei femei pe care ai cunoscut-o la întâmplare pe net.

— Doamne, nu! Nici nu mă pot gândi la ceva mai rău.

— A, bine! conchid, înțepată.

— Scuze, nu am vrut să spun că oamenii n-ar trebui să meargă la revederile lor, doar că nu e de mine, atâta tot.

— E în regulă, afirm, îmbunându-mă. E o treabă ciudată.

— Așa, spune Pete, cu aerul că schimbă în mod intenționat subiectul. Erai gata să-mi spui unde

lucrai înainte.

În mod evident, destinul ne împiedică să terminăm acest subiect de conversație, pentru că atenția ne e distrasă de sunetul vocii ridicate a unui bărbat, la capătul aleii de la școală. Nu e o alee lungă, iar în capătul ei e un felinar stradal. Stând chiar sub el și privind spre noi, este Tim Weston, gesticulând și făcând reproșuri cuiva. Cealaltă persoană stă cu spatele spre noi, poartă o haină neagră și are o glugă pe cap. Nu pot să-mi dau seama dacă e vorba de un bărbat sau de o femeie, și chiar dacă putem auzi vocea lui Tim, vântul ne împiedică să auzim și ce zice. Pete și cu mine ne uităm în josul aleii, cu un interes clar, încercând să auzim ce se vorbește, dar nu reușim. După câteva minute, cei doi pleacă, îndreptându-se spre centru. Tim își ține brațul pe umărul celeilalte persoane.

— Mă întreb despre ce o fi vorbit, spune Pete. E groaznic, dar ador să văd alți oameni certându-se. Toată lumea e așa de dornică să-și arate fețetele bune lumii – știi, ia uită-te la viața mea perfectă, la familia mea perfectă, la tortul ăsta complicat pe care l-am făcut. Cumva, mi se pare liniștitor să știu că nu sunt singurul care o dă în bară.

Zâmbesc și trag un ultim fum din țigară, apoi mă ridic și strivesc cu piciorul mucul țigării.

— La zidul spart, dăm iureș iar[3], spune Pete, ridicându-se și el.

Mergem înapoi spre ușile de la intrare și, în ciuda frigului, simt căldura pe care o emană el prin brațele noastre apropiate, care însă nu se ating.

Capitolul 18

Louise
Iunie 1989

Era a doua oară în aceeași lună când prindeam răsăritul, deși de data asta era dintr-un motiv mult mai sumbru și mai furtunos. Plouase fără oprire toată noaptea, iar creanga unui copac din apropiere îmi bătea în geam în răstimpuri. Nu doar drogurile mă făcuseră să stau trează, deși încă le simțeam efectul nedorit prin corp. Stătusem pe podea în ultimele patru ore, în timp ce dormitorul meu trecuse de la întuneric, la gri care acum îl învăluia. Eram înconjurată de harababura pregătirilor mele de petrecere din ajun, din ultimele douăsprezece ore, în care fusesem îmbătată de promisiunea acceptării și aprobării grupului. Încă mai erau trei rochii împrăștiate pe pat, iar perechile aferente de pantofi zăceau în dezordine în fața oglinzii. Ochii îmi rămăseseră blocați pe pata de pe covor, unde Sophie scăpase noua mea pudră bronzantă, deși făcusem încercări stângace să o șterg cu un șervețel înmuiat într-un pahar cu apă stătută.

Rochia pe care o purtasem zăcea făcută grămadă lângă mine – îmi pusesem un tricou vechi și niște colanți. În jurul ochilor, aveam machiaj scurs și buzele îmi erau uscate, iar în crăpăturile din ele și în zgârieturile din jurul gurii încă mai erau urme de ruj.

Stătusem pe jos atât de mult doar pentru că nu mă puteam mișca. Mă așteptasem ca inima să-mi bată nebunește, însă o simțeam prinsă ca într-un pumn de fier, de mă și miram că mai bătea încă. Totul se încetinise într-o lentoare de-a dreptul funerară. Dacă îmi mișcăm mâna să-mi dau părul după urechi sau să ridic ceva de pe jos, oricât de repede făceam gestul, aveam impresia că mă mișc în reluare. În cele din urmă, am reușit să îmi dau

seama ce se întâmplase și ce făcusem. Dacă adormeam, știam că în minutul în care m-aș fi trezit aș fi avut o clipă minunată în care nu aș fi știut ce se întâmplase – apoi, totul urma să se prăbușească asupra mea, cu o putere multiplicată la infinit de acea secundă de neaducere aminte.

Totul începuse atât de bine. Îmi alesesem o rochie lungă din satin de culoarea smaraldului, pe care Sophie o adusese („Eu n-o s-o pot purta niciodată, arăt groaznic în ea, atârnă îngrozitor pe mine"). Nu mai purtasem niciodată așa ceva – avea o croială cu talie joasă, strânsă pe mijloc și cu umerii goi, îmi sublinia formele și mă făcea să par neașteptat de sexy și de curajoasă. Am adăugat și niște pantofi cu tocuri de o înălțime amețitoare, tot dintre cei la care renunțase Sophie, și un lănțișor cu diamant, pe care mi-l dăruiseră părinții mei când împlinisem șaisprezece ani, care strălucea la câțiva milimetri de decolteu, dându-i o alură îmbietoare.

Stăteam ca o păpușă pe marginea patului, în timp ce Sophie își îndeplinea ritualul magic. Mai întâi, mi-a legat părul în coadă, pe care a răsucit-o și a prins-o cu un ac cu stras, trăgând cu o pricepere savantă câteva șuvițe care să-mi încadreze fața.

Apoi, a aplicat metodic straturile de machiaj, fondul de ten, pudra, pudra bronzantă și umbra roz de obraji, înainte să pună fardul verde cu sclipici pe care îl cumpărasem cu o săptămână în urmă de la Woolsworth. A adăugat tuș negru pe marginea pleoapelor și a făcut cozi de pisică la colțul fiecărui ochi, apoi a terminat opera cu rimel adăugat atât pe genele de sus, cât și pe cele de jos. Ignorând sfatul revistei *Just Seventeen,* care recomanda un machiaj dramatic fie la ochi, fie la buze, dar nu ambele în același timp, a adăugat un ruj de culoarea prunei închise, care mi-a făcut buzele să arate ca niște cireșe negre, lucioase și cărnoase.

Nu puteam să mă văd în oglinda de lângă pat, așa că m-am ridicat să văd efectul final, iar străina care se uita la mine m-a lăsat fără suflare. Nu mai era aproape nicio urmă din bondoaca aia cu păr de șoricel, care începuse transformarea cu o oră înainte. Mi-am îndreptat spatele, sugându-mi abdomenul și împingându-mi umerii în spate. Fata cu părul de șoricel se evapora din ce în ce mai mult, în vreme ce interiorizam imaginea aceasta nou creată, a unei creaturi cu siluetă de clepsidră, cu ochi strălucitori de felină și cu diamantul care îmi strălucea la gât în lumina lămpii.

— O să-i placă lui la nebunie, rânji Sophie, iar de această dată, nici măcar nu m-am obosit să mă prefac că nu știu despre cine vorbește.

Tata urma să ne ducă la petrecere, iar el și cu mama așteptau în hol, cu expresii de mândrie pe față. Sophie a coborât scările în fața mea, într-o rochie neagră de lycra, atât de scurtă, încât practic îi puteai zări chiloții prin ea. Am văzut cum îi cade fața tatei într-o expresie de ceea ce eu speram că e șoc, deși, împreună cu o undă de fascinație plină de dezgust, am mai detectat și altceva pe fața lui. În momentul în care Sophie a ajuns la capătul scărilor pentru a mă lăsa să mă arăt în plină glorie, fața mamei trăda deja o mixtură de emoții, de la șoc, la mândrie impusă cu forța și altceva care poate că era invidie.

Tata și-a revenit suficient de repede, încât să aibă resurse de a juca rolul șoferului („Caleașca vă așteaptă, doamnelor”), dar am surprins privirea îngrijorată pe care i-a aruncat-o mamei. Îmi plăcea la nebunie faptul că erau îngrijorați din cauza mea. Niciodată nu avusesem sentimentul că am vreo putere asupra lor, până atunci și era de-a dreptul îmbătătoare senzația. Erau îngroziți – de ceea ce devenisem, de ceea ce aș fi putut face. Și, după cum s-a adeverit, aveau tot dreptul să fie îngroziți, deși, firește, n-au știut niciodată ce făcusem.

— Ai grijă de tine, scumpa mea, spuse tata neliniștit, când ne-a lăsat la porțile școlii.

— Vă mulțumim foarte mult, domnule Williams, zise Sophie în timp ce se pregătea să coboare, desfăcându-și picioarele fără ciorapi pe bancheta din spate, cu plicul ei argintiu în mână.

— Cu plăcere, răspunse tata, uitându-se concentrat în față.

După ce a dispărut în mașină, ne-am uitat una la cealaltă și ne-a pufnit un râs care aproape că ne-a lăsat fără suflare. Ea mi-a strâns mâna.

— Începem!

De pe alee, am mers spre sală, unde muzica deja bubuia. Domnul Jenkins stătea în spatele unei mese mici de la intrare, întâmpinând lumea și purtând cel mai penibil tricou pe care îl văzusem în viața mea. Își aranjase barba și mustața și, în mod clar, credea că arăta foarte șic.

— Bună seara, fetelor. Genții, vă rog.

— Ce? a întrebat Sophie, aruncându-mi priviri neliniștite.

— Genții, fetelor, repetă el. Puneți-le pe masă aici și deschideți-le, vă rog.

Inima începuse să-mi bată atât de tare, încât aproape că nu-mi venea să cred că domnul Jenkins nu reușea s-o audă. Mi-am deschis mica geantă de ocazie, în care aveam un săculeț cu strasuri, o oglindă și rujul de culoarea prunei. Mi-a dat-o înapoi, apoi a dat din cap spre Sophie, care și-a pus cu grijă plicul ei argintiu pe masă. Domnul Jenkins l-a deschis și a băgat un deget înăuntru, scotocind prin conținut. Ochii i s-au mărit, s-a înroșit tot și i l-a dat înapoi.

— O seară frumoasă, fetelor.

Am intrat în atrium și m-am întors spre Sophie.

— Ce e? De ce te uitai așa la mine? am șuierat eu.

Sophie a făcut o grimasă și și-a tras în jos rochia pentru a-mi arăta o mică pungă de plastic cu pastile albastre, băgată în sutienul ei.

— Doar făceam mișto de tine! Ar fi trebuit să vezi ce față făcuseși! Bine că domnul Jenkins nu a făcut o percheziție corporală, era deja suficient de șocat și așa! Scoase un prezervativ din geantă și-l flutură spre mine. Îți dai seama ce i-ar mai fi plăcut să facă o percheziție corporală completă, la ce înclinații pedofile are.

I-am tras un ghiont, nu prea convinsă, și am intrat în sală. Era doar șapte și treizeci de minute, deci nu era așa de întuneric afară, dar deja trăseseră toate draperiile, puseseră luminile disco, iar asta dădea un efect de amurg. Melodia *Manchild,* de la Neneh Cherry, se auzea în boxe, dar nimeni nu dansa, în afară de Lucy Standen și Katie Barr, care erau inexplicabil de obsedate de cântec și îi știau toate versurile.

— Uite-l pe Matt, spuse Sophie și mă luă de braț, târându-mă spre „bar", care desigur că avea numai băuturi de fructe, Cola și limonadă.

Matt se sprijinea de bar, având un aer foarte șic și dezinvolt în pantaloni de costum, cămașă albă și tenișii Converse.

— Doamne, ce plictisitor e, ne spuse când am ajuns la el. Chiar stăm aici?

— Normal, răspunse Sophie. Oricum, nu te îngrijora, am proviziile pe care mi le-a dat Sam.

Și-a tras iar rochia în jos, pentru a-i arăta conținutul sutienului său, deși, de data aceasta, a făcut-o mai lent, ca să-l atâțe, însă el nu părea deloc interesat.

— Uite, ești sigură? întrebă Matt, privindu-mă îngrijorat. Dacă se întâmplă ceva aiurea, adică, realmente aiurea?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi ca o babă! exclamă Sophie. O să fie în regulă, e doar E. Doar luăm tot timpul, nu? Louise nu e îngrijorată, nu?

Se întoarse nerăbdătoare spre mine.

— Nu, am spus eu mințind. De fapt, eram paralizată de frică, dar ascundeam asta, ca și când

frica mea ar fi fost ceva mic și solid, încuiat într-un colț al minții, rezervat pentru adevăruri incomode.

— Bun, atunci totul e aranjat. Ne vedem mai încolo, bunicuțo.

M-a tras de mână, târându-mă după ea, să vorbim cu Claire și Joanne, în partea opusă a ringului de dans. Conversația fluctua, iar Sophie mă ținea de mână, strângându-mă din când în când, când una dintre ele zicea ceva amuzant sau incredibil de stupid. Nu le-a lăsat pe celelalte fete să mă respingă, incluzându-mă în mod intenționat în fiecare turnură a discuției, și, de fiecare dată când simțeam cum dubiile apăreau în mintea mea, senzația era alungată de strânsoarea caldă a degetelor ei în ale mele.

Era o singură intrare în sală și puteam să văd ușa cu colțul ochiului. Deși pe de o parte sporovăiam, râdeam și îmi băteam joc de ținutele celorlalte fete, de fapt, tot timpul urmăream și așteptam, abia putând să respir din cauza senzației de anticipare care îmi stătea ca o greutate pe piept.

Cam pe la opt, vigilența mi-a fost răsplătită. Maria purta o rochie bleumarin până la genunchi, pe care sunt sigură că am văzut-o la Topshop în ziua în care am mers la bâlci. Părul ei era desfăcut și zâmbea la fata de lângă ea, cu care era la braț. A trebuit să mă uit încă o dată să văd cu cine era. Maria probabil că-i făcuse ea însăși ținuta lui Esther, pentru că arăta rezonabil într-o fustă neagră, cu o bluză de un roșu-închis. Purta chiar și machiaj. La câțiva pași în spatele lor, uitându-se prin sală ca un bodyguard, scanând potențiale pericole, venea Tim. Fetele au mers la bar, aparent ignorând pe toată lumea, au comandat două Cola, care erau servite cu paiul, ca la o petrecere de copii. Maria s-a întors spre Tim și l-a întrebat ceva. El a scuturat din cap. Ea avea un aer afectat și a avut loc o scurtă altercație care s-a finalizat cu plecarea lui spre partea opusă a sălii, unde s-a trântit pe un scaun.

Sophie mi-a strâns iarăși mâna.

— Haide, mergem la baie.

Ne-am înghesuit amândouă într-una dintre cabine, iar Sophie a scos punguța din sutien. A luat una dintre pastile și a pus-o într-o pungă pe care a pus-o pe capacul vasului de toaletă. După ce a scos o brichetă metalică masivă din geantă, s-a apucat să fărâmițeze pastila în pungă. În scurt timp, aceasta s-a crăpat în bucățele mărunte, iar după câteva minute, devenise o pulbere fină.

— Bun, e de ajuns, spuse ea, dându-mi punga, cu o mână deloc tremurândă. Ești gata?

Am încuviințat din cap.

— Ies eu prima, ca să evităm suspiciunile, spuse ea.

Am așteptat câteva momente, sprijinită de ușa cabinei, cu ochii închiși, simțind cum adrenalina îmi trimite mici șocuri în tot corpul. Când am ieșit singură în coridorul care ducea spre sală, cu punguța plină de pulbere între sâni, Matt și Sam veneau spre mine. Ochii lui Sam s-au mărit când m-a văzut și, pe măsură ce ne apropiam, puteam să simt atracția aproape palpabilă dintre noi. Iarăși am simțit beția puterii, un sentiment pe care nu-l mai încercasem până în acea zi. Probabil că așa te simțeai dacă erai Sophie.

— Iată-te, spuse Matt. Știi că nu ești obligată să faci asta, nu? Dacă ți-e mai ușor, poți să pleci acum acasă și să zici că ți-e rău sau ceva de genul.

M-a emoționat grija lui, și felul în care înțelegea el că pot să mă fofilez cu scuze în fața lui Sophie, mai degrabă decât să-i spun simplu că mă răzgândisem.

— Mda, a adăugat Sam. Ține numai de tine. Nimeni nu o să-și schimbe părerea despre tine în mai rău sau ceva de genul.

În afară de Sophie. Cuvintele pluteau în aer și chiar dacă nimeni nu le rostise, știam că la asta se gândeau toți. Mai știam și că, indiferent de ce spuneau ei, decizia mea era deja luată. O luasem în

noaptea cu petrecerea de la Sam, când am luat E și mi-am tăiat toate legăturile cu Maria. Dacă eșuam în seara asta, atunci aveam s-o pierd și pe Sophie și cu ce mai rămâneam?

— Ei, bine, dacă ești sigură, spuse Matt. Mă duc la baie. Vii, Sam?

— Imediat, amice, spuse Sam uitându-se mai departe la mine.

Toate ușile de la clasele de pe coridor fuseseră închise. Presupuneam că erau încuiate, dar când Sam a încercat una dintre ele, s-a deschis imediat.

— Vino puțin aici, spuse el.

L-am urmat înăuntru. Jaluzelele erau trase și era destul de întuneric, deși venea puțină lumină de pe coridor, prin panourile mari de sticlă care erau aproape cât peretele.

— Arăți minunat în seara asta, spuse el blând.

Îmi tremura tot corpul. Era o situație pe care mi-o imaginasem de atâtea ori, încât mi se părea că nu e normal să se întâmple și în viața de zi cu zi. Simțeam zidul în spatele meu și când el s-a apropiat de mine, m-am sprijinit de el, pentru că nu eram sigură dacă mă vor ține picioarele. El s-a aplecat și i-am văzut ochii cum se apropie din ce în ce mai mult, până când totul s-a încețoșat. M-a sărutat cu tandrețe, strângându-mi ușor buza superioară între buzele lui pentru o clipă înainte să se retragă.

— E bine? a întrebat el.

Am încuviințat cu o mișcare a capului, incapabilă să mai scot vreun sunet.

M-a sărutat iar, de data asta, mai apăsat, iar limba îmi explora gura, apăsat, în timp ce mâinile lui alunecau pe satinul rochiei. Simțeam cum mă înfierbânt, cum mă lichefiez. Am simțit cum îi alunecă mâinile în spatele meu, căutând fermoarul, găsindu-l și începând să-l desfacă.

— Nu! am rostit sufocată, înțepenind în brațele lui.

El a sărit în spate, ca și când l-aș fi mușcat.

— Îmi pare rău! Am crezut că și tu…

— Nu, e în regulă, adică da, și eu. Doar că… nu am… nu sunt obișnuită cu…

A surâs.

— E în regulă, nu vreau să fac niciun fel de presiuni. Pur și simplu, ești atât de sexi în seara asta.

— Mulțumesc, am mormăit, cu ochii în pământ, roșie din cauza rușinii și a furiei pe care o nutream față de mine însămi.

— E OK, nu-ți face griji. Serios, nu contează. N-ar fi trebuit să duc lucrurile așa de departe. Ne oprim în seara asta, da? Ești OK?

— Sunt bine, am șoptit eu.

— OK, ne vedem mai încolo, da?

Și a dispărut, lăsându-mă singură, în semiobscuritate. Am tras o gură mare de aer în piept, și atunci am simțit răceala zidului în spatele meu. Cum de am fost atât de proastă? Nu asta îmi doream, nu asta visasem Dumnezeu știe câtă vreme? Și dacă îi spunea lui Matt, care ar fi putut să-i spună lui Sophie?

Am atins punguța din sutien, mică, de neobservat pentru nimeni altcineva în afară de mine. Convingerea mea a devenit și mai puternică. Nu puteam permite ca această seară să fie doar despre ce se întâmplase (sau nu se întâmplase) cu Sam. Acea seară avea să fie despre altceva, ceva atât de grandios, încât nimeni nu-și va mai aduce aminte de altceva.

Capitolul 19

Louise
Octombrie 2015

Noaptea se lasă. Muzica e din ce în ce mai tare. Se râde mult. Se pun hiturile din anii ’80 și se dansează aiurea. Descopăr oameni pe care îi știu. Sau, mă rog, pe care îi știam. Sophie, Maria, Sam – amintirea lor era atât de pregnantă în mintea mea, încât aproape că uitasem că aveam și alți prieteni, mai ales înainte de ultimul an din școală. Sam dispăruse, înghițit de mulțime. Eu îmi jucasem rolul, avusesem o discuție politicoasă cu el. Speram să-l evit în restul serii.

Starea de spirit din sală era un amestec puternic de emoție și distracție. Pe măsură ce creștea nivelul alcoolului din sânge, toată lumea – era vizibil – aluneca înapoi în starea de adolescență, de parcă persoanele lor adulte erau niște costume pe care le probaseră doar o vreme.

Reușesc chiar să mă distrez, iar când Lorna Sixsmith s-a dus la bar să mai ia niște băuturi ca să continue să-mi povestească despre divorțul ei, mă simt extrem de confortabil în pielea mea. Mă uit în jur, zâmbind în atmosfera saturată de alcool, întrebându-mă ce altceva avea să mi se mai întâmple în această seară. O femeie cu părul închis la culoare, într-o rochie albastră de in îmi zâmbește prietenos în semn de recunoaștere, iar eu îi fac semn cu mâna. Mă bucur atât de mult că am venit în seara asta. Poate că e exact ceea ce îmi trebuie. Să-mi exorcizez demonii.

Lorna se întoarce spre mine, cu câte un pahar cu vin plin ochi în fiecare mână, gata să se lanseze iar în odiseea despre divorț. Chiar înainte să ajungă la mine, Sophie se strecoară între noi și mă ia de braț.

— Louise, gângurește ea, cu degetele apăsându-mi carnea moale a antebrațului.

Realizez, cu o tresărire aproape de frică, faptul că e foarte beată. *In vino veritas.* Lorna îmi dă vinul și îi zâmbește lui Sophie, care nici măcar n-o bagă în seamă. Lorna dă din umeri și îmi spune că ne vedem mai încolo, dându-și ochii peste cap, în spatele lui Sophie, în timp ce se depărtează: *nu s-a schimbat deloc.*

— Unde e Pete? o întreb.

Tipic din partea lui Sophie să invite aproape un străin la un eveniment, unde nu cunoaște pe nimeni și apoi să-l abandoneze acolo.

— Ei, nu știu, pe undeva prin zonă. Ascultă, i-am zis lui Sam despre chestia cu Maria.

— Sam știe? Când i-ai zis, în seara asta?

— Da, răspunde ea repede. Ei, bine, nu chiar. L-am sunat zilele trecute, după ce ai venit să mă vezi.

— L-ai sunat? De ce? Și cum de aveai numărul lui?

Vechea gelozie mă sufocă iar, amenințând să mă lase fără suflare. Ea oftează nerăbdătoare.

— Mai contează? I-am trimis un mesaj pe Facebook să-mi dea numărul lui.

— Dar de ce voiai să vorbești cu el despre asta?

Chipul îi e traversat de o expresie ciudată.

— A fost și el implicat, nu? spune ea rapid. El ne-a adus E. Am crezut că și el a primit același mesaj.

— Și l-a primit? întreb, simțind cum deja mi se învârte capul.

De ce nu pomenise Sam nimic când ne văzuserăm zilele trecute? Sau mai devreme, în seara asta?

— Nu, nu a primit nimic. Doamne, Louise, ce ne facem? Cine face treaba asta?

Nu mă așteptam să se panicheze. *In vino veritas,* într-adevăr.

— Nu știu. De ce nu mi-ai spus toate lucrurile astea când am venit la tine? De ce te-ai purtat ca și când n-ar fi o problemă?

Obrajii îmi sunt roșii, m-a făcut să mă simt atât de fraieră pentru că eram supărată din cauza mesajului de la Maria.

Sophie dă din umeri.

— Am încercat să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat, anii ăștia. Ce am făcut… știu că a fost greșit. Și toți am mințit, nu? Am mințit și poliția. Dar poate că nu a fost chiar cu totul vina noastră? Aproape că mă imploră acum. Adică, cine știe cu adevărat ce s-a întâmplat? S-au întâmplat tot soiul de lucruri în noaptea aia.

— Ce vrei să zici?

Ea dă din cap și repetă.

— Tot felul de lucruri.

Vreau să insist, dar Pete apare lângă ea.

— A, aici erai, spune ea vag, uitându-se în jur, oriunde altundeva, mai puțin la el.

— Da, aici sunt, răspunde el cu mult sarcasm în voce. E clar că ai fost îngrijorată.

— Fir-ar să fie, nu trebuie să te ții după mine ca și când ai fi un nenorocit de cățel. Găsește-ți o pereche.

Pleacă furioasă, împiedicându-se, pe tocuri, îndreptându-se rapid spre Sam, în partea cealaltă a sălii.

Fața lui Pete e transfigurată, palidă și furioasă.

— Halal prieteni ai.

— Tu ești cel care o însoțește ca partener, i-am spus enervată.

Apoi, se instalează un moment de tăcere și amândoi începem să râdem fără să ne mai putem abține. Ca și când întreaga tensiune acumulată în cursul serii s-a revărsat într-un șuvoi de încântare pură, fără oprire, mai mult decât presupunea gluma, până când, în cele din urmă ne oprim, ca să tragem aer în piept, el ciupindu-se de nas, eu ștergându-mi rimelul de la ochi.

— Deci, presupun că nu va mai exista o a patra întâlnire? întreb, când sunt în stare iar să vorbesc.

— Clar, mă gândeam s-o iau la o nuntă, la următoarea. Așa, îi cunoaște și pe părinții mei și mă pot lăuda cu ea în fața prietenilor.

— Sună minunat. Poate chiar o petrecere la serviciu, cu care să-ți impresionezi colegii?

— O, ce idee excelentă!

În mod evident, era gata să continue, eu aștept cu nerăbdare următorul scenariu, când simt o mână pe cot și mă întorc ca să dau cu ochii de Sam. Zâmbetul îmi dispare de pe chip. Până în acel moment, mă simțeam mândră de felul în care reușisem să suport vederea lui, dar degetele lui îmi ard brațul și mă dau în spate.

Sam îi surâde lui Pete.

— Îmi pare atât de rău că vă întrerup, pot s-o răpesc pentru un minut?

Pete nu are arme să lupte împotriva ofensivei de farmec care se numește Sam Parker.

— O, sigur, OK.

Se îndepărtează țeapăn, singura lui opțiune fiind să se întoarcă la Sophie.

Sam se întoarce spre mine, iar încrederea mea se topește cu fiecare secundă care se scurge. Sunt beată acum, iar scutul meu de apărare e lăsat, încerc să-mi păstrez o fațadă calmă, disperată, să nu-l las să vadă efectul pe care încă îl are asupra mea. Încerc să mă liniștesc, lăsându-mi brațul să revină pe lângă corp și iau o înghițitură din băutură. Simt căldura și foșneala mulțimii din jurul meu, dar pare că totul e departe. Sala s-a redus doar la noi doi, învăluiți în propria noastră atmosferă, unde aerul e mai răcoros, iar tăcerile sunt mai lungi și ceea ce nu spunem contează mai mult decât cuvintele rostite.

— Așadar, știi.

Mă forțez să vorbesc normal.

— Despre treaba cu Maria.

— Da.

El se uită confuz la mine.

— De ce nu mi-ai spus? Știai, nu, când l-ai lăsat pe Henry sâmbătă?

— Sophie a spus că și tu știai atunci. Mi-a spus că deja te sunase, îngaim eu, știind că mă comport ca un copil.

— Da, știam, dar am crezut că nu vrei să-mi spui asta și că ar trebui să-ți respect decizia. Probabil că a fost un șoc îngrozitor pentru tine.

Pare sincer îngrijorat pentru mine și, cu un junghi dureros, îmi amintesc și această parte a lui, cât de blând poate fi. În multe feluri, sunt mai puternică și chiar mai fericită fără el, și am reușit să fac față eu singură tuturor încercărilor mult mai bine decât mi-aș fi imaginat, dar uneori sunt momente în care ar fi o ușurare să nu mai fiu responsabilă pentru tot și orice, în care să renunț la tot ce am câștigat, doar să-mi ia cineva povara asta a traiului zilnic de pe umeri. Uneori, nici măcar nu sunt sigură că tot ceea ce îmi amintesc din relația noastră e chiar adevărul adevărat, sau dacă nu cumva timpul și depărtarea mi-au deformat percepția. Nu știu nici măcar dacă se poate vorbi despre un adevăr în legătură cu relațiile, ci mai degrabă doar de versiuni ale sale, conturate de iubire și de frică, de felul în care ne mințim pe noi înșine și pe ceilalți.

— Ai mai auzit și altceva? a întrebat el. Adică de la cine a făcut pagina?

— Nu.

Nu vreau să-i mai dau lui Sam și mai multe detalii decât e necesar. Și așa e destul de rău că știe. Nu vreau să fie această întâmplare calea prin care el să mi se strecoare înapoi în viață.

— Sophie mi-a spus în seara asta că mai e cineva pe lista de prieteni a Mariei, în afară de ea și de tine. Îl cheamă Nathan Drinkwater.

— Da.

— Cine e, știi?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu e cineva de la școală, nu?

— Nu, nu cred.

Sam e cât pe ce să mai spună ceva, dar atenția îi e reținută de Sophie și Pete, în capătul celălalt al sălii, care par a se certa. Ea râde, dar nu pare deloc să se bucure de glumă, de fapt, pare că e din ce în ce mai furioasă. Sam îi urmărește cu interes.

— Voiam să spun că nu cred că ar fi o idee bună să-i pomenești lui Tim despre afacerea asta cu Facebookul, dacă apare, spuse Sam. Ar fi tulburător pentru el.

— Nici nu aveam de gând, Sam. Ce crezi, că sunt chiar bătută în cap?

Iar am intrat în defensivă. Uitasem că discuțiile cu el erau așa. Ca și când ești scos dintr-o baie caldă direct în ringul de luptă, unde faci eschive ca un boxer, mereu în alertă, pândind lovitura următoare.

— Nu, sigur că nu. Îmi pare rău, a fost prostesc din partea mea. Știu că nu ai face așa ceva.

— L-ai văzut pe Tim? întreb eu, cercetând sala.

E o mulțime mare, probabil că sunt cam o sută cincizeci de persoane. Abia dacă pot să-i recunosc pe cei mai mulți dintre ei, dar presupun că sunt partenerii celor care au terminat școala aici, deci nu am cum să-i știu. Sunt singura proastă care s-a măritat cu cineva cu care a mers la școală.

— Nu, nu încă. Nu cred că a apărut. Am vrut să spun, în cazul în care apare, spuse Sam.

Se lasă tăcerea, în timp ce pare că se gândește la ceva.

— Mă bucur să te văd ca lumea, Louise. Cum mai ești? Ești OK?

Pune mâna pe brațul meu și mă strânge.

— Sunt bine, spun eu și fac un pas în spate, iar vinul mi se scurge din pahar, pe încheietură.

Sunt atât de beată, încât am pierdut cu totul legătura cu vocea lui Polly din mintea mea, care îmi spune să țin garda sus, să nu-l las să-mi vadă vulnerabilitățile. Iau paharul cu vin în cealaltă mână și îmi ridic încheietura în dreptul gurii, ca să

ling vinul și să-l opresc să se scurgă mai departe pe braț și pe rochie. Apoi îi văd privirea lui Sam îndreptată asupra limbii mele și mă opresc, lăsând mâna în jos, iar vinul rămâne acolo, rece și lipicios. Face un pas spre mine, deschide gura să spună ceva, când, deodată, din capătul celălalt al sălii se aude larmă. Pete face un semn de dezgust cu mâna (Sophie se dă la o parte dramatic, de parcă el ar vrea s-o lovească) și se depărtează, ieșind din sală. Sophie îl săgetează din priviri, iar pe fața ei se citesc furie și umilire.

— Mă duc să văd dacă Sophie e OK.

Trebuie să evadez din această conversație înainte ca lucrurile s-o ia razna, înainte să-mi pierd capul.

Sam pare surprins și puțin rănit.

— Am crezut că putem să mai povestim despre ce ni s-a mai întâmplat în ultima vreme. Știu că nu vreau să auzi despre… știi tu… despre copil și toate celelalte, dar sunt alte lucruri – cum ți se pare că se descurcă Henry la grădiniță? Mie nu-mi spune nimic niciodată.

— E bine, chiar e bine. Cere o întrevedere cu profesoara, dacă ești așa de deranjat. Pe mai târziu!

Practic, fug de acolo, însă nu spre Sophie, ci spre toaletele relativ izolate. Mă aplec deasupra podelei uneia dintre cabine și simt cum îmi bate inima nebunește. Îmi las brațele pe lângă corp, mă sprijin de perete, de parcă asta m-ar împiedica să cad. Încă simt căldura mâinii lui pe brațul meu, ochii lui pe limba mea.

Valul de optimism pe care l-am simțit cu puțină vreme înainte se evaporase complet. Când respirația mi-a revenit la un ritm aproape normal, m-am întors în sală și i-am văzut pe Sophie și pe Sam prinși într-o conversație intensă, iar mâna lui era pe brațul ei. Simt un spasm în stomac. Flirtul în glumă din prietenia lor de adolescență m-a făcut mereu să nu mă simt în largul meu, mereu existând riscul de a izbucni, de a face scene urâte, pline de

acuzații. Însă mai e și altceva, în felul în care mâna lui se odihnește pe brațul ei, iar faptul ăsta mă face să mă simt extrem de nelalocul meu. Mă uit în jur, să dau de cineva cu care pot să vorbesc. E doar zece seara, nu pot să mă declar învinsă și să plec.

Esther și Brett stau în partea cealaltă a sălii, sporovăind cu două femei pe care cred că le recunosc vag, așa că mă duc și eu să mă alătur lor. Preț de o oră, am stat cu ei, dând din cap, zâmbind dacă se uita cineva spre mine, râzând odată cu ei, aproape neparticipând la discuție. Să fiu prima care pleacă ar fi însemnat recunoașterea unei înfrângeri, dar imediat cum alții încep s-o facă, recurgând la scuzele cu copiii și trezitul devreme dimineața, îmi fac și eu ieșirea din peisaj. Nu suport ideea că trebuie să-mi mai iau rămas bun și de la alții și nici nu vreau să mai risc o nouă întâlnire cu Sam, așa că îmi iau haina și ies din sală, îmi las ecusonul cu numele pe masă și plec.

În parcarea școlii, chem taxiul programat cu atenție înainte și îi cer să vină cât mai repede cu putință, și îl aștept. Sunetul muzicii din sală devine mai puternic de fiecare dată când ușile se deschid, pentru a lăsa să iasă grupuri mici, de doi sau trei oameni, care ies să fumeze. Toți râd despre cât de rebel pare să fumezi la școală, de parcă sunt primii oameni care fac această glumă. Aburii răsuflării îmi ies pe nas, în timp ce stau acolo, nevăzută, în întuneric și îmi strâng haina pe mine. Mi-am uitat mănușile, așa că îmi încrucișez brațele și îmi ascund mâinile dedesubt, strângându-mă practic în brațe.

— Salutare din nou, spune o voce din întuneric.

— Doamne, nu mai face asta! sar speriată, cu mâinile pe piept.

— Scuze, zise Pete. Nu am vrut să te sperii. Speram că mai ești aici.

— Ce Dumnezeu faci, bântuind pe aici?

— Nu mai puteam sta înăuntru. Sophie s-a purtat îngrozitor cu mine și nu mai știu pe nimeni

altcineva. Nu am vrut să te iau de la serata asta, așa că m-am gândit să te aștept aici.

— De cât timp ești aici?

— Nu sunt sigur. Vreo oră.

— Dar de ce m-ai așteptat pe mine? Ce vrei să fac eu?

— Sophie a rezervat o pensiune cu mic dejun, dar nu mă pot întoarce cu ea acum.

— O pensiune? La a treia întâlnire?

— Știu, știu. Pete arată rușinat. Oricum, mă gândeam că poate merg cu tine înapoi la Londra.

— Dar nu pot conduce, am băut prea mult. Las aici mașina și mă duc la Travelodge. În curând, o să vină taxiul.

— Fir-ar să fie. Arată extrem de amărât. Ce dracu' o să fac? Ultimul tren care pleacă de la Norwich spre Londra a fost la zece. L-am pierdut de mult.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Vezi? Politica ta te-a băgat în asta. De ce nu vii și tu la Travelodge? Eu am făcut azi rezervarea, sunt sigură că mai au locuri. Dimineață, poți merge la pensiune, să-ți iei mașina.

În taxi, nu vorbim, amândoi suntem căzuți pe gânduri. Îmi fac check-inul la recepție prima, apoi Pete întreabă despre camere.

— Ne pare rău, nu mai avem camere libere.

Tânăra din spatele recepției pare a fi complet indiferentă față de consecințele asupra lui Pete.

— Ce? Nu aveți nimic? Nici măcar… eu știu… o cameră nearanjată? Sau una pe care s-o rezervați în caz de urgențe?

— Urgențe? repetă fata, de parcă Pete i-ar fi sugerat să i se alăture în practicarea unor ritualuri sexuale aberante. Ca de exemplu?

— Of, nu știu. Se uită la mine implorându-mă din priviri. Ce o să fac?

Știm amândoi că nu există decât o singură soluție care nu presupune chemarea unui taxi care să-l tot plimbe de la un hotel ieftin la altul, în

căutarea unei camere libere. În același timp, știe că ar fi o mare aroganță să sugereze ideea, e prea scandaloasă, așa că plasează mingea abil în terenul meu. Nu pot să-l las să petreacă noaptea pe o bancă în parc. Așa că mă întorc spre fată.

— Patul cum e? Adică, puteți să-mi dați opțiunea cu două paturi?

— Nu.

Se uită la mine, ca și când interesul ei a crescut brusc.

— O să dorm pe jos, spuse Pete pe nerăsuflate. O, Doamne, e un gest atât de frumos din partea ta. Mulțumesc mult.

În cameră, suntem de-o politețe studiată unul cu celălalt, așteptându-ne unul pe celălalt să intrăm la baie. Slavă Cerului că mi-am adus o pijama decentă, iar el refuză să-și scoată altceva de pe el în afară de haina de la costum.

— Uite, chiar nu trebuie să dormi pe jos, îi spun eu când iese din baie. Stai pe partea ta de pat, OK?

— Sigur, ar fi extraordinar. Dacă ești sigură.

Pete se bagă sub cearșafuri. Dacă s-ar fi dat mai spre margine, ar fi căzut cu siguranță din pat. Eu mă așez pe partea mea și sting lumina de pe noptieră.

— Noapte bună, îi spun eu încordată.

— Noapte bună. Și mulțumesc încă o dată.

Mă prefac că adorm imediat și, în curând, respirația lui se liniștește și devine mai lină – fie se preface, fie chiar a adormit. Mă uit la spatele lui, abia vizibil în întuneric. În acel moment, părea o chestie de elementară decență umană, să împart camera cu Pete. Avea aerul unui tip cumsecade, în afară de gusturile sale îndoielnice în privința femeilor. Dar acum, în întuneric, mă simt vulnerabilă. Cine e bărbatul ăsta? În cele din urmă, alunec într-un somn agitat, trezindu-mă din oră în oră, iar pe la patru dimineața, epuizată, cad într-un somn adânc.

Încetul cu încetul, devin conștientă de zgomotul știrilor de la televizor și mă întorc. Lumina se strecoară în cameră prin spațiul dintre draperii. Patul e gol, iar ușa de la baie e deschisă.

— Pete?

Niciun răspuns. Mă uit în jur cu un presentiment sumbru. Pantofii și haina lui au dispărut.

În vreme ce îmi verific telefonul să văd cât e ceasul, vocea prezentatoarei răzbate până în mintea mea amețită de dimineață și cuvintele ei încep să-și croiască drum spre creierul meu.

„Cadavrul unei femei a fost descoperit de persoane care își plimbau câinii în pădurea din spatele unei școli din Sharne Bay, Norfolk, în această dimineață. Poliția nu a anunțat numele femeii, dar se pare că femeia ar fi participat la o reuniune la școală în noaptea trecută. Poliția face apel către toți cei care posedă orice fel de informații relevante pentru caz, să ia legătura cu ofițerii cât mai curând cu putință”.

Capitolul 20

Catherine
Octombrie 2015

Aseară a fost prima oară când nu a venit. Catherine nu știe ce să creadă. Unde a fost? Nu a zis nimic, iar ea nu a îndrăznit să-l întrebe. Nu e sigură că vrea să știe.

Tot ce și-a dorit dintotdeauna a fost să aibă o familie fericită. Să-i ofere lui Daisy ceea ce ea nu a avut niciodată. Să o protejeze de lucrurile pe care Catherine le văzuse cu propriii ochi. Credea că alesese pe cineva fericit și fără complicații. Dar acum își dădea seama că în el era o parte întunecată, pe care ea pur și simplu alesese s-o ignore. Poate că partea întunecată din Catherine a căutat-o, partea mortală, dar care nu se gândește, ca o rachetă care urmărește o sursă de căldură.

Trecuseră câteva săptămâni, după ziua în care își scrântise glezna, până să-l revadă, dar el tot îi apărea în minte în momentele de visare dintre muncă, antrenamente și socializare, când gândurile îi erau libere să zburde neîngrădite.

L-a observat imediat ce el a pășit pe treptele spre peronul din metrou. Stătea singură, la capătul peronului, uitându-se neliniștită în direcția din care trebuia să sosească trenul.

L-a urmărit cum venea spre capătul platformei, neluându-și ochii de la ea.

— Cum e glezna? spuse el.

Se prefăcu că nu îl cunoaște, dar știa că el era conștient de jocul ei.

— A, salut, da, e bine, mulțumesc.

Și-a întors privirea spre șine, murmurând în bărbie „Haide odată!”

— Metrourile sunt un coșmar mai nou, nu-i așa?

O întrebare foarte proastă pentru începutul unei conversații, dar Catherine simțea adevăratul sens

al cuvintelor sale, cum se rotea și se schimba sub stratul de suprafață.

— Îhî, spuse ea, uitându-se la tabelele cu informații, exact în momentul în care, în loc să se schimbe cu datele celor două trenuri care urmau să sosească, o voce fără corp a început să zică: „Ne cerem scuze, dar vă anunțăm că există întârzieri mari pe toate liniile subterane din cauza unor probleme de semnalizare”.

— Fir-ar să fie! spuse Catherine privind cu disperare tabelul. Fir-ar a dracului de treabă!

— Mda, nu e prea roz situația, fu el de acord. Aparent, mai avem ceva de stat aici.

— Nu, trebuie să ajung la serviciu, am o prezentare de susținut. Să văd dacă pot prinde un autobuz sau altceva. Fir-ar a dracului de situație!

S-a îndreptat spre scări, cu capul aplecat, iar încheieturile i se reliefau albe, în contrast cu mânecile negre ale hainei, în timp ce-și ținea strâns servieta.

— Stai, spuse, el Unde trebuie să ajungi?

— La Victoria, zise ea, speranța luminându-i chipul, de parcă el ar fi avut vreun covor fermecat la îndemână cu care s-o ducă.

— Și eu. Hai să împărțim un taxi, ce zici? Autobuzele vor fi pline dacă metroul nu merge, iar așa, măcar ai o șansă reală să ajungi la timp la prezentare.

Ezita între dorința ei de a ajunge la muncă și conștientizarea faptului că bărbatul era interesat de ea, iar ea ezita să aibă același răspuns. Însă munca a câștigat.

— OK, hotărî ea. Atunci, hai mai bine s-o luăm la fugă, toată lumea o să vâneze taxiuri acum.

A început să alerge, rapidă și grațioasă, chiar și pe tocuri, iar el a urmat-o. În ultimul minut, au întrecut un bărbat de vârstă mijlocie, într-un costum cu dungi, care se îndrepta și el spre taxiuri și, în clipa în care s-au aruncat în ultima mașină disponibilă, plecând din stație, i-au văzut fața

acestuia, aproape gata să facă un atac cerebral de furie, învins în ultima clipă.

— Nu părea prea încântat, nu? spuse Catherine cu un surâs în colțul buzelor.

El a început să râdă, iar Catherine i s-a alăturat. Acela a fost momentul în care ea a simțit cum se scufunda.

Capitolul 21

Louise
Iunie 1989

În sală, am trecut în revistă toată încăperea. Afară se întuneca acum, așa că înserarea stranie fusese înlocuită de o atmosferă disco mai clasică. Temperatura era în creștere, iar când un băiat supraponderal s-a atins de mine în drum spre ringul de dans, i-am simțit umezeala pielii pe braț și am prins mirosul de transpirație recentă și de aftershave ieftin.

Sophie flirta cu Matt Lewis, uitându-se în ochii lui, fascinată, în timp ce el vorbea. Maria și Esther stăteau în partea cealaltă a sălii, discutând cu vioiciune, una dintre ele aplecându-se spre cealaltă din când în când ca să-i strige în ureche ceva ce nu înțelesese bine. Tim nu era nicăieri. În timp ce priveam, am văzut-o pe Maria cum se uită pe furiș împrejur și scoate o sticlă foarte mică de votcă din rochie și își toarnă în Cola. Bun, asta o s-o facă să nu simtă alte gusturi în ea.

Am văzut-o și pe Esther cum gesticula spre ușa de lângă ele, iar Maria dând din cap că nu, apoi Esther a plecat, probabil la toaletă. Maria își sorbea din băutură, apoi a pus-o jos, pe scaunul gol din dreapta ei, arătând ciudat, în felul în care arată oamenii care sunt lăsați singuri pe neașteptate într-o încăpere plină. Era cea mai bună șansă pe care o aveam.

Mi-am croit drum prin sală, urmărind-o pe Maria în tot acest timp. Probabil că nu mai aveam prea mult timp, deși Esther se dusese la baia mică, în partea depărtată a clădirii, unde foarte probabil se formase o coadă.

Maria era pe jumătate întoarsă spre mine, urmărind ce se petrecea pe ringul de dans, când am ajuns eu lângă ea din stânga. M-am așezat pe

scaunul gol de lângă ea, iar ea s-a întors zâmbind, presupunând că e Esther. Zâmbetul i-a pălit când a văzut că sunt eu.

— Ce vrei?

Mâna i s-a dus la micul medalion cu o inimă de aur care îi atârna pe un lanț elegant în jurul gâtului. Răsucea medalionul, astfel încât vârful degetului devenea roșu de fiecare dată când înfășură lanțul în jurul lui.

Gândurile îmi alergau în minte. Care e cea mai bună strategie de abordat?

— Voiam să-mi cer iar scuze.

— Să-ți ceri scuze? Serios? Nu crezi că e cam târziu?

Maria râse amar, iar fața sa cu o expresie dură nu mai avea nici urmă din expresia iertătoare de la petrecerea lui Matt.

— Știu, îmi pare rău.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să spui că-ți pare rău! Unde a fost părerea asta de rău în ultimele luni în timpul școlii? Unde a fost părerea de rău când ai pus… chestia aia în geanta mea?

— Dar nu am fost eu, îmi pare așa de r… am început eu presimțindu-i mânia.

— Ia dispari dracului de-aici și lasă-mă în pace, Louise, spuse ea, ridicându-se. Nu vreau să te mai văd vreodată sau să mai vorbesc vreodată cu tine.

S-a dus spre cealaltă parte a sălii, dar pentru că Esther nu se întorsese încă de la toaletă, nu prea avea unde merge, așa că am văzut-o cum ezită la marginea ringului de dans, care se umpluse deja.

Aproape fără să mă gândesc, am scos punguța din sutien și am vărsat conținutul în Cola ei. Am amestecat frenetic cu paiul în ea, ca să se topească pulberea, cu ochii în toate părțile în sală. Nimeni nu se uita la mine – și chiar dacă se uita cineva, tot ce făceam era să amestec în propria băutură, nimic ciudat. M-am uitat încă o dată la pahar, nu mai era nimic sesizabil, arăta exact ca înainte. M-am

ridicat de pe scaun și am mers către Maria, care era încă nehotărâtă pe marginea ringului de dans.

— Nu tu trebuie să fii cea care trebuie să plece sau să-și piardă locul, am spus eu. Plec eu.

Părea nehotărâtă.

— Hai, Esther o să te aștepte acolo când se întoarce. Eu o să merg în partea aia, am fluturat eu din mână spre cealaltă parte a sălii. Promit să nu te mai deranjez iar.

S-a uitat încruntată și suspicioasă la mine, apoi s-a dus încet spre scaunul ei. În timp ce mergeam spre Sophie, m-am uitat înapoi și am văzut cum își înfășură iar degetul cu medalionul cu inimioară, cu gesturi nervoase. Și-a luat paharul și a început să soarbă prin pai băutura.

Mă gândeam la toate acestea în timp ce stăteam nemișcată pe covor. Despre ultima oară când am văzut-o. După ce amestecasem pudra, m-am dus să-i spun lui Sophie. Era extaziată, m-a ridicat în slăvi. Eu nu voiam neapărat să iau E, deja eram îmbătată de propria senzație de îndrăzneală și de ceea ce făcusem, dar ea m-a convins. Pentru a doua oară în viața mea, m-am simțit complet dezinhibată, lăsându-mi corpul să se miște liber pe ritmul muzicii. Următoarele două ore, nu m-am gândit la nimic altceva în afară de muzică și de plăcerea fizică, animalică de a mă dărui ei. Ringul de dans se umpluse (nu cred că eram singurii care reușiseră să strecoare lucruri pe sub nasul domnului Jenkins), iar după o vreme n-am mai știut unde sunt ceilalți, Sam, Matt, nici măcar unde era Sophie. Băieți care nici măcar nu se uitaseră la mine până atunci, acum o făceau într-un fel cu totul nou. M-am simțit de parcă năpârlisem și lăsasem vechea piele pe undeva în urmă, zăcând abandonată și ternă pe undeva unde nu calcă picior de om.

În cele din urmă, Sophie a reapărut și s-a dus la bar după apă.

— Unde ai fost? am întrebat-o eu.

— Ei, pe ici, pe colo.

Mi-a zâmbit misterios, parcă pentru sine, nu neapărat mie. Am simțit o mică strângere de inimă. Oare fusese cu Sam și răseseră amândoi de frigiditatea mea, apropiați unul de celălalt, cu trupul perfect al lui Sophie, care radia căldură și era tot o invitație?

— Unde e Maria? am întrebat. Ar fi trebuit să vină până acum.

Abandonându-mă senzațiilor, uitasem pentru scurt timp despre ce fusese vorba. Desigur, nicio clipă nu fusese despre Maria, din punctul meu de vedere, ci doar despre mine și despre Sophie, și ce anume avea să genereze această acțiune pentru mine, unde avea să mă ducă.

Sophie surâse iar ca pentru sine.

— Ce e așa de amuzant? am rostit eu. Am crezut că vrei s-o vezi cum își pierde mințile. Asta era și ideea, nu?

Ea a dat nepăsătoare din umeri, s-a uitat în jur, dar Maria nu era nicăieri. Însă o vedeam pe Esther, care tocmai traversa sala către noi, și, cu o strângere de stomac, mi-am dat seama că vine să-mi vorbească.

N-a irosit timpul cu politețuri.

— Louise, ai văzut-o pe Maria?

— Nu, de ceva vreme, nu. De ce?

Presupun că, în acest punct, ar fi trebuit să simt deja spectrul a ceea ce avea să urmeze, sau, cel puțin, să am un vag presentiment, însă eram prea îmbibată de euforia de a fi altcineva în acea seară.

— A zis că mai devreme ai vorbit tu cu ea. Ce i-ai zis?

— Nu cred că e treaba ta.

Mă întreb cu un sentiment de jenă oare cât i-a spus Maria lui Esther.

— Cred că a plecat pe undeva, că n-o găsesc. A zis acum multă vreme că nu se simte bine, s-a dus la toaletă și apoi n-am mai putut s-o găsesc.

Probabil, prima sămânță a îndoielii atunci a început să crească.

— Poate că stă de vorbă cu cineva pe-afară sau într-una dintre sălile de clasă?

— Cu cine, mă rog? rosti Esther cu dispreț. Tu, împreună cu minunații tăi prieteni, v-ați asigurat că nimeni întreg la cap nu vrea să stea cu ea. Am crezut că ai gusturi mai bune de-atât, Louise. M-am gândit că singura persoană care ar putea fi cu ea este fratele ei, dar nici de el nu reușesc să dau.

Am simțit o ușurare, însă era amestecată cu dezamăgirea că nu aveam s-o vedem pe Maria pierzându-și uzul rațiunii pe ringul de dans, așa cum speraserăm.

— Clar e acasă cu el. Ai zis că nu se simțea bine.

— Mi-ar fi spus dacă ar fi plecat. Nu m-ar fi lăsat aici de una singură.

— Ești sigură, Esther? Cât de bine o cunoști tu de fapt?

Din expresia ei, era clar că înțepătura nimerise exact unde îmi dorisem eu.

— Știi ce, Louise? Las-o baltă. În mod clar, nu-ți pasă și nu vrei să fii de ajutor. Sper, pentru binele tău, că nu i s-a întâmplat nimic rău. O s-o chem pe mama să mă ia, așa că dacă o vezi, spune-i că am plecat acasă.

Pentru o vreme, totul a fost ca o ceață populată de dans, discuții și râsete, apoi, înainte să-mi dau seama, s-a tăcut miezul nopții. Exact ca în povestea Cenușăresei, în care caleașca se transformă în dovleac, muzica s-a oprit, au fost aprinse lumini puternice, toată lumea era palidă și transpirată, iar încăperea devenise din nou holul școlii.

Apoi, o altă ceață. Bridget, mama Mariei, a venit s-o ia: îngrijorată puțin inițial, apoi a devenit disperată când Tim a apărut, și se pare că fusese acolo tot timpul, însă nu o văzuse nici el pe Maria. Tata a venit să mă ia, în vreme ce Bridget era

condusă în biroul școlii pentru a da telefon acasă la Esther. Îl auzeam pe domnul Jenkins întrebând-o pe Bridget dacă mai erau și alți prieteni la care puteau încerca să sune, și mi s-a întors stomacul pe dos în momentul în care s-a întors spre mine, cu furia și rușinea întipărite pe față – nu, nu era nimeni altcineva. Auzul cuvintelor poliție, persoană dispărută și douăzeci și patru de ore.

Noaptea caldă a lăsat loc unui potop de vară, cu picăturile de ploaie care bubuiau pe parbriz, în timp ce tata mă întreba ce se întâmplase. Am încercat să păstrez aparențele unei conversații normale, să pretind că sunt perfect lucidă. Am încercat să mă prefac că sunt în continuare fiica lui, aceeași fată care plecase de acasă acum câteva ceasuri.

Și, apoi, nu mai era decât un spațiu. Am stat pe podeaua din dormitor și m-am tot holbat în el. Un spațiu în care Maria ar fi trebuit să fie: să danseze, s-o ia razna, să îmbrățișeze oamenii, fără să știe de ce. Să fie urmărită de mine și de Sophie, în timp ce ne dădeam ghionturi și chicoteam. Trezirea de dimineață, cu sentimentul de mahmureală îngrozitoare și fără nicio idee despre ce se întâmplase.

Însă Maria pur și simplu dispăruse în acest spațiu gol, lăsând în urmă numai umbra unui râs disprețuitor, un medalion cu inimioară de aur și o pală de fum în aerul nopții.

Capitolul 22

Louise
Octombrie 2015

Stau pe patul din camera de la Travelodge, sorbind un ceai cu gust metalic, cu notele inconfundabile ale laptelui UHT, efectiv lipită de televizor. Jurnaliștii e clar că nu au primit nicio informație, dar ticluiesc povestea chiar și așa. Poliția în mod clar nu le va da voie să vorbească imediat cu cel care își plimba câinii și găsise trupul neînsuflețit, așa că au intervievat alte persoane care se ocupau cu plimbatul câinilor, care nu puteau decât să repete versiuni ale aceluiași lucru. Nu, nu văzuseră nimic. Nu, nimic asemănător nu se mai întâmplase aici până acum. Spațiul gol din pat, unde stătuse Peter, se căsca în spatele meu, dar nici măcar nu-mi trecea prin cap să îmi verific starea de spirit pe acest subiect acum.

Mintea mea se frământa, încercând să înțeleagă. Trebuie să știu cine e. Dă Doamne să fie careva dintre acele femei fără nume, anonime, dintre cele pe care nici măcar nu le-am recunoscut aseară. Poliția probabil că o să vrea să stea de vorbă cu toată lumea care a fost la reuniune, sunt sigură. O să-i sun, o să întreb și dacă aflu că e vorba de o străină, asta e, o să se încheie toată povestea. Au dat un număr la care poți suna, în timpul știrilor, așa că pun mâna pe telefon, iar degetul mare tastează cu repeziciune numele.

Nu-mi vor spune la telefon, desigur. Vor să discute cu toată lumea care a fost la reuniune și mă roagă dacă nu pot veni imediat la locul incidentului, în sala de la școală. Chem un taxi, îmi fac un duș și mă îmbrac rapid. Nevoia de a ști că acel corp din pădure e al unei străine mă apăsa ca și când aș fi avut vezica plină.

În taxi, îi trimit mesaj lui Polly, ca să verific ce face Henry. Îmi răspunde scurt: „E bine”, fără sărutări. Nu e genul ei, dar presupun că tocmai pregătește micul dejun. Apropiindu-ne de școală, văd mașini ale poliției și o dubă de transmisii TV de la postul local de televiziune. O mulțime de gură-cască deja s-a strâns acolo, în ciuda faptului că e nouă dimineața duminica și bate un vânt înghețat dinspre mare.

— Unde mergeți, mai exact? întreabă șoferul de taxi. Nu știu dacă pot să merg chiar acolo, pare că au închis drumul. Ați auzit ce s-a întâmplat?

Trage pe stânga, îi plătesc, îi spun că o să merg restul distanței, dacă o să pot. Cobor în frig, cu haina mea de oraș care nu oferă nicio protecție împotriva aprigului vânt de coastă.

O mașină de poliție blochează drumul, iar un polițist tânăr, în uniformă, stă lângă ea. Traversez, iar el se îndreaptă spre mine.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Îi explic că am fost aseară la reuniune și că am fost rugată să vin azi. Se schimbă la față, mă roagă să aștept câteva clipe, în timp ce vorbește cu altcineva. Se îndepărtează puțin, ca să nu aud ce vorbește, când mormăie ceva în transmițător. Stau jenată lângă mașină, uitându-mă în jur. O văd pe jurnalista de mai devreme, de la televizor, cum încearcă să-și tempereze părul zburătăcit de vânt în toate direcțiile, pregătindu-se pentru o transmisiune în direct, și, în acel moment, polițistul se întoarce.

— OK, puteți merge în sală acum. Întrebați de inspectorul Reynolds.

Refac drumul de aseară pe aleea școlii, capul mi-e înfășurat în haină, încercând să-mi controlez respirația. E o ușurare să scap de vânt. Sala arată diferit, în lumina neiertătoare a zilei. Globurile disco, lucrurile rămase, posterele de aseară, toate au dispărut. La o masă în apropiere, domnul Jenkins stă singur, arătând palid și obosit. Ia

recunoscător un pahar cu ceai, pe care i-l întinde una dintre polițistele în civil. Realizez că nu știu cine a organizat reuniunea. Mi-e greu să cred că persoane din școală s-au ocupat de asta, cu siguranță că au alte lucruri mai importante de făcut. Dar cineva probabil că s-a ocupat de toate, a făcut pagina de Facebook, a mers aseară cu un coș de gunoi să strângă resturile și a curățat podeaua, dar nu am nici cea mai vagă idee cine. Nimeni nu pare să vină să discute cu mine, așa că mă duc eu spre el.

— Domnule Jenkins?

— Da?

Ridică privirea, iar fața îi e întunecată și îngrijorată.

— Bună ziua, sunt Louise Williams, promoția din 89.

— A, bună. Ai fost aici, nu, azi-noapte?

Nu pare că mă recunoaște, nici de la reuniune, nici din timpul școlii. Presupun că nu am fost o elevă prea strălucită, niciuna prea neastâmpărată: îmi făceam temele la timp, nu făceam probleme în clasă, aveam note bune, nu extraordinare, dar bune. Pur și simplu, nu am fost memorabilă.

— Îmi pare rău să vă deranjez, dar mă întrebam… Știți cine a organizat reuniunea? A fost școala?

— Nu. O fostă studentă, ea a contactat școala și a întrebat dacă se poate folosi spațiul de la școală. S-a ocupat de bar și de aprobări, a angajat pe cineva să decoreze sala, să curețe pe urmă, tot tacâmul. Ne-a rugat doar să fie cineva din partea școlii la întâmpinare. S-a gândit că ar fi o legătură frumoasă cu școala. Și nu m-a deranjat să fac eu asta.

— V-ați întâlnit cu ea? Cu femeia care a organizat totul?

Încerc să am o voce neutră.

— Nu, totul s-a făcut pe e-mail.

— Și cum o cheamă?

Îmi țineam răsuflarea.

Se uită în jur, de parcă ar fi avut nevoie de permisiunea poliției, dar nu e nimeni.

— Presupun că nu e important, numele ei e Naomi Strawe.

— Straw cum se aude?

— Nu, cu un e, la sfârșit, S-t-r-a-w-e.

Nu-mi amintesc de nimeni cu numele ăsta. Simt cum mi se încetinește ritmul inimii.

— A fost în anul nostru?

— Ea așa zice. Poate că Strawe e numele ei de căsătorie.

— Și a apărut această Naomi?

— Nu. Asta a fost ciudat. Era un ecuson cu numele ei, mi-a trimis toate ecusoanele cu toate numele celor care au confirmat că vin, dar al ei a fost printre cele câteva care au rămas nefolosite.

Nu doar unul. Mai era și ecusonul lui Tim Weston rămas pe masă. Mă pregătesc să întreb mai multe, dar văd o femeie corpolentă într-un costum închis la culoare că vine spre noi.

— Louise Williams?

Îi confirm și se prezintă ca fiind inspectorul Reynolds, mă invită să iau un loc cu ea la masă, în colțul unde e un birou cu un laptop și câteva scaune.

— Vă mulțumesc că ați venit, domnișoară Williams.

— Louise, spun eu din reflex.

— Louise. Ofițerul Wells mi-a spus că ați fost aici azi-noapte, la reuniunea de la școală.

— Da, așa este.

Mi se pare că visez, plutesc deasupra mea. Ce s-a întâmplat cu viața mea bine organizată, unde s-a dus? Cum de am ajuns aici?

— Ați auzit despre ce s-a întâmplat, în mod clar, nu?

— Da, am văzut la știri.

— Deci, după cum știți, am găsit cadavrul unei femei în pădure. Victima avea ecusonul cu ea, deci

am putut să facem o identificare provizorie.

— Așadar… îmi puteți spune…

Doamne, te rog, să nu fie cineva pe care-l știu.

— Da.

Îmi dau seama că mă urmărește cu atenție.

— Victima este Sophie Hannigan.

Fața îmi rămâne cumva neutră, dar corpul pare că-mi tremură, de parcă ar fi efervescent, ca și când sângele mi-ar fi fost înlocuit cu apă minerală.

— N-o cunoșteați?

Pare dezamăgită. Se aștepta la un oftat, la lacrimi, poate chiar un țipăt. Dar în timp ce mă uit la ea nemișcată, clar încercând să mă concentrez ca să pot respira, adevărul începe să-i devină vizibil.

— A, o cunoșteați?

Confirm cu o mișcare a capului, iar Reynolds rămâne și ea tăcută, dându-mi timp să procesez informația. Probabil crede că sunt în stare de șoc, dar nu sunt șocată. Tot ce simt e că durerea surdă din stomac, care a început când am auzit știrile la Travelodge, se intensifică. Mă taie și mă sfâșie. De asta mă temeam.

— Da, o știam, am reușit să bâigui.

Oare o știam?

— Adică, acum nu îmi era apropiată, însă fusesem bune prietene acum mult timp. Nu am mai văzut-o din timpul școlii.

În clipa în care mi-au ieșit cuvintele pe gură, îmi dau seama că mi-am activat un soi de autoprotecție: mint poliția. Dar dacă îi spun că am văzut-o recent pe Sophie, vor vrea să știe de ce, iar dacă le spun de mesajele de pe Facebook, vor începe să sape în trecut. Nu le va lua mult să afle cine trimite aceste mesaje și nu știu ce știu ei despre persoana care se ascunde în spatele ecranului. Dacă ecranul e îndepărtat, ce ar putea ei să știe despre Maria? Nu pot să-mi asum riscul respectiv.

— Și vă amintiți când ați văzut-o ultima oară pe Sophie?

— Cam pe la zece seara, cred.

— Atunci ați plecat?

— Nu, am plecat pe la unsprezece, dar nu cred că am văzut-o după ora zece.

— Ați petrecut mult timp cu ea?

— Nu foarte mult, nu. Am povestit puțin, ne-am adus la zi cu noutățile, știți cum e. Erau foarte mulți oameni în jur.

— Și cum părea ea?

Mi-o amintesc pe Sophie cu mâna încleștată pe brațul meu, panicată. Era îngrozită.

— Părea în regulă. Deși, după cum am zis, n-am mai văzut-o de mulți ani, deci nu știu dacă așa era de obicei sau nu.

— A vorbit cu cineva anume?

— Am văzut-o vorbind cu Claire Barnes, Sam Parker, Mat Lewis…

Mai spun câteva nume, încercând să-mi aduc aminte de fiecare dată când am auzit-o râzând, cum săruta extravagant oamenii, cum își etala părul. Reynolds își notează tot.

— Și a venit la eveniment cu cineva anume?

Ezit, doar o fracțiune de secundă, dar e bună, își dă seama imediat. Dintr-un motiv absurd, mă simt vinovată să-l amestec și pe Pete, ceea ce e ridicol, pentru că și alți oameni îl vor menționa.

— Sophie a venit la reuniune cu un bărbat. Pete.

— Un iubit?

Reynolds își ciulește urechile. Am un indiciu și simte că urmează să i-l dau.

— Îi știți numele de familie?

— Nu, îmi pare rău. Și nu cred că era tocmai iubit, aparent, se văzuseră doar de câteva ori înainte. L-a cunoscut on-line.

— Și l-a adus la reuniunea de la școală? a întrebat ea sceptică.

— Știu. Și eu am întrebat-o, dar mi-a zis că nu a vrut să vină singură, în condițiile în care toată

lumea era căsătorită și vorbea de copii, lucruri de felul ăsta.

Îmi tremură vocea și simt lacrimile cum sunt gata să țâșnească. Biata Sophie, plină de ea și nesocotită. Fusesem așa de ocupată să mă fac singură de doi bani pentru că puneam atât preț pe ce credeau prietenii mei din adolescență despre mine, încât niciodată nu mi-a trecut prin cap – până acum – că lui Sophie îi păsa și mai mult decât mie. Mă gândesc la Esther, cu soțul ei pe post de trofeu, arătând tuturor poze pe telefon cu copiii ei. Niciunul dintre noi nu suntem imuni, se pare.

— Nu vă grăbiți.

Vocea lui Reynolds e blândă, însă mă urmărește cu atenție.

— La un moment dat, spre sfârșitul serii, cred că s-au certat. Nu cu mult timp înainte să o văd pentru ultima dată.

— Și când l-ați văzut pe el ultima oară? A plecat fără ea? Sau era cu ea, având grijă de ea la final?

Parcă aș fi intrat direct într-un zid de cărămidă pe care nu-l văzusem până în acea clipă. Știam de expresia cu palmele transpirate, dar, până atunci, nu realizam că este un fapt real. Știu că ar fi trebuit să-i spun lui Reynolds despre faptul că am petrecut seara cu Pete, dar nu cred că sunt în stare. Era prietenul lui Sophie. Cine m-ar crede dacă aș spune că nu s-a întâmplat nimic între noi noaptea la hotel? E așa de ciudat, încât Reynolds nu se poate să nu aibă întrebări. Și, cu cât mă leagă mai mult poliția de Sophie, cu atât mai multe întrebări vor pune. Nu pot risca să afle despre legătura dintre noi, dacă se uită în mesajele de pe Facebook, vor ști că unu și cu unu fac doi, și vor da peste Maria. Am petrecut atât de mult timp ascunzându-mă, ascunzând adevărul, încât nu mă pot opri acum. Cu cât știu ei mai puțin de Sophie și de mine, cu atât mai bine.

— Nu știu, spun eu, simțindu-mi trupul electrocutat de panică. Nu l-am văzut.

— Știți unde l-am putea găsi pe acest Pete?

— Îmi pare rău, nu îi știu numele de familie. Știu că stă în Londra.

— OK, spuse Reynolds, sprijinindu-se pe spătarul scaunului. O să mai discutăm cu dumneavoastră la momentul oportun, dar nu mai este nimic altceva semnificativ despre care să ne spuneți acum?

Dau din cap în semn că nu.

— Și mai e ceva, spuse ea, și scoase un plic dintr-un buzunar interior al hainei. Am găsit ceva lângă cadavru.

Din plic, scoate o pungă din plastic transparentă. Văd ce e în ea înainte să mai apuce Reynolds să spună ceva și trebuie să mă concentrez foarte puternic pentru a-mi păstra mâinile relaxate în poală, iar respirația la cote normale, deși nu pot face nimic pentru spasmul din stomac.

— Ați mai văzut acest obiect până acum? întreabă ea, arătând spre masă.

— Nu.

Încerc să răspund firesc, uniform, nici prea rapid, nici prea încet.

— Nu-l purta Sophie la gât?

— Nu, în mod clar nu. La gât, ea avea un colier din argint, mare, foarte evident.

Reynolds tace, doar strecoară punga din plastic înapoi în plic. O pungă din plastic care conține un lănțișor subțire cu o inimioară de aur atârnând pe el. Chiar dacă au trecut douăzeci și cinci de ani de când l-am văzut ultima oară, aș recunoaște lanțul acela oriunde. Îmi bântuie visele. Fără nicio urmă de dubiu, acela era lănțișorul Mariei Weston. Cel pe care îl purta în noaptea în care dispăruse.

Capitolul 23

Louise
Octombrie 2015

Polly deschide după o vreme. Arată îngrozitor, plânsese ore întregi. Părul îi era nepieptănat, iar sub ochi i se vedeau cearcăne adânci.

— O, ce s-a întâmplat? Henry e OK? am întrebat eu.

— E OK, se uită la televizor cu Maya, spune ea fără intonație. Intră.

O urmez pe hol, atât de năucită, încât mă simțeam aproape ca și când cineva m-ar fi trișat. Îi trimisesem un mesaj scurt înainte să plec din Norfolk, să-i zic ce s-a întâmplat, așa că mă așteptam, dacă nu chiar la o întâmpinare eroică, măcar la ceva mai mult de-atât. Compasiune, în mod clar. Și, realizam eu acum, că mi se părea că o să-i placă la nebunie, dar o să-și ascundă încântarea, extaziată de ideea că ar fi în centrul desfășurării unei adevărate drame.

Îmi bag capul pe ușă, în living. Henry și Maya sunt încolăciți amândoi pe canapea. Henry suge partea moale a lui Manky.

— Salut, m-am întors. Bună, Maya!

Își ridică amândoi căpșoarele, scoțându-și nasurile din desene animate.

— Bună, mami. Pot să mă uit la restul de desene?

— Da, sigur.

Merg cu Polly în bucătărie și mă arunc pe unul dintre scaunele înalte de la masa pentru micul dejun. Ador ideea unei mese pentru micul dejun, însă de obicei muchiile taburetului înalt îmi intră într-un mod neplăcut în coapse și nu știu ce să mai fac cu picioarele.

— A fost cuminte? întreb eu.

— Da, ca un miel. N-a făcut niciun fel de necazuri.

— Unde sunt ceilalți?

Casa e extrem de tăcută.

— Aaron și Eloise sunt încă în pat. Ceai? întreabă ea de formă, deja umplând ceainicul.

— Da, mulțumesc.

În timp ce fierbe apa, Polly își revine puțin, de parcă ar face un efort disperat să iasă din starea în care era.

— Așa, zi-mi. Era în mod cert fata aia pe care o știai, cea la care ai fost săptămâna trecută?

— Da, era Sophie.

— Și ai apucat să vorbești cu ea mai mult, la reuniune, adică?

— Puțin. Nu așa mult. Erau mulți oameni acolo.

Văd că iar încerc să minimalizez lucrurile. E mai ușor, din moment ce am mințit poliția, să spun aceeași minciună tuturor. Mă îngrozește cât de lin îmi curg neadevărurile din gură, chiar și față de Polly. E prietena mea cea mai bună și, cu toate astea, știe atât de puține despre mine.

— E îngrozitor. Săraca femeie. Cine crezi că a făcut-o? E căsătorită?

— Nu. De ce?

— Păi, că se spune că în 99% dintre cazuri, e soțul, nu?

— Nu știu dacă procentul e așa de mare, dar… era acolo cu un bărbat, un prieten.

— Oo, și cum arăta?

Nu răspund imediat, ceea ce o face pe Polly să speculeze greșit.

— Crezi că el a făcut-o?

Ia un biscuit și îl înmoaie în ceai.

— Nu!

Suntem amândouă puțin luate prin surprindere de vehemența mea.

Dintr-odată, eforturile de a o minți pe Polly sunt deja prea mult. Am obosit atât de mult să car greutatea asta îngrozitoare după mine, iar Polly ar

fi clar cea mai bună persoană să mă ajute să suport acest fapt. Ea ar înțelege.

— Știu că o să pară ciudat, dar… Pete – prietenul lui Sophie, adică – a petrecut noaptea în camera mea de hotel.

Mâna lui Polly se oprește la jumătatea distanței spre gură și o bucată din biscuitul înmuiat aterizează direct în ceai.

— Ce?

— Nu a fost cum crezi. Se certaseră, iar pentru el se făcuse prea târziu ca să se mai întoarcă la Londra cu trenul, așa că a venit cu mine la Travelodge, dar nu mai aveau camere deloc. Așa că… i-am zis că poate să împartă camera cu mine. Nu s-a întâmplat nimic. Doar am dormit, iar dimineață, când m-am trezit, dispăruse.

— Fir-ar să fie, Louise!

— Știu.

Polly se ridică și traversează bucătăria, cotrobăind prin sertarul cu tacâmuri după o lingură cu care să pescuiască biscuitul terciuit din ceaiul ei.

— Și cum de s-a ajuns la asta?

— După cum ți-am spus, se certase cu Sophie, așa că m-a așteptat în parcare.

— Te-a așteptat? Asta sună cam nasol.

— Nu chiar… eram singura persoană pe care o cunoștea acolo – ți-am spus că l-am cunoscut acasă la Sophie. El credea că mă întorc la Londra.

Dar oare chiar asta credea? Un gând tot nu-mi dădea pace – cu siguranță, văzuse cât de mult băusem, putea să creadă la modul serios că aș fi fost în stare să conduc?

— Și totuși. Realizezi că ai petrecut noaptea în brațele unui criminal?

Sigur că-mi trecuse prin cap, dar nu mă puteam concentra la asta acum. Mintea îmi era prea plină de alte lucruri.

— Nu m-a ținut în brațe. Și nu e un criminal. E un tip simpatic.

De ce îi sar în apărare?

— O, Doamne, îți place de el? Îți place de el! Îți place de criminal!

În orice alt moment, m-aș fi bucurat de abilitatea lui Polly de a face orice situație să fie mai luminoasă, indiferent cât de întunecată era. Dar cea de acum nu putea fi luminată, era prea neagră.

— Nu, nici pe departe, mint eu iarăși, într-o oarecare măsură.

Sunt capabilă să recunosc, în această dimineață, în care evenimentele zilei mi-au dărâmat scuturile obișnuite: Pete e primul bărbat față de care am simțit o atracție după multă vreme. În mod clar, nu-i voi spune acest detaliu lui Polly și chiar și eu îl voi încuia într-unul din sertarele minții mele.

— Și cu Sam? Cum a fost să-l vezi? întrebă ea în timp ce se așază înapoi la masă.

— Bine, spun eu, cu gândul la vinul care mi se scurgea pe încheietură, la ochii lui Sam ațintiți spre limba mea.

— Doar bine? rosti Polly, întorcându-se instant bănuitoare.

— Da, sincer, abia dacă am vorbit cu el.

Și mai multe minciuni.

— Bine, fu de acord Polly. Probabil, e mai bine că te-ai culcat cu tipul ăsta, Pete.

— Nu m-am culcat cu el. Nu așa, oricum.

Probabil că fusese cea mai stranie noapte pe care o petrecusem cu cineva, iar asta înseamnă ceva.

— Știu, ai spus asta. Și ce-a zis poliția de faptul că ai petrecut noaptea cu el?

Mă gândesc să mint iar, dar nu mai suport că totul devine și mai complicat decât era deja.

— Nu le-am spus.

— Ce? De ce Dumnezeu nu?

— A fost instinctiv. Nu m-am gândit ca lumea. Pur și simplu, părea mai bine să nu știe.

— Dar de ce?

E așa de complicat să explic, fără să-i spun adevărul lui Polly despre Maria și despre mesajele de pe Facebook. Nu pot să las poliția să ne perceapă drept altceva în afară de cunoștințe. Nu trebuie să afle niciodată despre Maria, despre ce am făcut eu. Nu pot să risc să fiu luată de lângă Henry. Gândul că el ar trăi cu Sam permanent e prea dureros de insuportabil. Vreau să-i explic cumva toate lucrurile astea lui Polly. Vreau să înțeleagă că nu pot suporta gândul să fiu singură. Moartea lui Sophie a schimbat totul.

— Știi când ți-am zis că Sophie a primit și ea cerere de prietenie pe Facebook, de la Maria, fata care s-a înecat? Ei, bine, nu ți-am spus totul.

Inspir adânc, încercând să-mi controlez vocea.

— Ce vrei să spui?

— Sophie și cu mine… n-am fost întocmai drăguțe cu Maria.

Polly se încruntă.

— În ce fel n-ați fost întocmai drăguțe?

Dacă mă uit în sus, o să-mi pierd curajul.

— Am fost răutăcioase cu ea. Am fost prietenă cu ea când a venit prima oară la noi în școală, dar după o vreme nu am mai fost. Sophie nu voia să fiu prietenă cu ea, știi, iar Sophie era atât de… Și, așa, în ultima noapte, la banchet, în noaptea în care a murit, noi am făcut ceva îngrozitor.

— Ce-ați făcut?

Fața lui Polly, palidă, acum e confuză, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

Spune, pur și simplu. Închid ochii.

— I-am pus o pastilă de ecstasy în băutură. Probabil că așa a murit, a bântuit pe acolo și a căzut de pe stânci. Dacă poliția știe că mi-am petrecut noaptea cu Pete, vor începe să caute legătura dintre mine și Sophie. Și în momentul în care încep să pună întrebări, totul va ieși la iveală. Mesajele de pe Facebook, ce s-a întâmplat cu Maria. Nu sunt singura care știe ce s-a întâmplat la majorat. Sam știe, și nu sunt chiar sigură cine mai

știe. Pot să ajung la închisoare, aș putea să-l pierd pe Henry.

Deschid ochii și îndrăznesc să mă uit în sus. Instant, mi-am dat seama că am făcut o greșeală teribilă.

Polly mă pironește cu privirea, albă la față și îngrozită.

— I-ați pus droguri în băutură? Tu chiar nu auzeai nimic când ți-am spus despre ce se întâmplă cu Eloise? Știi de ce arăt ca dracu' în dimineața asta? Pentru că am stat trează, jumătate de noapte, cu Eloise. Trebuia să meargă să doarmă la o colegă, dar a trebuit să merg s-o iau de acolo în mijlocul nopții, pentru că mama ăleia începuse să fie „îngrijorată" din cauza faptului că Eloise crea probleme și o deranja pe cealaltă fată. A plâns două ore când am ajuns acasă. Două ore încheiate. Știi cum e să-ți urmărești copilul trecând prin așa ceva?

Fac semn din cap că nu.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi-noapte. E groaznic. Dar nu e o zi bună să-mi povestești așa ceva, Louise. Nu după ce tocmai am trecut prin ce am trecut. Nu am dispoziția de a fi înțelegătoare sau iertătoare, sau cum îți trebuie ție să fiu acum. Nu despre așa ceva, nu despre fete adolescente, care se comportă îngrozitor cu fetele cu care ar trebui să fie prietene.

Pe jumătate, mă așteptam (cu groază) la tirade și urlete, dar furia asta dură și rece e mult mai rea. Credeam că Polly e de partea mea, dar e clar că nu. Are copii, iar copiii au prioritate absolută, ca o chintă royală la poker.

— Mai bine pleci. Trebuie să mă concentrez azi pe Eloise, nu mai am loc în minte pentru tine… pentru toată asta. Nu pot să mă ocup de așa ceva acum. Te sun eu.

Am știut toată viața că nu trebuie să spun nimănui despre ce am făcut cu Maria, dar ce s-a întâmplat cu Sophie a aruncat totul în aer. Am

crezut că va face lucrurile să fie altfel, dar e evident că nu.

În timp ce mă îndepărtez cu mașina de casa lui Polly, încep să plâng în tăcere și descopăr că nu mă pot opri. Henry tot o ține în spate cu ce a mâncat la cină și cum i-a citit Eloise înainte să plece pe-afară. Bine că nu l-am lăsat în față, așa cum voia el. Îmi tot șterg lacrimile cu mâna, dar sunt prea multe. Aștept la semafor, o femeie cu un sac de cumpărături pe roți se uită la mine curioasă.

Încerc să-mi forțez mintea să se concentreze pe altceva. Trebuie să mă opresc din plâns când ajungem acasă, nu vreau să mă vadă Henry așa. Naomi Strawe. Știu că nu era nimeni cu numele ăsta în anul meu la școală. Strawe e un nume neobișnuit, sunt sigură că nu l-am mai auzit până acum, deși domnul Jenkins spunea că e posibil să fie numele ei de căsătorie. Cu toate astea, nu îmi aduc aminte de nicio Naomi. Mă gândesc cum i-a silabisit numele, cu accent pe „w e „la final. Primele două litere de la Weston. Încercată de o senzație paralizantă, tremurând de frică, încep să șoptesc cu voce tare literele, amestecându-le în cap, până când ajung să realizez. Naomi Strawe e o anagramă a numelui Maria Weston.

Cineva mă urmărise când am stat singură la bar, așteptând o întâlnire care nu avea să se întâmple. Cineva poate că fusese acolo, la reuniune, departe de ochii celorlalți, alunecând pe margine, așteptând cine știe ce. Înțeleg acum că mă confrunt cu posibilitatea ca Maria să fie în viață. Sau, dacă nu e, cine a omorât-o pe Sophie știe ce s-a întâmplat cu ea. Iar asta înseamnă că și eu sunt în pericol. Și, fără Polly, eu și Henry suntem complet singuri.

Capitolul 24

Catherine
Octombrie 2015

Au monitorizat-o cu atenție pe Catherine după ce s-a născut Daisy. Foarte atent. Moașele și asistenții sociali erau la curent cu „istoricul” ei, după cum se exprimau. Oare nu înțeleseseră oare? Istoricul ei era motivul pentru care Daisy avea să fie mereu în siguranță. Era întreaga sa rațiune de a fi acum, să o protejeze pe Daisy. Să unească familia, în așa fel încât Daisy să aibă o viață normală, care îi fusese refuzată lui Catherine. Poate suporta orice durere în miezul nopții, dacă ziua lui Daisy avea să fie plină de lumină. Mâini care o strângeau de încheieturi, care îi astupau gura, care îi apăsau în jurul gâtului. Spera ca el să nu meargă prea departe.

În primele zile ale lui Daisy, Catherine stătea cu ea zi și noapte, urmărindu-i pieptul cum se ridică și cum coboară. Era așa de mică, delicatele mecanisme ale corpului său, dureros de evidente. A pomenit trecător de aceste sesiuni de veghe asistentei sociale. Femeia a avut o expresie îngrijorată și a scris ceva în carnetul ei, rugând-o pe Catherine să aibă grijă de ea însăși, să doarmă, când doarme și bebelușul. Ce idee ridicolă. Atunci era Daisy în cel mai mare pericol, când era posibil să alunece din lumea asta fără să observe cineva. Dar Catherine avea să observe.

Așa că, după acel episod, nu le-a mai zis nimic adevărat. Nu le-a zis de visele care o trezeau din somn, atunci când dormea, toată transpirată și tremurând. Vise în care își dădea seama că o lăsase pe Daisy undeva unde Catherine trebuia să ajungă trecând printr-un noroi cleios, cu ochii lipiți închiși, iar când ajungea acolo cu ochii deschiși, vedea cum o lăsase pe Daisy într-o cameră plină de

câini rottweiler furioși care o sfâșiau. Aceste vise aveau o bogăție vizuală incredibilă, fiecare pată de sânge, fiecare halcă de carne văzută cu acuratețe, în culori vii. Atunci când se trezea, Catherine dădea fuga la pătuț și îngenunchea în lumina slabă a lămpii de noapte a lui Daisy, uitându-se printre bare, mult după ce pijamaua scăldată de sudoare se răcise și se lipise dezgustător de trupul ei.

Nu le-a spus nici despre fricile care uneori amenințau s-o copleșească: un nodul la un sân sau o aluniță cu aer inofensiv care avea s-o lase pe Daisy fără mamă. Sau de vreo tragedie care ar fi făcut ca Daisy să devină orfană și să crească în centre de amplasament în care nu se va integra niciodată, unde nimeni n-o punea înainte de orice altceva. Și terminându-se cu o casă de copii plină de muchii ascuțite și de colțuri întunecate.

Iar Catherine, în mod evident, nu le-a spus de impulsul pe care îl avea uneori când stătea pe un peron de metrou, în timp ce trenul intra în stație, sau când traversa un pod înalt; impulsul de a se asigura că atât ea, cât și Daisy erau în afara oricărui pericol, în siguranță pentru veșnicie.

Capitolul 25

Louise
Octombrie 2015

După ce l-am pus pe Henry în pat la culcare, îmi torn un pahar cu vin. Mă crispez când simt gustul, încă sufăr de pe urma exceselor de la reuniune, de noaptea trecută, dar am nevoie de ceva care să mai îmblânzească tăișurile acestei situații, ca să pot să-mi dau seama ce mi se întâmplă. În living, dau drumul la știri, care se concentrează în jurul poveștii cu Sophie. Acum, i-au dat și numele, apare Reynolds, făcând apel la informații. Dau și cauza morții, ceea ce nu se menționase înainte: strangulare. Simt că mi se face rău, și nu pot opri din a-mi imagina cum se strâng mâinile în jurul gâtului ei, chinul ei de a respira. Văd negru în fața ochilor.

Când telefonul începe să vibreze, știu cu certitudine că va fi un mesaj nou. Și am dreptate:

„O, draga, biata Sophie. N-am vrea să pățești și tu ceva similar, nu-i așa?”

Nu pot să mai stau pe canapea, relaxându-mă ca și când e o seară normală, așa că mă plimb dintr-o cameră în alta, încordată ca un arc, tresărind la fiecare scârțâit al podelelor. Din când în când, mă mai așez prin locuri în care nu stau niciodată de obicei – podeaua din hol, cu spatele sprijinit de zid, sau lipită de cadă, cu marginile ei care îmi intră în picioare. Îmi tot imaginez trupul zdrobit al lui Sophie, zăcând în pădure, încă înfășurat în haina aia ridicolă de blană albă, cu părul ei frumos de culoarea caramelului, răsfirat pe pământ, cu fața albă, cu buzele vinețiii, cu vânătăi întunecate pe gât. Mă gândesc la același sfârșit care se abate și asupra mea: Henry, într-un costum mic, solemn, dar neînțelegând nimic, strângându-i mâna lui

Sam, dar uitându-se împrejur după mine, ca și când aș fi dispărut într-o altă cameră.

Știu că poliția va dori să mai vorbească încă odată cu mine și tot corpul îmi e cuprins de anxietate la gândul că trebuie să mă ascund de ei. Nu pot s-o las pe Reynolds să vadă nici măcar o secundă că e mai mult decât pare la prima vedere, că există o legătură între ceea ce i s-a întâmplat lui Sophie și acea noapte de iunie din 1989. Asta i-ar putea pune pe o direcție care duce spre mine, la șaisprezece ani, cu o rochie de culoarea smaraldului, cu o punguță de pastile strivite în sutien. Sunt mai multe feluri, în afară de moarte, prin care Henry poate să mă piardă, iar eu nu trebuie să trec cu vederea lucrul acesta.

Dar acum, după răspunsul meu inițial, instinctiv, de a minți poliția despre noaptea de la Travelodge, realizez ce am făcut. Poliția îl va căuta pe Pete. Poate că l-au și găsit deja. Oare se va gândi și el, ca și mine, la faptul că dacă noi am petrecut împreună acea noapte va fi atât de interpretabil, încât să îl ascundă? Probabil că e principalul suspect, în fond, iar pentru că a lăsat-o pe Sophie la reuniune și el a petrecut noaptea cu altă femeie o să dea clar apă la moară poliției. Nu mă pot baza pe această ipoteză totuși, trebuie să vorbesc cu el înainte s-o facă poliția.

O parte din mine se întreabă dacă nu ar fi o ușurare să fii descoperit, să încetezi să te ascunzi și să minți, să renunți la povara imensă pe care o cari de douăzeci și cinci de ani. Să fii pedepsit, da, dar poate și iertat. Însă atunci îmi amintesc de reacția lui Polly și știu că nu voi avea parte de nicio iertare. Stau în camera lui Henry, golind ultima picătură de vin, urmărindu-i fața îmbujorată de somn, și realizez că nu pot să las să se întâmple asta niciodată. Nu pot să merg la pușcărie și să-mi las fiul fără mamă, să fie îngrijit de un tată în care nu am încredere. Va trebui să duc lucrurile astea cu mine până la sfârșitul vieții.

Dorm foarte prost, mintea mea fiind foarte tulburată. La ora două, mă trezesc într-un spasm, scăldată în transpirație, convinsă că am auzit un sunet. Întunericul e insuportabil, așa că întind mâna tremurând spre veioză. Casa e învăluită în tăcere, dar nu pot să scap de ideea că m-a trezit ceva. Dacă Henry n-ar fi fost aici, mi-aș fi îngropat capul sub pernă și aș fi așteptat dimineața. Dar nu pot să risc. Neavând o armă, înghit toată apa din paharul de pe noptieră și mă strecor din pat cu el în mână. Mă furișez în apartament, în semiobscuritate, dar fiecare cameră e la fel cum am lăsat-o, mai am de mers doar la Henry în cameră. Stau în fața ușii, paralizată de gândul că tot ceea ce voi găsi acolo este cel mai mare coșmar al meu. Pun mâna pe clanță și împing. Un val de teroare pură mă cuprinde. Patul e gol. Privesc încremenită.

Și apoi îl văd. E pe covorul de lângă pat, adormit, încă ținându-l pe Manky pe față. Probabil că a căzut din pat și nici măcar nu s-a trezit. Cad în genunchi lângă el, îngropându-mi fața în părul lui, respirând mirosul lui dulce, lăcrimând de ușurare și de recunoștință.

Dimineața, mă trezesc devreme. Deja am căutat adresa, așa că tot ce trebuie să fac este să îl îmbrac, să mă îmbrac și eu cât mai repede și să ieșim din casă. Îl las pe Henry la întâlnirea clubului de la micul dejun, la șapte și treizeci de minute. Suntem primii ajunși. În curând, își revine din confuzia provocată de graba mea în dimineața asta, și e încântat că are tot spațiul doar pentru el, alergând direct să-și monteze șinele de tren.

E întuneric în timp ce merg spre stație, dar pot să-mi văd răsuflarea în această tăcere, reamintindu-mi că încă sunt prezentă. Unele case sunt încă învăluite în întuneric, dar din loc în loc sunt pătrate de lumină galbenă și surprind cu coada ochiului frânturi din viața de zi cu zi a oamenilor: un bărbat în costum, pe canapea, mestecând pâine

prăjită, pe fața căruia strălucește lumina de la televizor; o femeie îmbrăcată elegant, cercetându-și neliniștită fața în oglinda de deasupra șemineului, în living; la o fereastră de la etaj, o tânără mamă într-un halat slinos de casă, ținându-și copilul, pare epuizată și palidă de extenuare. Sar din fața unei mașini ce pare să prindă viață chiar când trec eu, iar când un bărbat înalt deschide ușa de la intrare și pășește pe stradă, în fața mea, tot ce pot face este să-mi înăbuș un val de frică. Bărbatul mă privește curios, înainte să o ia înaintea mea înspre stație.

Vizavi de birourile Foster and Lyme se află o cafenea, așa că îmi comand o cafea și mă așez pe un scaun, la fereastră, cu ochii ațintiți pe intrare.

Sunt la a doua ceașcă, în momentul în care simt o mână pe umărul meu, care mă face să sar ca arsă și să împrăștii cafeaua pe toată masa.

— Ce cauți aici?

Ochii lui Pete rătăcesc pe stradă, unde colegii săi care nu știu nimic se salută unii cu ceilalți, ținând pahare pline cu cafea în mâini.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spun eu cu voce scăzută. Îmi pare rău că am dat buzna peste tine la muncă, dar nu cred că aveam de ales. Nu-ți știu nici măcar numele. Știi… ce s-a întâmplat?

— Da, sigur că știu.

Se așază pe scaunul din fața mea.

— E groaznic. Îmi… pare rău. Știu că era prietena ta. Ieri am mers toată ziua prin Londra, gândindu-mă la ce s-a întâmplat, prea speriat să merg acasă. Dacă mă aștepta poliția acolo. Probabil că sunt principalul lor suspect.

— Deci încă nu ai vorbit cu ei?

Speranța îmi revine.

— Nu. Știu că va trebui. Voiam doar… să mă adun mai întâi. O să-i sun azi.

— Dar poliția nu o să se întrebe de ce nu ai apărut mai repede?

— Nu știu, va trebui să le zic că nu am văzut ieri știrile sau ceva de genul ăsta. Tu ai vorbit cu ei?

— Da. Am mers ieri dimineață la școală.

— Și le-ai spus… că am petrecut noaptea împreună?

Las în jos privirea, în timp ce mă joc cu solnița.

— Nu.

Mă așteptam la o reacție de enervare, dar el pare mai degrabă confuz. Mai e și altceva. Ușurare?

— De ce nu?

E așa de greu să explic fără să-i spun ceva din trecutul meu cu Sophie și cu Maria. E atât de greu să-mi comunic teroarea de a fi descoperită, de a fi asociată cu evenimentele din acea noapte, de acum douăzeci și cinci de ani. De a fi luată de lângă copilul meu. Henry să crească fără mamă, fără să-l apere nimeni de ce i-ar putea face rău. Cu cât mai puține legături descoperă poliția între mine și Sophie, cu atât mai bine va fi pentru mine și pentru Henry.

— E complicat.

Mă uit lung la mâinile mele, iar indexul desenează modele în zahărul vărsat pe masă.

— Când eram la școală, Sophie și cu mine… noi… nu ne-am purtat prea bine cu o altă fată din clasă. Maria.

— Ce treabă au șicanele de școlărițe cu asta? Doar toți am făcut lucruri de care nu suntem prea mândri, când eram tineri.

Îmi doresc să-l cred, să fie adevărat, că tot ceea ce am făcut noi atunci nu a avut consecințe. Dar nu există acțiuni fără consecințe, nu? Chiar și fără drogurile din băutură, felul în care ne-am purtat cu Maria ar fi avut impact asupra ei, poate pentru tot restul vieții. I-ar fi afectat relațiile, prieteniile, încrederea. Și poate că așa s-a și întâmplat. Gândul îmi tot apare în minte, spontan.

— E greu de explicat. Nu vreau să ies prea mult în evidență, mai mult decât ar fi cazul. Asocierea

mea cu Sophie. Nu are nimic de-a face cu crima, jur. Sunt doar… lucruri din trecut, pe care nu le vreau aduse în prezent.

Mai mult decât sunt deja.

— Le vei spune? îl întreb eu ținându-mi răsuflarea.

— Nu știu. Evident că aveam de gând să le spun, pentru că mă gândeam că tu le-ai zis deja. Dar acum… sunt suspectul principal, nu? Pe cine caută atunci când cineva este ucis? Prietenul. Dacă află că am petrecut noaptea cu o altă femeie, o prietenă a lui Sophie, pe care aproape nu o cunosc, oare cum va arăta toată situația?

— Nu arată bine, încuviințez eu febril.

E adevărat, cine ar crede că nu s-a întâmplat nimic între noi? Sunt martori care pot declara că ne-au văzut vorbind și râzând împreună la petrecere. Nu ar dovedi nimic, dar dacă suspiciunea deja apasă asupra lui Pete, va fi și mai rău. Probabil că a stat vreo oră prin parcare așteptându-mă pe mine, nimeni nu poate să garanteze unde a fost. Încerc să-mi potolesc sentimentul de neliniște provocat de acest gând și mă concentrez mai departe la Pete.

— Atunci, ce le vei spune? Dacă nu le spui că am petrecut noaptea împreună?

— O să zic că m-am certat cu Sophie și că am plecat înapoi la Londra cu mașina și că m-am dus acasă și m-am culcat.

Dă din cap, entuziasmat de idee.

— Am presupus că le-ai zis deja, dar asta e bine. Tot ce trebuie să facem este să ne păstrăm calmul până se va liniști toată situația. Nu am făcut nimic greșit și faptul că am petrecut noaptea într-o cameră de hotel nu are nicio relevanță cu privire la moartea lui Sophie, așa că nu contează dacă declarăm asta. Vrem același lucru, nu? Să se termine toată tărășenia.

Probabil că mi-a văzut expresia, pentru că a roșit.

— O, Doamne, îmi pare rău. Nu sunt un ticălos lipsit de suflet, să știi. Înțeleg că a murit cineva și știu că era prietena ta.

Oare era? N-o mai văzusem de douăzeci și cinci de ani.

— Problema e că abia dacă o cunosc. Nu mă mai așteptam să mai aud ceva de ea sau s-o mai văd vreodată după ce am ieșit din clădire. Să mă prefac că sufăr ar fi ipocrizie. Sincer, mă chinui să simt orice altceva în afară de această… frică teribilă. Dacă mă scot pe mine vinovat? Mi-aș petrece restul vieții în pușcărie.

— Nu are cum să se întâmple așa ceva. Nu sunt dovezi.

Nu mi-a scăpat faptul că același lucru se putea spune și despre rolul meu în moartea Mariei. Diferența e că, spre deosebire de Pete, eu chiar am făcut ceva greșit. Și mai sunt oameni care știu despre asta.

— Nu dovezi fizice, nu. Dar noi doi am făcut… înțelegi tu, la pensiune, înainte să ieșim.

Are bunul simț să arate rușinat.

— Își vor da seama, nu? Nu arată deloc bine situația. Și, apoi, suntem văzuți acolo în timp ce ne certăm. Totul începe să se lege, iar pe urmă descoperă că am petrecut noaptea cu tine…

— Ești sigur că nu ne-a văzut nimeni în parcare? Nimeni nu ne-a văzut că am plecat împreună?

— Foarte sigur. Eu n-am văzut pe nimeni, tu?

— Nu.

Mă joc cu linguriță pe fundul ceștii de cafea, iar pulsul mi se accelerează de la amestecul de cofeină și adrenalină.

— Ești sigur că îți convine așa? Nu vreau să… fac presiuni asupra ta, doar pentru că eu am mințit deja.

— Nu. Asta vreau. Păstrăm lucrul ăsta pentru noi și totul va fi în regulă. Ce-ar fi să facem

schimb de telefoane, în cazul în care avem nevoie să vorbim iar?

Își notează numărul de telefon pe un șervețel și îmi dă altul, ca să fac și eu același lucru.

— Da, sunt sigur că e cel mai bun lucru pe care-l putem face.

Nu știu pe cine încearcă să convingă, dar eu una nu am nevoie să fiu convinsă deloc. De la prima discuție cu poliția, instinctul mi-a urlat să nu zic nimic, să fiu discretă și să-mi țin gura. În fond, deja mă urmărește cineva. Ultima treabă de care aș mai avea nevoie ar fi să se adauge și inspectoarea Reynolds pe listă.

Pete pleacă din cafenea și eu îl urmăresc cum traversează strada. Se oprește la ușile de la intrare, tastează codul și chiar atunci apare o mașină care parchează lângă el, într-o zonă restricționată. Văd, cu inima la gât, cum din mașină coboară inspectoarea Reynolds și un bărbat înalt într-un costum închis la culoare. Reynolds spune ceva și îl văd pe Pete cum se întoarce, cu o expresie imposibil de descifrat. Urmează o discuție scurtă, iar Pete intră în mașină și dispare împreună cu ei.

Capitolul 26

Louise
Octombrie 2015

Au trecut vreo două zile de la întâlnirea mea cu Pete, dar nu am mai primit vești din partea lui sau de la poliție. Trebuie să mă văd cu o clientă în această dimineață. Am tot amânat-o, dar acum nu mai am nicio scuză. Va fi greu să-mi intru în rolul profesional. De fiecare dată când încerc să lucrez ceva, mintea îmi râșnește lent, iar imaginația și creativitatea îmi sunt blocate de caruselul permanent al gândurilor. Rosemary Wright Collins este unul dintre cei mai buni clienți ai mei, are o companie de imobiliare, un gust impecabil și un portofel imens. Recent, a cumpărat o casă în stil georgian în Islington (Dumnezeu știe cât a costat) și are nevoie de redecorare completă, deoarece proprietatea a avut același proprietar timp de patruzeci de ani. Pe dinafară, casa arată ca un tort de nuntă.

Sun la ușă. Rosemary apare după o vreme la ușă, iar când deschide, deși e impecabil îmbrăcată, ca de obicei, întruchipare a feminității mature și sofisticate, nu pare să fie veselă, cum e în mod normal.

— Bună, Louise.

Rămâne o clipă în prag, cu o expresie ciudată, rezervată pe față, înainte să închidă ușa.

— Intră.

În interior, apartamentul e uluitor, tavane înalte și încăperi spațioase, dar degradate care, în mod clar, au nevoie de intervenții.

— Vai, e minunat, Rosemary. Probabil că ești extrem de încântată.

— Da, da, sunt.

Nu pare deloc așa, în timp ce mă conduce prin hol în prima cameră, tocurile ei făcând zgomot pe

podeaua cu dalele originale. Nu vrea să mă privească în ochi, în timp ce stă în fața unui șemineu enorm și cojește o bucățică de vopsea de pe el cu degetele având o manichiură impecabilă.

— Așadar, cu ce vrei să începem? o întreb eu încercând să pompez niște entuziasm în discuție.

— Înainte de asta, trebuie să vorbim ceva.

Simt că mi se oprește inima. Mereu mi s-a părut că are o căruță de bani, dar poate că are o problemă financiară. Și chiar am nevoie de proiectul ăsta.

— OK, e totul în regulă?

— Da, este. Într-un fel.

N-am văzut-o niciodată așa, ezitantă, nesigură. Probabil că e o problemă de bani. Se întoarce spre mine, făcându-și curaj.

— Am primit un e-mail ciudat în această dimineață.

Simt cum mi se încordează stomacul. Te rog, Doamne, nu!

— De la cineva care se cheamă Maria Weston.

Îmi deschid gura să rostesc ceva, dar nu iese nimic.

— Știu că nu e ceva real, adaugă ea repede. Îți spun doar pentru că cred că trebuie să știu.

— Și ce spunea?

Îmi înfig degetele în palme, încercând să-mi păstrez calmul.

— A spus că ai făcut un proiect pentru ea, că ai dat-o în bară și că ai lăsat-o baltă, că nu te-ai comportat profesionist și că nu ești de încredere. Îmi recomandă cu tărie să caut pe altcineva.

— Aha, șoptesc eu.

— N-o să fac asta, Louise. Știu cât de bună ești. Am mai lucrat împreună. Nu știu despre ce e vorba, sincer. Nu vreau să știu. Nu vreau să mă amestec în ceva complicat, știi? Vreau ca relația noastră să fie strict profesională.

— Da, desigur, Rosemary. Cred că știu cine e în spatele acestui gest, mint eu. Sunt convinsă că nu

se va mai întâmpla.

Mergem mai departe cu discuțiile de redecorare, dar lucrurile sunt tensionate și m-am simțit ușurată după ce am plecat. Maria își face apariția din ce în ce mai mult, îi simt prezența de gheață care alunecă în toate cotloanele vieții mele. Nevoia de a vorbi despre toate lucrurile astea cu cineva e copleșitoare și nu mă pot gândi decât la Esther. În ciuda istoricului nostru cu probleme, Esther mi-a arătat blândețe și, în timp ce merg pe stradă, după ce am ieșit din apartamentul lui Rosemary, o sun.

— Alo?

Îmi dau seama că e afară, pentru că suflă vântul unde e ea.

— Bună, ce faci?

— Nu știu. Probabil că sunt șocată, nu-mi vine să cred.

Oare de ce nu ne vine să credem când se întâmplă așa ceva? Vedem la știri mereu. De ce ne surprinde așa de tare când ni se întâmplă nouă?

— Știu, e groaznic. Uite, Esther, ne putem întâlni? Aș vrea să vorbim despre… toate astea.

— Serios? întreabă ea cu o voce șovăitoare. E ceva de zis?

— Pentru mine, da. Pur și simplu, am nevoie să vorbesc cu cineva. Te rog?

Mă gândesc că, mai mult decât orice altceva, îmi doresc iertarea lui Esther.

— Ei, bine, OK. Se întâmplă să fiu în Londra, mă duc la o întâlnire acum, dar apoi ne putem vedeam, la o cafea – pe malul sudic?

Intru la metrou prin stația Angel, mirându-mă ca întotdeauna de ce merge scara rulantă mai repede. Peronul e aglomerat și stau cu spatele sprijinit de zid, respirând căldura și mirosul de praf și de cauciuc ars. Mereu m-am simțit neliniștită pe peroanele de metrou, unde o mică mișcare ar putea să mă propulseze direct sub roțile de tren. Credem că prăpastia dintre viață și moarte e imensă, dar pe peronul de metrou îmi reamintesc mereu că

moartea e doar la un pas. Azi îmi apăs spatele de harta mare de la metrou, uitându-mă nervoasă în jur și nu pot să nu mă gândesc că, într-o zi aglomerată, e vorba doar de o mică împingere. O mână în spate, o împingere puternică și nimeni n-ar observa nimic.

Când ajung la stația Embankment, îmi fac loc prin mulțime, disperată să scap de mirosuri și de aglomerație, și ies la suprafață, e rece și senin, mă grăbesc pe pod, sub care Tamisa curge verde-cenușie și punctată din loc în loc de umbrele norilor care se mișcă rapid pe cer. Peroane și trenuri, poduri și râuri – sunt atât de aproape de moarte, tot timpul. De posibilitatea morții. Evenimentele recente au amplificat aceste percepții de care nu am scăpat niciodată. De ani întregi o simt aproape la câțiva milimetri, gata să mă apuce de gât.

Esther deja mă așteaptă afară, la Festival Hall, cu haina ei ca o pată stacojie pe fundalul monolitic și cenușiu din spatele ei. Ne îmbrățișăm reținut.

— Vrei să mergem la o cafea sau preferi să ne plimbăm puțin?

— Hai să ne plimbăm.

Conversația va fi mai ușoară dacă nu voi fi obligată să o privesc în ochi.

Vorbim despre Sophie mai întâi și, deși e șocată și îngrozită de ce s-a întâmplat, pot să-mi dau seama că Esther face eforturi să spună ce e cuviincios. Ce poți spune când cineva care ți-a făcut viața îngrozitoare cu foarte mult timp în urmă moare? Ajungem la momentul cu poliția, au interogat-o și pe Esther, pe scurt, deja și urmează să intre în detalii cu ea în curând. Nu inspectoarea Reynolds a vorbit cu ea, ci unul dintre subalternii ei. Esther nu s-a întâlnit deloc cu Sophie la reuniune, așa că nu e într-o poziție fruntașă pe lista lui Reynolds. Trebuie să merg mâine la Norwich pentru un nou interogatoriu cu ea și gândul acesta îmi provoacă o stare similară cu indigestia.

Esther și cu mine am mers în tăcere pentru câteva clipe, pe lângă un șir de copaci, de pe malul sudic al râului, care se profilează golași pe cerul de iarnă.

— După ce ai plecat de la reuniune, Lorna Sixsmith mi-a zis că tu ai fost căsătorită cu Sam Parker.

Esther se întoarce spre mine, iar vântul îi împrăștie părul în jurul feței.

— Da, am fost.

Îmi țin ochii ațintiți spre fluviu, concentrându-mă la clipocitul apei la mal, care aruncă o cutie de Cola pe pietriș. Încă mă doare să mă gândesc la noi doi. Durerea e ca o frânghie în jurul încheieturii, cu cât încerc s-o slăbesc, cu atât mă doare mai tare.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu știu… credeam că știi. Nu prea vorbesc despre asta, spun eu cu vocea tăiată.

— Cum s-a întâmplat?

Esther, realizând probabil că vocea ei are o doză prea mare de groază, încearcă să-și explice întrebarea.

— Adică nu mi-aș fi imaginat asta. Știam că-ți plăcea de el la școală, dar…

— Credeai că nu sunt de nasul lui? Nu mă supăr. Și eu am crezut același lucru.

— Nu tocmai asta. Dar cum de ați ajuns împreună? Părinții tăi s-au mutat din Sharne Bay când erai la facultate, nu?

— Da. Nu l-am văzut multă vreme pe Sam, după asta. Ne-am întâlnit din întâmplare la Londra, după câțiva ani de la terminarea facultății, când aveam douăzeci și patru-douăzeci și cinci de ani.

Încă mai simt șocul care m-a lăsat fără suflare, când stăteam la bar într-un pub din Clapham, în timp ce mă întorceam să o întreb pe prietena mea, Lucy, ce vrea de băut, și m-am trezit cu o pereche de ochi albaștri care mă priveau, la fel de aproape ca în noaptea de la banchet. L-am recunoscut

imediat, desigur, dar lui i-a luat ceva mai mult să mă repereze. Când și-a dat seama, a părut sincer încântat să mă vadă, m-a îmbrățișat și apoi, când ne-am dezlipit unul de celălalt, mi-a studiat fața și a râs surprins și plăcut impresionat.

Am petrecut toată seara împreună, era una din acele nopți magice care vrei să nu se mai termine. Căldura zilei încă mai plutea în aer și am stat unul lângă celălalt pe terasă, am băut și am depănat povești. Singuri, împreună, în mulțime. Lucy și ceilalți prieteni ai lui au dispărut treptat, până când ne-am trezit singuri pe stradă la ora închiderii. Când s-a aplecat să mă sărute, tot corpul mi s-a înmuiat și l-am tras mai aproape, iar cu mâinile mă jucam prin părul lui, iar brațele lui mă strângeau așa de tare, încât abia mai puteam să respir. Am prins această a doua șansă la fericire și m-am ținut de ea doisprezece ani. Până într-o zi, acum doi ani, când am găsit un mesaj pe telefonul lui, mesaj care n-ar fi trebuit să fie acolo, și am simțit cum îmi scapă totul printre degete, ca firele de nisip.

— Și v-ați căsătorit?

— Da.

Pare greșit să pun într-un sertar doisprezece ani din viața mea într-o discuție atât de scurtă, dar nu știam dacă există cuvintele potrivite ca să-i explic lui Esther, nici dacă aș fi vrut: extazul de a fi cu el, care mă lăsa fără suflare, senzațiile incredibile și rușinea cu privire la ce îmi făcea, durerea prin care m-a făcut să trec.

— Și băiețelul tău… Sam e tatăl?

— Da.

Genul de tată care îl arunca în aer, până când radia entuziasm, dar care nu voia să curețe mizeria când era bolnav.

— Și ce crezi, a fost tipul ăla cu care era Sophie? întreabă ea, simțind că nu vreau să mai zic nimic în plus. Cel care a făcut-o, adică? Tu vorbeai cu el, nu?

— Am povestit puțin, atâta tot, spun eu atentă să nu am un aer prea defensiv. Părea drăguț. Nu mi-l imaginez… făcând asta. Te face să-ți dai seama că lucrurile pe care le vezi la știri, în ziare chiar li se întâmplă oamenilor obișnuiți, așa ca noi. Nu sunt speciali, pur și simplu își văd de viețile lor, până când ceva le dă totul peste cap.

Nu crezi că…

Ezită.

— Cererea aia de prietenie pe care ai primit-o pe Facebook, cadourile de zilele de naștere?

— Nu știu, Esther. De aceea și voiam să vorbesc cu tine. Am primit niște mesaje de la ea.

— Care ce zic?

Îi fac un rezumat rapid.

— Dar, Esther, ceea ce spunem noi este că, de fapt, ea ar putea să fie în viață? Unde a fost în toți anii ăștia?

Esther se oprește și se sprijină de balustradă, privind peste fluviu, spre Catedrala St. Paul, strălucitoare în lumina soarelui.

— Nu știu. Nu i-au găsit niciodată corpul, nu? Dar de ce să se întoarcă acum? Și cum?

— Nu știu. Poate fratele ei, Tim, cu siguranță ar ști dacă ea ar trăi, nu? L-am văzut. Nu la reuniune. Mi-a spus că ar fi vrut să meargă din partea ei, dar nu a apărut. Însă… într-un fel, a fost. L-am văzut afară, vorbind cu cineva.

— Tim a fost acolo?

Mă privește uimită.

— Da. Mă rog, nu efectiv la petrecere. L-am văzut în capătul aleii, când eram afară să fumez.

— Ce ciudat. Mă întreb de ce n-a intrat. Presupun că s-a răzgândit, în momentul ăla. E destul de straniu să faci așa ceva, dacă stăm să ne gândim. Să mergi la o reuniune la școală. Dacă realmente țineai la oamenii respectivi, rămâneai prieten cu ei, iar dacă nu-ți păsa de ei, de ce Dumnezeu să vii? De curiozitate?

— Tu ai venit, am rostit eu, înțepată de cuvintele ei.

— Da, iar acum îmi doresc să n-o fi făcut. Pentru că, în primul rând, n-aș fi amestecată în toată povestea asta. Și ar fi însemnat că aș fi fost capabilă să las trecutul în trecut, dar nu am putut. Nu pot. Trebuia să le arăt tuturor: ia uite ce carieră minunată am, ce soț, ce copii. Ce prostie!

Mâinile ei strâng cu putere balustrada.

— Nu e o prostie, Esther. Eu nu am aflat de reuniune decât la câteva luni după ce fusese organizată. Nimeni nu s-a gândit să-mi spună și m-am simțit zdrobită. Dacă e ceva prostesc, asta e. De ce ar fi trebuit să conteze vreun pic?

— N-ar trebui. Dar contează, spuse Esther. Contează tot. O parte din mine încă suferă la ideea că, dacă e vie, nu mi-a zis nimic. Am fost apropiate, știi, înainte să moară. Mi-a vorbit despre o groază de lucruri. Știi ce s-a întâmplat la fosta ei școală? Ți-a vorbit vreodată de asta?

— A încercat la un moment dat, cred.

Ceva despre șezlonguri pe întuneric, o respirație care se ridica ca un abur în noapte. Două degete mici, prinse unul de celălalt.

— Băiatul ăla era complet obsedat de ea, era foarte urâtă situația. Acum, am putea să spunem de-a dreptul că o urmărea, s-ar fi pus problema de ordin de protecție și alte lucruri de felul ăsta, dar atunci nu prea aveau ce să-i facă, decât dacă îi făcea rău fizic.

Se întoarce și începem să mergem pe lângă fluviu, în tăcere.

— Ce vrei, Louise? De ce ai sunat?

Îmi doresc o noapte în care să dorm pur și simplu. Vreau să schimb trecutul. Vreau să nu mai fiu tot timpul cu privirea peste umăr pe peronul de la metrou, să încetez să mă gândesc să sar sau să fiu împinsă de fiecare dată când traversez un pod.

— Sunt înspăimântată, Esther. Vreau să știu ce i s-a întâmplat Mariei, ce i s-a întâmplat lui Sophie.

Vreau să știu cât de mult e vina mea. Și dacă eu urmez la rând.

— N-ar trebui să lași poliția să se ocupe de asta?

Nu știe că nici măcar nu le-am spus oamenilor de la poliție despre mesajele de pe Facebook. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știe, care pe mine mă copleșesc. Brusc, mă întreb ce caut aici, în acest moment.

— Da, probabil că ai dreptate. Uite, Esther, trebuie să plec. Trebuie să ajung la o întâlnire.

— Aha. Sigur. Bine. Ne mai vedem… poate?

— Da, ar fi foarte frumos.

Sună fals ceea ce spun, de parcă plec de la o cină unde m-am simțit îngrozitor, dar mă prefac că nu e așa.

— Pa, pa!

Mă întorc în direcția din care am venit și încep să merg, încercând să am aerul că știu încotro merg. Vântul, care ne-a însoțit tot timpul, acum îmi bate direct în față, iar ochii îmi lăcrimează din cauza asta.

Mă gândesc la Tim, cum stătea la capătul aleii. Tim, a cărui adolescență a fost zguduită și a cărui viață a fost schimbată pentru totdeauna din cauza dispariției surorii sale. Tim, care probabil că a tras din greu numai ca să poată avea o viață obișnuită: o casă, o soție, un copilaș cu obraji trandafirii. Cum a rezistat toți anii ăștia? Oare s-a prefăcut în tot acest timp că-și plânge o soră care e în viață și bine mersi, trăind cu o altă identitate? Și, dacă e așa, atunci ce i-a spus ea? Cât de multe lucruri știe el?

Capitolul 27

Louise
Octombrie 2015

Iată-mă în Norwich, din nou. Am petrecut atât timp încercând să evit această parte a lumii, iar acum mi se pare că nu mai pot sta departe de ea, deși nu am de ales azi. Undeva, în clădirea cenușie de sticlă, din fața mea, inspectoarea Reynolds mă așteaptă. Oare la ce se gândește? Oare se întreabă ceva despre mine sau sunt doar unul dintre numeroșii martori de pe o listă lungă? Poate că antrenamentul ei elimină posibilitatea de a gândi așa. Poate că a fost pregătită să plece mereu de la presupunerea că fiecare martor știe ceva ce se poate dovedi vital pentru un caz. Sau, și mai rău, poate că a simțit ceva legat de mine, o oarecare ezitare sau reținere. Oare astăzi avea să mă perpelească bine sau o să mă abordeze într-un fel neașteptat? Trebuie să fiu pregătită, trebuie să fiu foarte sigură în propria mea minte, cu privire la povestea mea, astfel încât să nu mă prindă cu ceva.

Mi se arată drumul către camera de interogatorii de către o femeie în uniformă care trăncănește tot soiul de lucruri în timp ce mergem pe coridor. Abordăm o mulțime de subiecte foarte britanice – vremea, ambuteiajele, virtuțile sau defectele sistemelor cu sens unic. Nu pot să-mi dau seama dacă e o tehnică specială de a mă relaxa înainte să fiu luată prin surprindere sau, pur și simplu, e o individă plictisitoare.

În lumina supărătoare, mă las pe scaunul din plastic, sucind paharul de hârtie pe masa de culoare bej. Mă uit în jur pe furiș, încercând să-mi dau seama dacă e ascuns pe undeva vreun geam fals sub forma unei oglinzi, sau a unui ecran TV, dar presupun că circuitul intern de camere video îndeplinește acest rol.

Inspectoarea Reynolds vorbește la telefon, în momentul în care deschide ușa, dar termină repede discuția și îmi zâmbește. E mai mare decât îmi amintesc, deși totul este amplificat în această cămăruță. Observ o aluniță în relief pe obrazul ei și pete roșii pe pleoape.

— Louise, ce mai faci?

— Bine, mulțumesc.

Dacă zic „foarte bine”, aș întinde prea mult coarda.

— El e sergentul Stebbings.

Arată spre bărbatul în costum care a intrat după ea, un bărbat înalt, de vreo cincizeci de ani, care mă salută cu o mișcare a capului și care stă lângă ea, în fața mea. Îl recunosc, este cel cu care era Reynolds în ziua în care i-am văzut cu Pete lângă birourile de la Foster and Lyme.

Reynolds începe direct cu întrebările, nu stăm să facem conversație despre vreme. Reluăm ce discutaserăm, însă de data aceasta sunt pregătită pentru întrebările despre Pete. Da, am vorbit cu el în acea seară. Părea foarte în regulă, într-o stare bună. I-am văzut că s-au certat, dar apoi nu cred că l-am mai văzut, probabil că a plecat. E clar că ea urmărește această pistă, dar când își dă seama că nu ajunge nicăieri, renunță și merge mai departe.

— OK. Avem mulți martori care au menționat că Sophie a petrecut mult timp vorbind cu Sam Parker și Matt Lewis. Ești de acord cu acest lucru?

— Da. Erau prieteni buni cu Sophie în liceu.

— Mai mult decât prieteni, crezi? Cu oricare dintre ei?

— Poate cu Matt, poate că a fost ceva între ei, dar nu sunt sigură.

— Și cu Sam?

— Nu, spun eu imediat. Clar nu cu Sam.

Prea repede. Reynolds are un aer alert, interesat.

— De ce spui asta?

— Nu știu dacă știți deja sau nu, dar am fost căsătorită cu Sam. Ne-am despărțit acum doi ani.

— Deci erați… iubiței din școală?

— Nu.

Ce expresie dezgustătoare. Și ea pare să creadă același lucru, pentru că, în gura ei, cuvintele păreau străine.

— Nu l-am văzut mulți ani după terminarea școlii. Ne-am întâlnit din întâmplare iar, la Londra, în 2001.

— Așadar, ce te face să fii așa de sigură că Sophie nu a avut o relație cu el?

— Ei, bine, eu…

Ce mă face să fiu așa de sigură? Pentru că știa că îl plăceam? Chiar cred că asta ar fi oprit-o? Pentru că Sam nu a vorbit niciodată despre asta? Poate că n-a făcut-o, pentru că era la capitolul istorie antică, în momentul în care noi doi am început să fim împreună.

Tăcerea mea este foarte relevantă pentru Reynolds, așa că merge mai departe.

— Despre anii de după școală – Sophie a ținut legătura cu Matt și Sam sau cu altcineva pentru petrecerea de reuniune?

— Cred că a rămas în legătură cu câțiva dintre ei, cel puțin asta mi-a spus mie.

— Dar nu cu Sam? Oare ai fi știut dacă ei doi se vedeau?

— Cât timp a fost cu mine, nu s-a văzut cu ea, din câte știu. Dar nu aș putea să spun ceva despre ultimii doi ani. Nu mai vorbim acum decât pentru că trebuie, despre fiul nostru. Lucrurile nu s-au terminat bine între mine și el.

— Cum așa?

— M-a părăsit pentru altcineva.

Chiar și acum urăsc să spun aceste cuvinte, din cauza caracterului lor factual dificil.

— Nu cred că are nimic de-a face cu ceea ce i s-a întâmplat lui Sophie.

Ea dă din umeri, de parcă ar spune că ea va decide dacă da sau nu.

— OK. Cum era Sophie în seara revederii? E ceva ce te-a pus pe gânduri, în lumina celor întâmplate?

— Era bine. Bucuroasă, în afară de cearta cu Pete, deși nu am nici cea mai vagă idee de ce s-au certat. Dar, sinceră să fiu, nu aș fi putut ști dacă era ca de obicei sau nu. După cum am spus, nu o mai văzusem de douăzeci și cinci de ani.

În afară de faptul că o văzusem cu vreo două săptămâni înainte, dar nu le pot spune asta, pentru că vor vrea să știe de ce.

— Și tu, tu nu ai mai păstrat legătura cu nimeni de la școală? În afară de Sam?

— Nu. Nu au fost chiar cele mai fericite momente din viața mea.

— Și despre Sam? Ai spus că nu mai ținuse nici el legătura cu Sophie. Dar despre ceilalți prieteni vechi de la școală? A mai păstrat legătura cu alții?

— Mai ieșea din când în când cu vreo câțiva dintre băieți.

— Cu cine?

— Cu Matt Lewis, de exemplu. Nu știu cine erau ceilalți. Nu se întâmpla des și nu prea mă interesa. Era perioada noastră cea mai fericită.

Îmi aduc aminte de nopțile în care venea acasă după întâlnirea cu „băieții”. Era într-o stare bună, beat, bineînțeles, bonom și dispus să-mi spună ce mai făcea toată lumea. Eu pretindeam că sunt adormită, bâiguiam ceva că să-mi povestească dimineața, iar în timpul dimineții găseam o scuză să plec devreme de acasă.

— Iar la reuniune Sophie a menționat ceva care acum pare semnificativ? A vorbit despre cineva care era acolo? Era cineva pe care abia aștepta să-l vadă sau, dimpotrivă, pe care nu voia să-l vadă?

— Era încântată de idee, dar nu mi-a spus de cineva în mod deosebit. Nu cred că avea vreo îngrijorare sau vreo teamă. Era una dintre fetele populare din școală, știți?

— Mda, îhâm.

Încearcă să-și păstreze aerul neutru, dar realizez că ea nu făcuse parte din această categorie la școală și de asemenea știa că nici eu. Mi-o puteam imagina pe Reynolds la șaisprezece ani, la fel de înaltă și de corpolentă ca acum, cu părul mai lung atunci, atârnând soios pe spate, mergând greoi spre clasă, împiedicându-se de scaun, iar fetele frumoase râzând pe înfundate de ea. Mereu prima în clasă, cu note mari la toate materiile. Fiind conștientă că popularitatea la școală nu e totul, așteptând să se termine, având cele mai bune rezultate din istoria școlii și apoi dispărând de-acolo. Plecând la universitate, unde se putea reinventa, unde își putea găsi grupul ei.

Reynolds se uită la mine cu atenție, sprijinită cu palmele pe masă.

— Înțeleg faptul că nu te-ai mai văzut cu Sophie mulți ani și că nu știi prea multe despre viața ei de adult, și desigur urmărim mai multe piste. Dar nu putem trece peste faptul că a fost ucisă la reuniunea de la școală, o ocazie încărcată de semnificație. A fost ceva care s-a întâmplat în timpul anilor voștri de școală, orice, care crezi că ar fi putut să aibă relevanță pentru această situație?

Mă gândesc la fața Mariei, sfidându-mă din calculator, mă gândesc la imaginea Sophiei, sprijinită de sticla colorată, adunându-se pentru ceea ce avea să urmeze, la Tim, în capătul aleii, gesticulând spre o siluetă într-o haină neagră, la un lănțișor de aur, strâns pe degetul unei fete de șaisprezece ani, acum o viață.

— Nu, răspund eu. Absolut nimic.

Capitolul 28

Louise
Octombrie 2015

După ce ies din secția de poliție, merg cu pași hotărâți, relativ repede, în caz că Reynolds mă urmărește de la vreo fereastră. Mașina mea e parcată în apropiere, într-o clădire cu multe etaje, dar continui să merg spre intrare, iar ritmul pașilor pe caldarâm mă calmează. Sam l-a luat pe Henry la el în seara asta și, deși acest lucru îmi provoacă o senzație neplăcută de obicei, măcar nu trebuie să mă grăbesc înapoi la Londra. Mașinile trec pe lângă mine cu o regularitate aproape hipnotizantă, un decor pentru gândurile care îmi gonesc prin minte.

Cum de-am sfârșit mințind iar poliția? Îmi aduc aminte de celălalt inspector, un om blând. N-am știut niciodată ce-i spusese Bridget despre mine, dar nu cred că m-a bănuit în vreun fel. Mărturia lui Esther, că Maria băuse fusese suficientă pentru el ca să concluzioneze că un accident tragic era explicația cea mai plauzibilă. Ploaia începuse și, când am plecat din sală în acea seară, a continuat toată noaptea, un potop fără încetare, care probabil că înlăturase până și speranța de a descoperi vreo dovadă fizică. Doar Sophie, eu, Sam și Matt știam exact cât de tragic și cât de mult poți întinde sensul cuvântului accident, pentru ca verdictul oficial să fie aproape de ceea ce se întâmplase de fapt. Cel puțin, eu credeam că suntem singurii care știam.

Chiar și după ce am plecat de la secția de poliție, încă aveam sentimentul că cineva mă urmărește. Sunt extrem de conștientă de fiecare mișcare pe care o fac, atentă să nu par suspectă cuiva care m-ar observa. În Norwich, în centru, intru într-un magazin Mark and Spencer, pentru că familiaritatea lui e ca un balsam relaxant. Cum de

magazinele lor miros toate la fel? În secțiunea cu mâncare, în timp ce încercam să aleg între un sandvici cu ton și porumb și unul cu salată și pui, îmi dau seama că cineva mă urmărește. Încerc să-mi țin ochii asupra sandviciurilor, dar nu pot să-mi opresc valul de căldură care îmi ajunge la obraji. În dreapta mea, e o femeie iritată, cu doi copii care trag de ea să le cumpere dulciuri, iar lângă ea, e un bărbat încărunțit, într-un costum ponosit, care se uită nefericit la secțiunea cu produse de regim. Privirea îmi alunecă peste el și, șocată, îl recunosc pe Tim Weston.

Zâmbește și îmi face cu mâna, trecând pe lângă bărbatul în costum și femeia cu copiii.

— Louise, salut. Ce faci aici?

— Încerc să cumpăr un sandvici.

Încercarea mea de a destinde situația pare ridicolă imediat cum deschid gura, așa că încerc să continui imediat, fără să-i las ocazia să zică el primul ceva.

— Tocmai vin de la secția de poliție. Am discutat cu ei despre Sophie Hannigan.

— O, Doamne, da, sigur! Am auzit. E îngrozitor. Știi… ceva în plus despre ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu, nu prea. Au vrut să vorbească și cu mine, pentru că am fost acolo, știi. Cineva cu care ea a vorbit la reuniune.

De ce încerc să mă explic în fața lui?

— Desigur, desigur. E îngrozitor ce s-a întâmplat.

Aprob cu o mișcare a capului, în timp ce stăm stingheri acolo.

— Ce îți iei?

Mă uit la sandviciurile pe care le am în mâini, împing unul dintre ele înapoi în frigider și mergem împreună la casele de marcat. Plătim în tăcere și ieșim împreună din magazin, pe strada cu acces pietonal.

— Încotro mergi?

— Înapoi la mașină. E parcată lângă secția de poliție.

Fac un gest cu mâna înspre strada Bethel.

— Te conduc, dacă nu te deranjează.

Mă deranjează, vreau să fiu singură, dar nu știu cum să-i spun acest lucru. Sunt curioasă totuși să aflu despre silueta din capătul aleii de la școală.

— Deci, până la urmă, ai decis să nu vii la reuniune? îl întreb cu atenție.

Îl văd cu ochii minții, cum gesticulează și strigă, apoi pleacă, având brațul în jurul siluetei mici, îmbrăcate în negru. Fața lui Tim se întunecă.

— Da, mi-am dat seama că n-ar fi fost o idee bună. Am propria viață acum. Mai bine să nu mai amestec lucrurile.

Și atunci ce căuta lângă alee? Și cu cine era?

— Familia noastră nu a mai fost niciodată la fel după ce s-a întâmplat… cu Maria.

— Mm…

Nu îmi vine să vorbesc, cu siguranță că m-ar trăda vocea.

— Dacă aș fi mers, aș fi avut impresia că iar mă bag în tot ce a fost, fără niciun motiv. Așa că… n-ai nicio idee despre ce i s-a întâmplat lui Sophie?

— Nu, niciuna.

— Am auzit că a venit cu un tip la reuniune. Cineva pe care abia dacă îl cunoștea.

— Da, era cu un bărbat, nu sunt sigură cât de bine îl știa.

Nu-mi vine să spun mai multe despre Tim. Interesul lui pentru detalii mă face să mă simt foarte stânjenită.

— Scuze, nu am vrut să pară că mă interesează bârfele sau că iau lucrurile în derizoriu, spune el în timp ce mergem, dându-și seama clar de starea mea. Nu știam că tu și cu Sophie încă erați apropiate.

— Nu suntem. Adică, nu eram. Nu am mai văzut-o de când am terminat școala.

— Oh, OK. Ce ironie că nu am mers la reuniune, pentru că nu am vrut să dezgrop trecutul, însă s-a întâmplat ce s-a întâmplat și mi se pare că trecutul mi-a tras o palmă oricum.

— Știu senzația, îi spun.

De fapt, eu sunt mereu copleșită de acest sentiment. Indiferent cum se va rezolva situația asta, nu văd cum m-aș putea simți altfel decât acum. Am petrecut toată viața cu povara asta în spate. S-a schimbat, uneori a devenit mai grea, dar niciodată nu s-a ridicat complet de pe umerii mei și îmi dau seama că nu se va întâmpla niciodată.

— Știu ce crede mama, spune Tim. Dar eu nu am crezut niciodată că Maria s-a sinucis. Era mult mai puternică, știi? Chiar și când a avut problemele acelea la fosta ei școală de la Londra, nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că ar putea să renunțe definitiv.

Pentru o clipă, în care aproape că mi s-a oprit inima, mă gândesc că el suspectează pe cineva care i-a provocat moartea, dar el continuă să vorbească.

— Sunt sigur că poliția a avut dreptate. Probabil că a băut mai mult decât de obicei și s-a pierdut, sau, poate, s-a dus pe stânci ca să scape de toți ceilalți, să fie singură. Și, apoi, probabil că s-a împiedicat sau… nu știu. Am crezut că sunt capabil să nu mai tot întorc lucrurile pe toate părțile, dar treaba asta cu Sophie iar a deschis întrebările.

— Ce s-a întâmplat la Londra?

Niciodată nu am știut exact, așa că poate e momentul să aflu.

— Nu ți-a spus niciodată?

— Nu, nu chiar.

Ea încercase, dar nu am lăsat-o eu. Știam că dacă o las să se apropie prea mult, nu aș mai fi capabilă să mă retrag, dacă simțeam nevoia.

— E vorba de un tip din anul ei cu care ea era prietenă. Dar el a vrut mai mult, i-a spus că s-a

îndrăgostit de ea. Ea i-a zis că nu e interesată, că vrea să fie doar prietenă cu el. Dar se simțea puțin stingheră în prezența lui, așa că s-a retras, a început să petreacă din ce în ce mai puțin timp cu el. Și atunci a început.

— Ce anume și când a început ce a început?

— Bilețele în ghiozdanul ei, lucruri de genul ăsta: „De ce nu mai vrei să te vezi cu mine?”, „Știu că suntem făcuți unul pentru celălalt”. Apoi a început s-o aștepte în fața casei, dimineața, înainte de școală, voia să meargă cu ea, iar când ea nu era de acord, mergea câțiva metri în spatele nostru.

— Ați spus cuiva de asta? Părinților voștri?

— Nu în primă fază. Adică, ne distram când a început. Și-apoi, nu știu, adolescenții nu prea le spuneau lucruri părinților lor în anii ’80, nu? Nu cum se întâmplă acum. Ideea era să ne descurcăm noi. Sper ca fiica mea să nu fie așa când va crește.

Înțeleg exact ce vrea să spună. Henry e încă foarte mic, așa că îmi spune tot ce i se întâmplă, viața lui e ca o carte deschisă, însă chiar și fetele lui Polly sunt mult mai sincere cu ea decât eram eu cu părinții mei. Când eram adolescentă, chiar și înainte să dispară Maria, viața pe care o aveam cu părinții mei era complet separată de restul existenței mele – viața mea reală, așa cum o percepeam eu. Când Polly își întreabă fetele despre cum le-a fost ziua, are parte de versiunea integrală – rivalități, discuții în contradictoriu, micile gesturi drăguțe. Le cunoaște. Ceea ce știau părinții mei despre mine era o versiune extrem de redactată, o imagine modificată despre cine eram când eram copil și ceea ce alegeam să le arăt despre persoana în care mă transformam.

— Dar el nu ajungea nicăieri cu abordarea asta, continuă Tini. Așa că a început să devină mai insistent. De vreo două ori, ea l-a văzut pe lângă casă, la ore târzii, noaptea, uitându-se spre fereastra ei. Nu le-a spus alor noștri despre asta, ca

să nu creadă că ea îl încurajează. Și apoi au început zvonurile.

Asta mi-a dat și Maria de înțeles, dar nu voisem să aud despre ce fusese vorba. Sunt copleșită, așa cum mi s-a întâmplat atât de des în ultima vreme, de o neputincioasă dorință de a mă întoarce în timp și de a schimba trecutul. De a-mi schimba comportamentul, cel puțin. Sunt o persoană decentă acum. Îmi plătesc taxele, mă duc la dentist. Reciclez. Îmi pasă de prieteni și de lume în general. Dar cum împac asta cu lucrurile pe care le-am făcut acum douăzeci și cinci de ani? Sunt și acea persoană, nu?

— Ce fel de zvonuri?

Fața lui Tim se întunecă puțin.

— Lucruri îngrozitoare. Legate de sex. Nu doar că s-ar fi culcat cu mai mulți băieți. A zis că s-a culcat și cu fete. Știu că acum e foarte la modă printre adolescentele din zilele noastre, dar atunci, să-ți zică cineva că ești lesbiană echivala cu a fi o criminală de copii mici. Fetele au început s-o evite, chiar și cele cu care fusese prietenă. Băieții care nici măcar nu o observaseră până atunci au început să-i dea târcoale. Și apoi a fost lansat un zvon că s-ar fi culcat cu trei băieți deodată. Cu câte unul…

Se oprește să-și controleze tremurul din voce, își mușcă buza de jos și apoi scuipă restul propoziției.

— Cu toți trei… în același timp…

— Dar de ce au crezut oamenii așa ceva? Dacă o știau.

— Pentru că dacă faci suficient de mulți oameni să vorbească despre ceva anume, atunci lucrurile încep să capete amploare. Și ideea că nu iese fum fără foc e una puternică. Să ne gândim la câți bărbați faimoși au fost acuzați de abuzuri sexuale. Chiar și după ce au fost exonerați complet, atunci când cazul este închis din lipsă de probe; chiar dacă femeia își retrage acuzațiile. Care e primul lucru la care te gândești când îi vezi la televizor

sau îi auzi la radio? „Mă întreb dacă a făcut-o”. La asta te gândești de fiecare dată.

— Deci, părinții tăi au decis să se mute? Le-ai spus în cele din urmă?

Îmi amintesc de prima zi în sala de mese. Maria îmi explica de ce s-a mutat, „mici necazuri” la fosta ei școală. Era foarte hotărâtă să nu tragă după ea toată povestea.

— Nu chiar. El a fost cauza. Le-a scris o scrisoare anonimă, semnată „un cetățean de bine”. Le-a spus despre zvonuri, despre… lucrurile care se vorbeau despre ea. Imaginează-ți cum e să auzi așa ceva despre propria ta fiică.

Nu-mi pot imagina, nu-mi pot imagina șocul și durerea, și oroarea. Mă gândesc la Polly, cum stătea ea la masa din bucătărie, cu vocea care nici măcar nu ascundea prea mult ura pe care o avea pentru agresoarea fiicei sale. Și la Bridget, la sfârșitul petrecerii de banchet, când și-a dat seama că Maria nu era de găsit, cu privirea ei fixă care mă acuza de o mârșăvie necunoscută.

— Cum îl chema pe băiat? Îți mai aduci aminte?

— Dacă îmi aduc aminte? Sigur că-mi aduc aminte. Numele lui era Nathan Drinkwater.

Mă opresc paralizată în mijlocul străzii, iar o mamă cu un cărucior dublu se izbește de picioarele mele și strigă exasperată în timp ce încearcă să mă ocolească.

— Nathan Drinkwater? Ești sigur?

Singurul prieten al Mariei de pe Facebook, în afară de mine și de Sophie.

— Da, desigur. Nu aș putea uita așa ceva. Dar ce s-a întâmplat?

— Mai știe cineva numele lui? Cineva din Sharne Bay?

— Mulți, da. Vărul lui Matt Lewis știa pe cineva care fusese la fosta noastră școală. Făceam spume când le-a spus tuturor. Am venit aici ca să scăpăm de ceea ce se întâmplase, însă nu am

reușit. Ne-a urmărit până în Norfolk. Și cred că ne-ar fi urmărit pretutindeni.

— Ce s-a întâmplat cu Nathan? A mai luat legătura cu Maria după ce v-ați mutat?

— Nu. De fapt, am aflat că a murit acum câțiva ani. De la un prieten al unui prieten al cuiva care îl cunoștea. Nu știu însă dacă e adevărat.

Oare Nathan Drinkwater a murit? Dacă nu, nu prea pare genul de tip care să renunțe doar pentru că nu e prin preajmă. E chiar el pe lista de prieteni a Mariei pe Facebook? Mă întreb dacă Maria a mai știut ceva despre Nathan după ce s-au mutat, dar nu a mai spus nimănui. Și, mai mult, mă întreb dacă e cu adevărat mort. Și, dacă nu e, unde e acum?

Capitolul 29

Louise
Noiembrie 2015

În timp ce merg în spatele lui Sue Plumpton, luând niște note despre unele finisaje, discuția de ieri cu Tim îmi revine mereu în minte. În cele din urmă, ies din casa ei, bucuroasă că Rosemary din Islington este singura clientă care a primit un mesaj din partea Mariei. Casa lui Sue din Dulwich este incredibilă, dar e o discrepanță uluitoare față de cea a lui Rosemary, care lucrează în imobiliare și este dependentă de muncă, pentru că această casă este obținută de Sue după divorțul de un bancher din City. În acest colț bun de pus pe cărți poștale din Londra, Sue duce o viață fermecătoare, toată ziua tenis, apoi latte cu „fetele", plimbări prin Dulwich Park împreună cu câinele ei chihuahua, Lola, apoi petreceri pentru care nici măcar nu trebuie să gătească. Zâmbesc, gândindu-mă la plăcinta țărănească de la M & S pentru o persoană, pe care am împărțit-o cu Polly ultima oară când a venit pe la mine – oare se pune ca o cină? Mă apuc să-i scriu un mesaj lui Polly, apoi îmi aduc aminte cu durere că nu mai vorbim.

Am ajuns aici cu autobuzul de la Crystal Palace, dar e o zi atât de frumoasă, încât decid să merg înapoi spre casă, iar în timp ce merg pe College Road și mă uit fascinată la Dulwich College, îmi sună telefonul. Apare numele lui Pete pe ecran și sunt tentată să ignor apelul. Azi, mă simt de parcă aș avea o zi normală, în sfârșit. M-am lăsat prinsă în discuțiile cu Sue, iar capul mi-e plin de idei pentru unul dintre dormitoarele ei, care va trece printr-o remodelare. Dar când i-am văzut numele lui Pete, anxietatea s-a instaurat instantaneu. Sunt prea speriată ca să-l pot ignora. Dacă s-a întâmplat ceva?

— Alo?

Vocea îmi sună reținută chiar și mie.

— Salut. Ce mai faci?

Și a lui la fel.

— OK. Am avut o întâlnire cu o clientă.

— Unde ești?

— Tocmai trec pe lângă Dulwich College.

— A, nu e departe de mine. Încă nu reușesc să-mi imaginez că e doar o școală normală, la care se duc copiii.

— Știu. Și mie mi se pare la fel. E ca un fel de Hogwarts[4].

— Exact. Mă întrebam dacă… ne putem întâlni? Voiam să-ți propun să ne vedem în oraș, dar lucrez de acasă azi, în Sydenham, aș putea să vin să ne întâlnim în Dulwich, poate în parc, acolo?

Abia așteptam să ajung acasă și să mă apuc de schițe pentru dormitorul lui Sue, dar știu că n-aș fi fost în stare să mă concentrez acum la asta, așa că am fost de acord să ne întâlnim la o cafenea în jumătate de oră.

Mă întorc pe College Road, o iau la dreapta pe South Circular și ajung în parc în cinci minute. Jumătate dintre cele mai elegante femei pe tocuri din sudul Londrei s-au adunat aici azi și sunt mereu în raza periculoasă de acțiune a puștilor pe scutere. Pete încă nu a ajuns aici, așa că trec pe lângă un teren de tenis unde niște femei (probabil amice ale lui Sue) joacă delicat. Cumva, o parte din mine se simte ușor incitată, ca și când m-aș duce la o întâlnire amoroasă. Partea mai rațională îmi spune că nu e așa (și, dacă ar fi așa, probabil că ar fi cea mai catastrofală întâlnire din istorie). Dar nu mă pot abține să nu mă gândesc cât de amuzant e Pete și cât de curtenitor s-a purtat când a împărțit patul cu mine la Travelodge.

Ajunge cu cinci minute mai devreme, dar eu deja sunt acolo așteptându-l. Îl urmăresc în timp ce ocolește cărucioare și cum zâmbește când acceptă

scuzele unei mame al cărei copil mic a intrat în picioarele lui cu tricicleta.

— Bună!

— Salut!

Nu-l pot privi prea mult în ochi și nu știu ce să fac cu mâinile, dar mi le bag în buzunar ca să le țin nemișcate.

— Vrei o cafea sau…?

— Nu, am băut prea multe azi deja. Tu?

— Nu, hai să ne plimbăm, spune el și ne îndreptăm spre o potecă.

— Ai vorbit cu poliția? mă întreabă el.

Așadar, de aceea voia să ne vedem. O senzație intensă de dezamăgire mă cuprinde.

— Da, ieri.

— Și nu le-ai…

— Menționat de mica noastră întâlnire?

A sunat mai amar decât intenționasem.

— Nu, sigur că nu. Am fost de acord, nu? Tu nu le-ai spus, nu?

— Doamne, nu! Ultimul lucru de care am nevoie e să le mai dau încă un motiv să mă suspecteze.

— Deci o fac? Adică te suspectează?

— Habar nu am. Cred că da, dar firește că nu au dovezi, așa că sper să treacă peste asta și să caute pe altcineva. Tot timpul cât m-au investigat, și-au pierdut vremea, când, de fapt, puteau să-l caute pe adevăratul criminal.

— Poate că există dovezi criminalistice care te vor exonera? Cu siguranță au găsit ceva.

— Sper.

Mergem o vreme, iar vocile copiilor se estompează pe măsură ce ne depărtăm de locurile de joacă.

— Pot să te întreb ceva?

— OK.

Îmi împing mâinile mai adânc în buzunar, strânse în pumni.

— Cum de ești atât de sigură că nu am făcut eu asta?

— Pentru că am petrecut împreună noaptea, nu?

Neliniștea colorează urât cuvintele mele cu note de sarcasm.

— Știu, dar aș fi putut s-o fac înainte. Era după unsprezece noaptea când am plecat, și, din ce spune poliția, nimeni nu poate s-o localizeze după ora zece. Aș fi avut suficient de mult timp… nu știu… s-o ademenesc în pădure.

Chicotesc, în ciuda seriozității situației în care ne găsim.

— Ăsta e parțial motivul, spun eu.

— Ce anume?

— Felul în care ai spus „s-o ademenesc în pădure”. Cineva care realmente ar fi făcut-o, nu s-ar fi exprimat în felul ăsta.

— Dar cum ar fi spus?

— Nu știu, dar ademenirea cuiva în pădure este ceva ce se întâmplă într-un film prost la televizor.

— OK, dar de ce nu m-ai suspectat înainte de asta?

Trecem peste un iaz și, în loc să-i răspund imediat, îi sugerez să stăm pe o bancă. Una dintre șipci e ruptă la un capăt, așa că mă așez mai aproape de Pete, ca să evit marginea. Nu se mută mai departe.

— Louise?

Genunchii noștri aproape că se ating, mai e doar o fâșie îngustă de spațiu între ei. Își ține mâinile pe coapse, iar pielea din jurul unghiilor e ruptă și neîngrijită, de parcă și le-ar fi ros. Fac un efort să mă opresc, să nu le ating.

— Știu că nu ai fost tu, pentru că știu cine a făcut-o.

Cuvintele pur și simplu s-au revărsat din gura mea înainte să fi fost în stare să le opresc.

— Ce?

Se ridică brusc și se îndepărtează câțiva pași de mine, apoi se întoarce.

— Despre ce dracu' vorbești? Dacă știi cine a făcut-o, de ce dracu' nu ai spus poliției?

— Nu, scuze, nu am explicat corect. Nu știu cine e, dar știu că e aceeași persoană care mi-a trimis mesaje mie și lui Sophie înainte să moară. Are de-a face cu ceea ce s-a întâmplat cât încă eram la școală.

— La ce anume te referi, la jocurile voastre malițioase de care mi-ai spus? Și ce vrei să zici, ce mesaje?

Se așază înapoi, se mai calmează. Simt cum iradiez tensiune, dar nodul din stomac mai slăbește puțin, când realizez că îi voi spune totul. Sunt în siguranță cu el, pentru că are la fel de mult de pierdut ca și mine.

— Ești pe Facebook?

— Nu, încerc să mă țin departe de social-media, spune el. E plin de țicniți.

— Ei, bine, eu sunt.

Și îmi încep povestea. Când ajung la momentul cu banchetul, mă pierd în cuvinte, îl urmăresc cu neliniște de fiecare dată, ca să prind orice gest de oroare sau de dezgust. Nu reacționează totuși, nu mă întrerupe, ci mă lasă să povestesc totul, inclusiv episodul cu mesajele de pe Facebook și întâlnirea de pe internet. După ce termin, mă depărtez puțin de el, până când capătul scândurii rupte riscă să-mi intre în coapsă.

— Acum știi. Cine a ucis-o pe Sophie este persoana din spatele mesajelor. Ceea ce înseamnă că ori e cineva de atunci ori… nu au găsit niciodată corpul Mariei. Acum înțelegi de ce nu vreau ca poliția să facă prea multe legături între Sophie și mine, mai multe decât e cazul?

— Da, înțeleg.

— Și mă urăști?

Îmi dau lacrimile când întreb, rușinată de nevoia mea copilărească de a fi liniștită.

— Pentru ce i-ai făcut Mariei? Nu, nu te urăsc. Erai tânără. Ai luat o decizie greșită, asta e tot.

Asta fac oamenii când sunt tineri. Da, are consecințe catastrofale, imposibil de ghicit, dar a fost doar o decizie greșită. Și probabil că ai plătit pentru ea cu vârf și-ndesat de-a lungul anilor, nu?

Își pune mâna peste a mea, caldă, uscată, puțin aspră. Îmi întorc capul într-o parte, îi prind degetele între ale mele, abia îndrăznesc să respir.

— Dar, Louise, nu-ți dai seama? Asta pe mine m-ar salva. Dacă spui poliției…

Mi-am tras mâna înapoi de parcă ar fi încercat să mi-o muște.

— Nu, ți-am zis, nu pot.

— Și înțeleg, sincer. Dar ai putea să le spui despre mesaje, nu trebuie să zici că ai agresat-o sau ceva de genul ăsta.

Dacă citesc mesajele, se vor prinde.

„Nu am uitat ce ai făcut. N-o să te las să scapi niciodată”.

— Dar drogurile din băutură, ai spus că mesajele nu menționează asta, iar restul sunt doar chestii de școlărițe. Nimic care să fie interesant pentru poliție.

— Nu contează. Mesajele mă leagă de Sophie și de Maria. Iar ei vor vrea să știe de ce i-am mințit. De ce nu le-am spus imediat de mesaje. Nu sunt singura persoană care știe ce s-a întâmplat la banchet. Și, dacă deschid acea ușă, o să iasă totul la iveală. N-o să mai pot opri nimic. Risc să-mi pierd fiul.

Se întoarce cu spatele la mine și își îngroapă fața în palme.

— Te rog, Louise, spune el șoptit, fără să mă privească.

— Nu, spun eu la fel de tăcută. Trebuie să continuăm ca și până acum, să fim discreți.

Dă din cap, apucându-se de nas. Nu se uită la mine. Trag o gură mare de aer. Nici măcar față de mine nu am recunoscut, dar ceva îmi spune că se întâmplă ceva între noi, poate doar o mică scânteie care ulterior poate fi transformată într-o flacără.

Dar, ceea ce urmează să mărturisesc va stinge acea licărire cu totul.

— Nu uita de Travelodge, îi aduc aminte. Și eu păstrez un secret de-al tău, îți aduci aminte?

Privindu-l cum se îndepărtează, mă întreb dacă voi fi vreodată capabilă să am o relație normală, sau dacă trecutul meu va întina totul în viitor. Probabil că e bine că a plecat, măcar s-a întâmplat acum, înainte de a avea ocazia să mă atașez de el. S-ar fi întâmplat oricum, mai devreme sau mai târziu. Nu e nimeni pe lume care să aibă suficientă putere să lupte cu acest lucru.

Capitolul 30

Catherine
Noiembrie 2015

Catherine știe că se întâmplă ceva. El se închide în sinea lui, și se îndepărtează din ce în ce mai tare de Catherine și de Daisy. Dacă se duce prea departe, nu va mai fi capabil să-și găsească drumul înapoi, iar atunci Daisy nu va mai avea propria ei familie.

De fiecare dată când el iese cu Daisy undeva, „ca să-i dea o pauză" ei, Catherine agonizează efectiv până se întorc. Tot soiul de scenarii îi apar în minte, care mai de care mai îngrozitor. Nu e un accident de mașină obișnuit, ci unul anume de fiecare dată. Îi vede trupul aflat încă pe scaunul șoferului, iar capul, tăiat, de o parte neclară a celeilalte mașini, care se rostogolește pe drum, cu o expresie de surpriză pe față. Iar Daisy, în spate, rănită groaznic, sângerând și țipând.

Uneori nu e un accident. Poate fi un atac terorist, mai ales dacă merg cu transportul public. Vede tot: tânărul cu un rucsac suspicios, transpirând, uitându-se împrejur în vagon. Chiar în momentul de dinainte, când se întreabă dacă realmente e în stare să facă asta, adrenalina îi cuprinde tot corpul. Apoi explozia, cu zgomotul îngrozitor. Iar după ce trece, sunetul durerii și al panicii, al fricii de moarte. Apoi, Daisy, uitându-se în jos în confuzia generală, la cioturile sângerânde care erau picioarele ei și țipă, întotdeauna țipă.

Încearcă să-l convingă să nu o mai ia pe Daisy cu el. În fond, dacă urmează să moară, vrea să moară cu ei, nu să stea ghemuită acasă cu o ceașcă de ceai în față. Dar e greu să îi explice de ce, fără să-i spună temerile sale și nu vrea să-i ofere un motiv s-o părăsească.

E clar însă că se întâmplă ceva cu el. Jocurile devin din ce în ce mai rele. De fapt, nici nu se mai joacă. La început, Catherine s-a alăturat jocului, chiar i-a plăcut. Excitarea de a-l lăsa pe el să preia controlul, spasmele delicioase ale unei stări care era atât de aproape de frică. Nu a fost cu adevărat înfricoșată. Dar, în ultima vreme, vedea ceva în ochii lui, o umbră diferită. De parcă nu ar fi acolo, cu ea. De parcă ar fi altundeva, cu altcineva. Cineva de care nu-i păsa că-i face rău.

Pe Catherine n-o deranjează ce îi face ei, atâta vreme cât n-o afectează pe Daisy. Dar dacă îi va face ceva rău lui Daisy, indiferent dacă e intenționat sau nu, atunci Catherine îl va lega fedeleș și-i va spinteca abdomenul.

Capitolul 31

Louise
Noiembrie 2015

Ultimele zile de după plimbarea cu Pete prin parc au fost foarte sumbre. Nu am avut prea multe întâlniri cu clienți, slavă Cerului, așa că, în afară de mersul la școală, nu am ieșit din casă, petrecându-mi timpul în pat cât e Henry plecat. E mereu la clubul de dimineață, iar după-masa merge la after-school, așa că pot lucra, dar săptămâna asta l-am dus devreme de dimineață și l-am lăsat la after-school până în ultima clipă în care puteam să-l iau înapoi. Știu că rămân în urmă cu munca și că în câteva săptămâni, când nu voi mai putea ascunde cât de puțin am lucrat pentru ei, aș fi în pericolul de a pierde niște clienți, dar nu mă pot aduna. Sunt irascibilă, mă tot uit peste umăr, imaginea trupului lui Sophie îmi apare mereu în minte. Mă întreb dacă voi înceta vreodată să mă văd cum zac pe undeva, rece și fără viață în mine. Îmi păstrez energia pentru acele ore, după ce îl iau pe Henry și până adoarme, când trebuie să joc cel mai bine rolul meu.

Esther a sunat de vreo două ori, dar nu am răspuns, iar ea nu mi-a lăsat niciun mesaj. Am primit un telefon și de la inspectoarea Reynolds. Nu am răspuns nici la acel apel, dar a lăsat un mesaj, rugându-mă să o sun cât mai repede cu putință.

Îmi fac un ceai și, tocmai în acel moment, sună soneria. Sunt într-o pereche de pantaloni vechi și un tricou la fel de vechi și nu-mi aduc aminte când am făcut ultima oară duș. Îmi dau cu limba peste dinți și simt asperitățile. Cu siguranță, nu i-am spălat azi și, posibil, nici ieri. Dacă stau nemișcată, poate că o să plece.

Soneria sună iar, de două ori de data asta, urmată de un ciocănit puternic, cu aer oficial. Dacă e Reynolds? Dacă e așa, nici n-are vreun rost să mă ascund, oricum o să mă găsească. Pun jos lingurița și observ urmele de la linguriţele din zilele precedente, pe blatul din bucătărie. Oare am mâncat ceva sau numai am stat și am băut ceai? Nu sunt în stare să-mi amintesc.

— O, spune Esther, când deschid ușa și dă cu ochii de înfățișarea mea complet neîngrijită. Îmi pare rău.

— E în regulă.

Faptul că nu e poliția e ușurare enormă.

— Ce faci aici? De unde știi unde stau?

— Serena Cooke?

Alter egoul meu. Cea care voia să-și facă testamentul.

— M-am gândit că ai dat adresa ta reală. E prea greu să te gândești la una falsă sub imperiul momentului.

— Așa. Intră.

În bucătărie, Esther se uită în jur, încearcă în mod clar să-și păstreze un aer neutru în fața ceștilor murdare, a podelei nemăturate și a aerului general de mizerie.

— De obicei, nu e așa, murmur eu. Nu trec prin cea mai bună perioadă.

— Nu-ți face griji, ar trebui să vezi cum arată casa mea înainte să vină femeia la curățenie vinerea.

— Scuză-mă câteva momente, te rog.

Dau fuga în baie, mă spăl pe dinți, îmi dau cu apă rece pe față și mă spăl puțin, ca pisica. Apoi, în dormitor, îmi scot tricoul plin de pete și îmi pun ceva care să semene mai mult a haine de casă, apărând în bucătărie cu un aer mai civilizat.

— Ceai?

— Da, mulțumesc.

În vreme ce ceainicul fierbe iar, pun toată vesela murdară în mașina de spălat vase și șterg

suprafețele, inclusiv masa de bucătărie unde stă Esther, cu haina și cu geanta care stau frumos aranjate pe spătarul scaunului. După ce suntem amândouă așezate la masă, cu cănile în mâini, aștept să-mi spună de ce a venit aici.

— Am vorbit iar cu poliția, începe ea. Și tu?

— Da.

— Și ți-au arătat?

— Ce să-mi arate?

Simțeam crampe în stomac.

— Lănțișorul. Lănțișorul Mariei.

Mintea caută o minciună, oscilând între a-i spune că poliția nu mi-a arătat nimic sau să spun că mi-au arătat, dar că nu mi-am dat seama că e lănțișorul Mariei, însă simt cum pocnește în mine ceva ca o bandă elastică, iar fața mi se umple de lacrimi fierbinți.

Esther întinde mâna și mă prinde de braț.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te necăjesc. Este… de la mesaje? Ai mai primit?

Mă ridic și mă duc să iau un șervețel ca să-mi suflu nasul.

— Nu fi drăguță cu mine. Ar fi bine să nu-ți pară rău pentru mine. E numai vina mea. Ai spus… poliției? Că tu crezi că e lănțișorul Mariei?

— Da, sigur, spune ea, iar expresia de pe chipul ei e destul de contrariată. Tu nu?

— Nu. Nu am vrut să facă legătura între mine și Sophie și ceea ce s-a întâmplat cu Maria. Le-ai spus și despre pagina de Facebook?

— Da, spuse ea, consternată. Am presupus că deja știau. Că le-ai zis tu.

Deci, acum, ei știu. Tim o să primească un telefon, fără îndoială, iar în scurt timp vor veni și îmi vor bate la ușă. Oare așa începe totul să se ducă de râpă?

— Nu le-am spus, pentru că nu am vrut să facă legătura între mine, Sophie și ceea ce s-a întâmplat cu Maria.

— De ce nu?

Esther e de-a dreptul uluită.

Îmi îngrop fața în palme, ca să nu trebuiască să-i văd fața în timp ce-i spun.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Maria, orice ar fi fost, e din vina mea.

Cuvintele sună înăbușit, dar se aud.

— Louise, nu a fost vina ta. Știu că te-ai purtat rău cu ea la școală, dar toți facem lucruri pe care le regretăm. Lucruri care ne pot înspăimânta când ne uităm înapoi, ca adulți.

Îi aud în voce prețul pe care îl plătește ca să poată spune acele cuvinte, aud anii de durere și de singurătate pe care i-a îndurat în timpul școlii și cicatricele pe care le-au lăsat.

— Nu înțelegi. E ceva ce tu nu știi.

Îmi iau mâinile de pe față și mă forțez să-i întâlnesc privirea.

— Îți aduci aminte, la banchet, că nu o puteai găsi pe Maria și ai venit să mă întrebi pe mine dacă am văzut-o? Mi-ai zis că nu se simțea bine?

— Da, sigur.

— Știu de ce nu se simțea bine. Eu și cu Sophie… am făcut ceva.

Mi-am încleștat pumnii, am tras o gură forțată de aer, Esther însă așteaptă în tăcere.

— Noi i-am pus Ecstasy în băutură.

Esther trage aer în piept cu putere. Îi urmăresc fața îndeaproape. Nu vorbește imediat, dar își pune mâna la gură și se întoarce să privească prin geamurile ușilor cu glasvand spre curte. E la mare depărtare, atât fizic, cât și în timp, reluând evenimentele în mintea ei, reconfigurându-le ținând cont de această informație șocantă, nouă.

— Dar ce s-a întâmplat cu ea, atunci? întreabă ea, întorcându-se spre mine.

— Nu știu. Nu am mai văzut-o niciodată de atunci, jur.

Esther tace iar și mă înclin peste blatul din bucătărie, așteptându-mi verdictul. Îmi dau seama că, în afară de implicațiile pentru mine și pentru

Henry, dacă află poliția despre acest lucru, mi-e groază că o voi pierde pe Esther când abia am regăsit-o.

— Deci, chestia de pe Facebook… crezi că despre asta e? spune ea în cele din urmă. Cel care face treaba asta știe?

— Nu știu. Nu e niciodată menționat.

Asta și făcea ca mesajele acelea să fie atât de înspăimântătoare, că, indiferent cine e, nu spune niciodată ceva extrem de specific. Doar amenințări voalate, din umbră.

— Pagina de Facebook…

Se oprește.

— Ar putea fi ea, nu? Unde a fost atâția ani? Chiar și de ziua mea, când primesc cadourile, nu am crezut cu adevărat că ar putea fi din partea ei. Dar lănțișorul…

— M-am gândit și eu la această posibilitate, crede-mă. Dar Esther… ce am făcut noi… ai putea…

„Ai putea să mă ierți?” este ceea ce vreau s-o întreb, dar nu pot să rostesc cuvintele, mi-e prea groază de răspuns.

Se uită în jos, în cană, luând cu degetul o mică bucățică din smalțul desprins de pe toartă.

— Ești o persoană diferită acum, văd asta. Probabil că ai trecut printr-un iad întreg când a dispărut. Nici nu-mi pot imagina ce ți-a făcut lucrul ăsta.

Stau jos, în fața ei, la masă, abia îndrăznind să respir.

— Nu am de gând să-ți fac zile fripte pentru asta, Louise. Cred că probabil ai plătit pentru ce ai făcut, cu vârf și-ndesat.

Tensiunea care îmi ține corpul în chingi se relaxează puțin, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Trei oameni au auzit povestea spusă de mine, iar doi dintre ei m-au considerat demnă de iertare. O voce se întreabă în sufletul meu dacă ar fi fost mai bine să procedez așa acum niște ani, oare cât de

ușoară m-aș fi simțit dacă aș fi scăpat de povara asta.

— Asta e ce…

Mă opresc. Asta e ce a spus și Pete, eram cât pe ce să spun asta, dar, pentru motive care îmi scapă, nu am vrut să știe că m-am văzut cu el. Probabil că rușinea mă umple iar când mă gândesc ce i-am spus, așa că încerc să țin în mine. Apoi, se întâmplă ceva bizar, de parcă gândurile despre el l-ar fi adus pe Pete în cameră.

— A, apropo, ghici pe cine am văzut în drum spre tine, la stația Victoria?

— Pe cine?

— Pe bărbatul cu care a venit Sophie la reîntâlnire. Pete, nu? Și asta e partea stranie. Era cu o femeie, și nu numai asta, aveau un copil cu ei, un sugar. El împingea cărucior. Mă întreb dacă Sophie știa că e căsătorit? N-aș fi surprinsă.

Esther poate că m-a iertat, dar Sophie încă își bate joc chiar și după moarte.

— Doamne, Pete e căsătorit?

— Știu! Crezi că ar trebui să spunem poliției? Deși, probabil că deja îl interoghează, așa că poate au aflat că e căsătorit. Mă întreb cum de a reușit să se strecoare pe sub nasul soției, cu poliția investigându-l.

Simt că intru pe pilot automat și că pe chipul meu se citesc șocul, surpriza și alte reacții potrivite pentru această știre, însă păstrând un registru lejer, de bârfă. Dar, în interiorul meu, simt că fierb. Deja strivită de felul în care legătura mea trecătoare cu Pete a fost scoasă de sub controlul meu, această noutate a fost ca un pumn în ceafa, în momentul în care m-am uitat în altă parte.

La ușă, mă aplec s-o îmbrățișez lung pe Esther, de plecare, dar ceva în atitudinea ei – poate o ezitare abia perceptibilă, o încordare de moment – mă face să mă retrag. Vrea să înțeleagă, dar nu știu dacă va putea trece peste toate astea, dacă vom mai putea fi vreodată prietene.

După ce a plecat, mă învârt prin casă ca o tornadă, făcând ordine: șterg praful, dau cu aspiratorul, curăț cu mopul podelele, schimb paturile. După ce termin, mă bag în duș și stau sub jetul de apă multă vreme, lăsând-o să curgă pe mine, să mă încălzească și să spele mizeria care s-a acumulat de când l-am lăsat în parc pe Pete. M-am gândit că ne apropiem unul de celălalt, dar abia acum îmi trece prin cap cât de puține știu, de fapt, despre el. Poate fi oricine. O imagine îmi bântuie prin minte: Maria, în camera ei de copil, la Londra, uitându-se printr-o fantă dintre draperii. Un băiat înalt, cu o față cunoscută, se sprijină de felinar, uitându-se la fereastra ei, lipsit de expresie. Pur și simplu, doar urmărește.

Plec de acasă la trei fără un sfert ca să-l iau pe Henry direct după școală, la trei. De obicei, stă la after-school, pentru ca eu să pot lucra toată ziua, dar am nevoie să-l văd. Merită mai mult decât o mamă pe pilot automat, așa cum am fost eu în ultimele zile. Copiii care în mod regulat sunt luați de mamele casnice erau deja aliniați în afara sălii de clasă. Doamna Hopkins se uită la mine confuză.

— Am terminat mai repede azi lucrul, rostesc. Pot să arunc o privire…?

Fac un gest spre sala de clasă. Ea încuviințează și deschid ușa. E ceva aparte în felul în care copiii stau așa de cuminți în băncile lor în programul de after-school, îmbrăcați, cu ghiozdanele în fața lor, așteptând instrucțiunile, încât mă emoționez. Sunt atât de mici și deja trebuie să învețe să se conformeze. Henry stă de vorbă în șoaptă și foarte sincer cu o fetiță de lângă el. Băiatul care stă în cealaltă parte a lui mă vede mai întâi, prietenul lui Henry, Dylan. Începe să-l bată cu mâna pe umăr.

— Henry, Henry! Mămica ta a venit.

Henry se întoarce, i se luminează fața și ochii îi strălucesc.

— Mami! Ce cauți aici?

E clar că vrea să alerge spre mine, dar se uită neliniștit spre miss Jones, noua asistentă a învățătoarei, ca să-i ceară permisiunea.

— Am terminat mai devreme azi. Hai, mergem în parc?

Iarăși se uită la miss Jones, care dă din cap aprobator și-i zâmbește.

— Pa, pa, Henry! Ne vedem mâine.

Când traversăm terenul de joacă, o mamă masivă se ridică precum un spectru agresiv spre învățătoarea din clasa vecină. Am mai văzut-o înainte cu copiii ei neascultători și obezi. De data aceasta, este rândul băiatului singuratic din ceata ei, care stă lângă ea, lovindu-și furios ghiozdanul cu piciorul. În mod clar a avut parte de temuta sintagmă: „Aș vrea să discut puțin cu dumneavoastră", din partea învățătoarei, când a venit să ia copiii. Desigur, în mintea ei, micul ei îngeraș nu are cum să greșească, așa că nu a primit prea bine discuția, arătând cu degetul periculos de aproape de fața învățătoarei.

În parc, Henry strigă cu o încântare pe care nu și-o ascunde, când îl împing din ce în ce mai tare în leagăn. Bucuria lui crește și când îl vede pe prietenul său, Dylan, că intră prin porțile galbene, împreună cu mama sa, Olivia.

— Dylaaan! Sunt la leagăne!

Dylan vine alergând.

— Hai să ne jucăm pe frânghia de cățărat, dă el instrucțiuni.

— Nu, hai în leagăn, strigă Henry.

— Nu, spune Dylan încăpățânat. Frânghia de cățărat.

— OK. Oprește-mă, mami! zice Henry, așa că încetinesc leagănul și pleacă amândoi alergând împreună.

— Ah, cât de drăguți sunt ei, doi prieteni micuți, nu-i așa? rostește Olivia, urmărindu-i cu drag. Mai degrabă cu aveam impresia că Dylan e dictatorial, dar nu am vrut să-i stric momentul de încântare.

— Ne luăm o cafea? continuă ea.

Mergem spre micul chioșc din apropiere și comandăm două cafele. Nu îmi iau ochii de la Henry, care aleargă prin nisip, ca de obicei, din când în când căzând. Dylan stă în vârful frânghiei de cocoțat, „împușcându-l”.

— Ai auzit ce s-a întâmplat azi pe terenul de joacă, la ora la care vin părinții să-și ia copiii acasă? Cu Angela Dickson?

— Cine? întreb eu. Pentru că nu sunt deseori la poarta școlii când e toată lumea, nu prea cunosc persoanele.

— Ei, știi tu, Angela Dickson…

Începe să șoptească.

— Aia grasă. Cu mulți copii.

— A, da, o știu.

Sunt neatentă, pentru că nu reușesc să-l văd pe Henry, dar apare din spatele toboganului, unde se ascunde de tirurile prietenești, așa că mă relaxez și încerc să-mi țin ochii ațintiți asupra lui.

— Am văzut-o când se certa cu învățătoarea, când plecam azi.

— Nu a fost doar o ceartă, spuse Olivia. I-a tras un pumn doamnei Smithson.

— Un pumn?

Mă întorc și o privesc.

— Doamne ferește, și chiar ai văzut asta?

— Da, încă eram acolo, vorbeam cu doamna Hopkins.

Olivia e unul dintre acei părinți care mereu au chestiuni presante de discutat cu profesorii.

— Chiar i-a dat un pumn în față.

— Au chemat poliția?

— Nu sunt sigură, vorbi ea. L-am văzut pe domnul Knowles cum vine acolo.

Domnul Knowles e singurul profesor bărbat din școală.

— Bine, nu i-aș da prea multe șanse împotriva Angelei Dickson.

Privirea mea se întoarce înapoi spre frânghia de cățărat, dar Henry și Dylan nu sunt acolo. Mă uit în spatele meu, apoi înspre fort, dar nu-s nicăieri. E un parc mare, cu multe aparate. Ar putea fi oriunde.

— Tu-i vezi pe băieți?

— Ei, or fi ei pe undeva. Să mergem să stăm pe banca aia, poți vedea tot parcul de acolo.

Mergem pe banca de picnic și ea se așază. Eu îmi pun cafeaua pe masă și cercetez neliniștită tot parcul. Olivia încă trăncănește despre marea noutate de la școală.

— Nu-i văd, o întrerup.

Olivia se uită în jur relaxată, sorbind din cafea.

— Probabil sunt la fort. Relaxează-te, Louise, sunt ei pe undeva. Uite, sunt acolo.

Dylan aleargă în jurul unui copac scoțând sunete ca de mitralieră. Dar Henry nu e nicăieri.

— Unde e Henry? spun eu cu și mai mare neliniște.

— Probabil că e în copac.

Mă duc într-acolo, încercând să nu alerg, forțându-mă să respir regulat.

— Dylan, spun eu când ajung la el, unde e Henry?

— Nu știu.

— Dar erai cu el acum câteva clipe, nu?

— Da. Dar pe urmă a început să vorbească cu doamna aia.

Simt ca o lovitură de măciucă în moalele capului. Pentru o clipă, am impresia că leșin.

— Ce doamnă? Unde?

— Nu știu. Acolo.

Dylan indică vag cu brațul în direcția fortului și începe să alerge iar în jurul copacului.

Încep să alerg. Parcurg tot parcul strigându-l. Alte mame încep și ele să se uite împrejur, întrebându-se dacă e cazul să mă ajute. Când mă apropii de capătul îndepărtat, îl văd. Stă cu spatele spre mine, uitându-se spre poarta care se deschide

înspre parcul cel mare. Mă opresc, aproape că scot un hohot de eliberare. Slavă Domnului! Merg mai departe spre el, acum mai încet.

— Henry, îl strig și el se întoarce zâmbind.

— Unde ai fost? Nu te-am găsit nicăieri.

— În parc, spune el.

— Dylan a zis că vorbeai cu o doamnă.

— Da. Îi plac trenurile. M-a întrebat multe despre Thomas.

Simt că-mi stă inima în loc. Poate că era o bunicuță care venise cu copiii în parc.

— Unde e?

— A zis că trebuie să plece. Tocmai îi făceam cu mâna.

Mă uit înspre parc. În depărtare, văd o siluetă într-o haină închisă la culoare îndreptându-se spre ieșirea principală.

— Avea copii cu ea?

— Nu, era singură.

— Câți ani avea? întreb, știind că pun o întrebare inutilă pentru un copil de patru ani.

— Douăzeci? răspunde el, dar știu că asta poate însemna orice de la adolescent la pensionar în vârstă.

Sunt prea zguduită să mai rămân și îl conving pe Henry rapid să mergem acasă, promițându-i ciocolată caldă și televizor. Când îi pun centura în scaunul lui din mașină, telefonul îmi vibrează în buzunar. Îl ignor până ajung pe scaunul șoferului. Henry e în siguranță în spate. Mă rog în gând să fie un e-mail de marketing care vrea să-mi vândă ceva. Apăs pe ecran. E Maria. În timp ce citesc și recitesc mesajul de pe Facebook, în spate, Henry îngână ceva fericit și afon, plin de încântare la gândul ciocolatei calde, însă mie îmi pare că-mi bagă ace în urechi.

„Henry pare un băiețel drăguț. Sper să ai grijă de el. Se poate întâmpla așa de ușor, nu? Îți întorci spatele o secundă și dispare.”

Capitolul 32

Louise
Noiembrie 2015

Apartamentul meu nu mai e la fel. Înainte, era cuibul meu sigur, refugiul meu. Acum însă nu mă mai simt în siguranță aici. Până acum, îi eram recunoscătoare lui Marnie, vecina de deasupra, o femeie pe la cincizeci de ani, care părea să nu facă nimic altceva decât să meargă la serviciu, să vină acasă și să se ducă la culcare. E doar la câțiva metri deasupra mea, dar nu aud nimic din ceea ce face. Când Henry era bebeluș și făceam curse cu el prin casă, ca să-l liniștesc din plâns, noapte de noapte, agitându-se în brațele mele, am crezut că o să vină și o să se plângă, dar nimic. Acum, m-ar liniști să aud pași care fac pardoseala să scârțâie, sau zgomote de la pregătirea cinei, de la televizor, prieteni care vin la un pahar. Dar Marnie rămâne cufundată în tăcere.

Inspectoarea Reynolds a sunat iar în această după-amiază. Dacă nu răspund în curând, probabil că o să apară aici, înarmată cu întrebări și cu minuțiozitatea sa inepuizabilă. Știu că e inevitabil să vorbesc cu ea, dar încerc să amân cât pot.

Henry doarme, frânt după ziua de școală. A vrut iar să mergem în parc azi, dar eu nu sunt în stare. Zăbovesc în fața frigiderului deschis, încercând în van să găsesc ceva potrivit pentru o cină hrănitoare care să poată fi făcută în mai puțin de zece minute, dorindu-mi să mănânc pește pane, cu Henry, la ora cinci. Deodată, sună soneria. Cine ar putea să apară așa neanunțat la ora asta? Închid frigiderul și mă duc în hol. O siluetă neclară așteaptă de cealaltă parte a geamului vitrat. Înaintez pe coridor, ținându-mi răsuflarea, apoi, cu o mișcare rapidă, deschid ușa.

— A, tu erai.

Îmi țin încă mâna pe mânerul ușii, neștiind cât va dura până o voi închide și de care parte a ei va fi Sam.

— Fermecător, spuse Sam. Nu e cazul să pari atât de încântată.

— Scuze, dar… ce cauți aici?

— Din nou, fermecător. În mod tradițional, în țara noastră, când sosește un musafir la tine acasă, îl poftești înăuntru, îi oferi ceva de băut, cam așa ceva.

Pășesc înapoi, împiedicându-mă.

— Scuze, intră.

Umple tot holul, la fel cum făcea mereu. Apartamentul e prea mic pentru el. Umplea totul. E mult mai potrivit pentru o fată bătrână, așa ca mine. Sam se uită în living, în timp ce mergem spre bucătărie.

— Oho, chiar arată foarte diferit.

— Scuză-mă, dar la ce te așteptai? Că o să-ți fac un altar? Și cu o fotografie mare a ta deasupra șemineului?

Pare rănit.

— Scuze, nu am vrut să… arată frumos. Doar că diferit.

Deschid frigiderul și scot o sticlă cu vin alb, fluturându-i-o în față pe post de întrebare.

— Da, mulțumesc. Dacă e în regulă.

— Sigur că e în regulă. Nu ți-aș fi oferit dacă nu ar fi fost în regulă.

E surprins de asprimea mea, deși nu înțeleg la ce se aștepta. Torn vinul și pun paharele și sticla pe masă, făcându-i semn să se așeze.

— Iar acum, că ești în fața mea și ți-ai primit băutura, ce cauți aici? Henry doarme.

Nu am niciun chef de jocuri și realizez cu o mare satisfacție că nu-mi pasă ce crede despre mine, cel puțin nu în acest moment. Iau o înghițitură zdravănă de vin și aștept.

— Am venit să te văd pe tine, nu pe Henry. Voiam să vorbesc cu cineva, cred. Despre Sophie

și toate celelalte. E îngrozitor.

Pare supărat cu adevărat și simt cum cedez.

— Știu, e oribil. Ai vorbit cu poliția?

— Da, au încercat să scoată ceva din faptul că Soph a stat mult timp de vorbă cu mine și cu Matt. Doar făcea parte dintre prietenii mei cei mai apropiați în școală, normal că am vorbit cu ea.

— Chiar făcea parte? Dintre prietenii cei mai apropiați?

Când mă gândesc la prietenii din timpul școlii, nu am niciodată în grup vreun băiat. Erau băieți, desigur, dar, în mintea mea de șaisprezece ani, băieții nu puteau fi prieteni. Era mereu o diferență, o graniță, indiferent dacă îți plăcea sau nu de ei.

— Poate nu cei mai apropiați prieteni, dar parte din gașcă. Doar știi.

Nu știu dacă știu. Sentimentele mele cu privire la Sophie, Sam, Maria sunt atât de complicate. Iar acum, totul s-a amestecat și cu cererea de prietenie de pe Facebook, cu ceea ce i s-a întâmplat lui Sophie. Nu știu cum am ajuns aici și nu am nici cea mai vagă idee cum să ies din asta.

— M-a pus pe gânduri.

Mișcă paharul ținându-l de picior.

— Ce anume?

— Ei, știi tu, trecutul. Genul ăsta de lucruri. Știi ce vreau să spun?

Neg dintr-o mișcare a capului, nu vreau să-i fie prea ușor.

— Tu și cu mine, avem toată povestea asta a noastră împreună. Face ca lucrurile să fie mai ușoare între noi, nu?

— Oare?

Nu ăsta e sentimentul acum. Atmosfera e plină de lucruri nerostite.

— O, Lou! Știu că încă mai ești supărată pe mine și ai tot dreptul. Te-am rănit și n-am știut cum să gestionez prea bine situația. Îmi pare atât de rău, sincer. Dar am sperat că măcar putem fi prieteni. M-am gândit că… ți-ar face bine un

prieten în momentele astea, cineva care să înțeleagă. Care să știe ce s-a întâmplat cu adevărat. Știu că eu sunt în stare.

Desigur, are dreptate, și chiar am nevoie cu disperare de asta. Ceea ce nu-mi trebuie este să mă încurc iar cu el, să îi dau voie să se țească iar în pânza vieții mele. Dar e singurul care înțelege. Stă acolo, cu brațul întins spre mine și e atât de ispititor să dau curs invitației.

— Cererea asta de prietenie pe care ați primit-o tu și Sophie – în afară de ea, ai mai primit mesaje?

De data asta, nu mai mint. Ce sens ar avea?

— Da, câteva.

— Ce fel de mesaje?

— În care spune că mă urmărește, că nu a uitat ce am făcut, că ar trebui să mă păzesc. A fost… a fost unul despre Henry ieri. În care îmi spune să am grijă îndeaproape de el.

Nu-i spun ce s-a întâmplat în parc, ar putea să mă acuze că nu am avut grijă cum trebuie de Henry.

— Ce?

Se înroșește la față.

— Amenință să-i facă rău fiului meu? Ai spus poliției despre mesaje?

— Nu. Știu de primul însă, de cererea de prietenie.

— Ce? Cum?

— Esther le-a spus.

— Cine? întreabă el încruntându-se.

— Esther Harcourt. Din clasa noastră. Am vorbit destul de mult cu ea la reuniune.

El dă din umeri și cu gestul său cuprinde întreaga tragedie a anilor de adolescență: diferența dintre cei populari și cei anonimi. Desigur că nu-și amintește de Esther. Pur și simplu, ea nu i-a intrat niciodată pe radar, pentru că nu era nici atractivă, nici populară. Nu i-aș fi intrat nici eu vreodată pe radar dacă nu ar fi fost asocierea cu Sophie. Sunt deodată cuprinsă de dorința de a schimba trecutul,

o dorință disperată de a nu fi devenit niciodată prietenă cu Sophie, de a fi fost suficient de curajoasă să rămân lângă Esther. Propria mea lașitate, propria mea dorință de a fi acceptată, de a fi populară, care m-a adus aici.

— Ei, cred că e cel mai bine să știe despre treaba asta de pe Facebook.

— În ce fel ar fi cel mai bine?

El ar trebui să înțeleagă cel mai bine, dintre toți oamenii.

— Dacă poliția începe să cerceteze cazul Mariei? Dacă fac legătura cu ceea ce i s-a întâmplat lui Sophie?

— Dar au deja legătură, nu? Mesajul probabil că e de la aceeași persoană care a omorât-o pe Sophie și, cu siguranță, poliția poate să dea de urma cuiva din spatele unei pagini de Facebook. Acum, că poliția are toată informația, au șanse mai mari să prindă persoana care a făcut asta.

— Nu suport ideea să existe cineva care să știe ce am făcut eu.

Mai am puțin și-mi dau lacrimile.

— N-au cum să știe despre E, Louise. Nu acum.

— Dar dacă… ea e încă în viață? Dacă mesajele chiar sunt de la ea? Probabil că și-a dat seama că i-am dat noi ceva.

Îmi ia mâna într-a lui.

— Nu mai e de crezut că e vie, după atâția ani. Cine face asta probabil că e suficient de bolnav la cap încât să vrea să te sperie.

— Să mă sperie?

Îmi trag mâna, în timp ce aproape strig. Sam se uită în direcția camerei lui Henry, temându-se să nu-l trezim. Vorbesc mai încet.

— Sophie a fost ucisă, Sam. Și cine a ucis-o, probabil că mă are acum pe mine în vizor. A trecut de faza de glumă proastă, dacă a fost vreodată asta.

— Ei, bine, în acest caz, e clar că e o idee bună să implicăm poliția.

Nu am cum să-i contracarez justețea argumentului, dar am petrecut atât de mult ascunzând adevărul despre ce am făcut, despre cine sunt, încât nu mi-e ușor să abandonez totul.

— Îmi spui, te rog, cum decurg lucrurile când vorbești cu poliția? întreabă el.

Încuviințez din cap.

— Și îmi promiți să-mi spui dacă mai primești mesaje?

— Da, promit.

De fapt, simt o eliberare enormă că pot să spun cuiva, cineva care să nu mă judece, deoarece a luat parte la tot. Polly încă nu a dat niciun semn de când i-am spus despre Maria, și deși Esther știe acum, ezitarea ei de la plecare e suficientă încât să nu vreau să-i mai fac confidențe. Îmi torn un alt pahar cu vin și îmi împinge și el paharul lui. Îl umplu.

— În rest, cum merg lucrurile? La muncă?

— Munca merge bine, am încă un proiect pentru Sue Plumpton – îți aduci aminte de Su?

— Cum s-o uit pe La Plumpton? Încă mai are cățelul ăla îngrozitor?

— Lola? Da, încă e în putere. Dacă putere ar fi un cuvânt bun de folosit pentru ceva ce, în principiu, e o combinație între un câine și un șobolan. De fapt, a trebuit să fiu atentă să nu uit să integrez coșulețul ei în designul pentru livingul lui Sue.

— Nu cred!

— Ba da.

Imediat ce încep să mă relaxez în timpul discuției, am revelația că, în ciuda tuturor lucrurilor, îmi lipsește ce se întâmplă acum. Înainte de a se naște Henry, stăteam împreună în fiecare seară la masa asta, cu un pahar cu vin și ne povesteam micile întâmplări ale zilei. Ritualul a dispărut în primele luni de viață ale lui Henry, înlocuit de plimbările mele începătoșate de extenuare, prin casă, încercând fără succes să-l

liniștesc pe Henry, care urla pe umărul meu. Sam se retrăgea în dormitor cu laptopul, vizibil prost dispus. Niciodată nu am mai reușit să revenim la acea stare de a fi împreună într-o atmosferă relaxată, chiar și când Henry a început să doarmă noaptea. Transformarea de la o celulă de doi la una de trei, în care unul dintre noi era complet independent de ceilalți doi, a schimbat complet echilibrul relației noastre.

Mă simt diferit și fizic. Nașterea și alăptarea nu numai că m-au afectat fizic, dar m-au plasat într-o relație nouă cu propriul meu corp. Nu știu cum. Sam însă era mai dornic ca oricând în acea privință. Bănuiesc că ar fi trebuit să fiu încântată că încă mă dorea. Aveam prietene ale căror soți nici nu voiau să le mai atingă după ce văzuseră în sala de naștere: sânge, măruntaie, urlete, agonie sfâșietoare, erau dezgustați de soțiile cu burțile atârnânde și cu sânii lăsați. Dar, în relația noastră, eu am fost cea care se îndepărta în pat noaptea, sau zăceam acolo nemișcată în timp ce el făcea lucrurile care înainte mă aduceau în stare de a țipa de plăcere. Mă îngrijoram, mă temeam că am devenit o mironosiță, precum egoul meu adolescentin în satin verde, refuzându-i atingerea cu atâția ani în urmă.

Întrețin conversația, mai întâi îl întreb despre muncă, apoi despre niște prieteni comuni cu care nu am mai păstrat legătura după divorț. În mod clar, e un mare elefant în cameră, despre care sunt ferm hotărâtă să nu scot un cuvânt, dar, din nefericire, Sam se îndepărtează de la subiect, când îl întreb de mama lui. Când am început să fim noi împreună, se întorsese în viața lui Sam, într-o oarecare măsură, însă nu am văzut-o prea mult, nici chiar după nașterea lui Henry.

— E complet obsedată de fiică-mea, mult mai mult decât a fost cazul cu Henry. Nu știu, poate pentru că e fată. O răsfață peste măsură.

Mă gândesc cu o strângere de inimă la băiețelul meu: iubirea lui intensă pentru jucăriile de pluș, de parcă ar fi fost reale; dedicarea sa oricărei acțiuni pe care o întreprinde; cât de serios tratează lumea. Oare chiar e cu putință ca ea să-și iubească mai mult celălalt nepot, doar pentru că e vorba de o fată? Poate că nu e vorba despre asta, totuși. Poate că eu am fost problema. Am simțit mereu că Doreen nu mă admiră prea tare și mă întreb, deși nu îndrăznesc să întreb, dacă înlocuitoarea mea se descurcă altfel la acest capitol. Acum, că a pomenit de copil, nu mai pot să evit subiectul cu totul.

— Și cum merge a doua oară? Ideea de a fi tată?

— A, minunat, minunat. E splendidă, crește așa de repede.

Spune tot ce trebuie, dar există ceva tăios în vocea lui, care mi-e familiar. Aștept, refuzând să umplu tăcerea.

— Însă obositor, spune el. Nu mai ai timp pentru… cam pentru nimic altceva.

Probabil că am ridicat din sprânceană sau am avut o expresie grăitoare în acest sens, pentru că el continuă:

— Știu, știu, bietul de el, se simte lăsat pe dinafară, copilul i-a luat locul. Ce clișeu sunt, nu?

Râde, așteptându-se ca și eu să fac la fel, dar povestea este atât de familiară, încât nici măcar nu mă mai pot preface.

— Sunt convinsă că e greu, reușesc să spun, deși apoi nu pot să mă abțin și adaug: Probabil că nu atât de greu ca atunci când te trezești singur, cu un copil de doi ani.

Își trece mâna prin păr, de la frunte, până la ceafă.

— Of, Doamne, îmi pare rău. Nu am vrut să fiu lipsit de considerație. Știu cât de greu ți-a fost probabil să auzi că am un alt copil.

Greu e un termen incredibil de generic. Am trecut prin atâtea dificultăți ca să-l avem pe Henry. Toate injecțiile alea afurisite, toate programările.

Și, Dumnezeule, așteptarea. Adrenalina în creștere, incapacitatea de a te concentra pe orice altceva, încercarea de a nu face teste, pentru că dacă erau negative, nu știam dacă era pur și simplu prea devreme sau pur și simplu negativ. Totul fusese atât de epuizant. Durerea de a avea de-a face cu sarcinile altora, la un moment dat, pe la treizeci și cinci de ani, mi se părea că abia trece o zi fără să apară o poză scanată pe Facebook sau un e-mail de grup intitulat „Noutăți!”

Înainte ca Sam să mă părăsească, discutam dacă nu ar fi bine să-i oferim lui Henry un frățior sau o surioară. Și eu și el fiind singuri la părinți, niciunul nu voiam aceeași soartă pentru Henry, dar chiar și gândul de a porni pe acel drum iar era foarte anevoios, ca și când termini un maraton, apoi cineva îți spune că trebuie să te apuci să alegi încă unul imediat.

— Mă bucur pentru tine, îi spun, încercând să sune autentic.

Nu-mi doresc să fiu caricatura unei foste soții acre.

— Henry are o surioară, iar tu ți-ai dorit mereu asta.

— Hmm, ai grijă ce-ți dorești.

— O, Sam, nu spune așa ceva.

— Nu, nu. Nu mă refer la copil, sigur c-o iubesc la nebunie, nici nu e cazul să mai zic ceva în acest sens. Dar… nu e atât de ușor, asta e tot. Să menții o relație sau să ai o viață împreună, când ai un copil mic.

Face o pauză.

— Nu știu, nu a părut așa de greu cu tine.

Sigur că nu i-a fost așa de greu, pentru că am făcut eu tot ce era omenește posibil ca lucrurile să se desfășoare cu ușurință, să aibă el calea bătătorită. Am fost de acord cu tot ce și-a dorit, nu am spus niciodată nu, chiar dacă tot ceea ce voia nu era rezonabil. Am făcut în așa fel încât viața lui să se desfășoare în mod normal, pe cât e omenește

cu putință. Era singura persoană din viața mea care mă cunoștea cu adevărat, care știa ce făcusem, însă mă iubea chiar și așa. Devin conștientă brusc despre toată presiunea pe care o aveam asupra mea, să fiu cu cineva față de care să mă simt mereu recunoscătoare. Recunoscătoare că mă alesese pe mine, că rămăsese cu mine.

— Sunt convinsă că lucrurile vor fi mai ușoare pe măsură ce va crește, spun eu, fiind conștientă că amândoi știm că nu e nici pe departe adevărat.

— Da, sunt sigur că așa va fi.

Și el pare la fel de neconvins.

— Oricum, să nu mai vorbim despre asta. Ți-l amintești pe Rob McCormack?

Începe o poveste despre un coleg, un bărbat pe care l-am întâlnit de multe ori când eram împreună cu Sam. După o oră, suntem tot așezați la masă, sticla de vin e la jumătate. Parcă mă urmăresc de la distanță, dezechilibrată din cauza combinației de vin și nostalgie, simțind o emoție ciudată, la care nu vreau să mă gândesc. O parte din mine ar vrea să se relaxeze „să mă scufund în conversație, dar în același timp știu că trebuie să mă abțin dacă vreau să fiu în siguranță, să mențin echilibrul la care am ajuns în ultimii doi ani.

Râdem despre Marnie, vecina tăcută de deasupra, când deodată Sam împinge paharul din fața lui și spune plin de regret:

— Chiar trebuie să plec.

Sar imediat de pe scaun, pun paharele și sticla deoparte.

— Da, sigur, mai bine pleci. Îți aduc haina.

Mă duc grăbită în hol să-i iau haina din cuierul de pe ușă, iar el mă urmează.

— Pot să mă duc să-l văd puțin pe Henry?

— Da, sigur.

Deschide ușa. Veioza lui Henry, în formă de locomotivă Thomas, împrăștie o lumină de un albastru ireal, iar eu rămân în prag uitându-mă la Sam, care îngenunchează lângă pat. Ca de obicei,

lui Henry i s-a făcut prea cald și și-a scos pijamaua, iar părul i s-a lipit de frunte din cauza transpirației. Sam îi mângâie pielea mătăsoasă de pe spate, iar Henry tresare, dar nu se trezește, trăgându-l pe Manky mai aproape de fața sa.

Fața lui Sam e impenetrabilă când se întoarce în hol, dar știu că e dureros de conștient de prețul pe care l-a plătit, pentru că nu poate face asta în fiecare seară. Însă, în același timp, e un preț pe care și eu trebuie să-l plătesc, pentru că nici eu nu pot face asta o dată la două sâmbete, seara, ca să nu mai spun de zilele din timpul săptămânii, în care e cu Sam. Îi dau lui Sam haina și mâinile ni se ating. Momentul este excitant și amenințător. Nu îmi dau seama dacă e pe cale să spună ceva ce nu va mai putea retrage, deși cumva aș vrea să aud acel lucru, și știu că dacă l-aș auzi toate eforturile mele din ultimii doi ani au fost în zadar. Îmi trag mâna înapoi și haina cade. El se oprește s-o ridice și, în acest timp, mă strecor pe lângă el, deschid ușa și las aerul rece să intre.

— Mă bucur că te-am văzut.

Mă aplec și îl sărut rapid pe obraz, blocându-i orice posibilitate de a mă săruta el. Dacă e uluit de schimbarea bruscă de ritm, atunci o ascunde foarte bine.

— Ai grijă, Louise. Și să mă anunți dacă… știi tu.

— Da, așa am să fac. Noapte bună.

Aproape că îl împing afară pe ușă și o închid cu hotărâre după el. Înapoi, în bucătărie, mă aplec peste blatul de lucru, îmbrățișându-mă strâns, pentru că nimeni nu poate face asta în locul meu. Doar eu însămi pot să-mi pot de grijă și jur să fac lucrul ăsta și mai bine pe viitor. Vântul zgâlțâie ușile, iar eu mă uit lung prin geamurile lor, dar nu pot vedea nimic în afară de propria mea reflexie.

Capitolul 33

Louise
Noiembrie 2015

Ca de obicei, sunt ultima care apare la porțile școlii, chiar și la programul de after-school. Majoritatea copiilor sunt luați la ora trei de un părinte (cel mai des, mama) sau un bunic (iarăși, de obicei, femeie). Programul de after-school este destinat celor nenorocoși, precum Henry, care au doi părinți care lucrează și nu există alți membri ai familiei care să-i ducă acasă, să-i îmbrățișeze și să le facă o ciocolată caldă. Cerul e limpede, iar câteva stele deja strălucesc, în aer plutește un miros de fum de lemne. Abia aștept să ne plimbăm târșâindu-ne picioarele prin frunzele uscate, în drum spre casă. E deja întuneric, iar mintea îmi este acaparată de întâlnirea de aseară cu Sam, așa că, până când nu ajung foarte aproape, nu-mi dau seama că niciunul dintre băieții mici care stau cu doamna Hopkins și cu noua asistentă, domnișoara Jones, nu e Henry. Mă cuprinde instant tremurul.

— Unde e Henry?

Vocea mi-e mai aspră decât aș fi vrut, din cauza fricii.

— A fost luat la trei… se întoarce către domnișoara Jones. Nu-i așa?

Domnișoara Jones pare îngrijorată, însă nu în mod excesiv. Probabil crede că e vorba de o neînțelegere, ceva care se poate clarifica imediat.

— Da, l-a luat bunica lui.

Preț de o clipă, mă gândesc că totul e bine. Mama a venit într-o vizită neașteptată și a decis să-i facă o surpriză. Știe că urăsc faptul că el trebuie să stea la after-school aproape în fiecare zi. Dar imediat îmi dau seama că nu e bine, nu e bine deloc, în afară de faptul că ea nu se oferă niciodată

din proprie inițiativă să aibă grijă de el, mama nu ar fi făcut niciodată așa ceva fără să mă anunțe.

— Bunica lui?

Vocea mea sună străin, ridicată și nesigură. Oare mama lui Sam se hotărâse că e momentul să-și cunoască mai bine nepotul?

— Da, o doamnă mai în vârstă, cu părul lung, spuse domnișoara Jones, uitându-se nesigură când la mine, când la doamna Hopkins.

Mama lui Sam are părul tuns scurt și elegant.

— Nu e bunica lui! Nu știu nicio femeie mai în vârstă cu părul lung.

Mi se taie genunchii și mă țin de gard. O așchie din lemn îmi intră în palmă.

— El a spus că e bunica lui, spuse domnișoara Jones mai degrabă către doamna Hopkins decât înspre mine. Acum realizase gravitatea faptelor sale.

— Are patru ani! strig eu la ea. I-ați spus că e bunica lui? Asta a spus ea?

— Păi… da…

— Are patru ani! Crede orice îi spui! Crede că atunci când îi va cădea primul dinte o să vină o zână în dormitorul lui și o să i-l înlocuiască cu bani! Nu crezi ce spune el… sunt proceduri, există contacte desemnate. Cum ați putut să-l lăsați să plece așa, pur și simplu?

Sunt extrem de aproape de domnișoara Jones, îi strig în față. Doamna Hopkins se bagă între noi.

— Credeți-mă că înțeleg exact gravitatea situației, doamnă Parker.

În mod normal, aș corecta-o (Williams, numele meu e Williams), dar acum nu mai contează.

— Din nefericire, am fost chemată să mă ocup de un incident violent la locul de joacă, la care lua parte un alt părinte. Am lăsat-o pe domnișoara Jones să se ocupe de preluarea copiilor de către aparținători.

— Pun pariu că știu și cine era… femeia aia îngrozitoare, cu băiatul ăla mic, gras și rău.

Frica îmi slobozise limba, iar doamna Hopkins avea un aer șocat.

— A venit un mesaj… de la biroul școlii. Secretara a spus că ați sunat la prânz.

Domnișoara Jones își regăsise vocea și avea ochii măriți de groază.

— Ați spus că nu merge la after-school și că vine bunica lui să-l ia. Henry părea s-o cunoască… am crezut că e în regulă… Îmi pare rău…

Începe să plângă, dar nu am niciun fel de empatie pentru ea.

Doamna Hopkins intervine iar:

— Aveți absolută dreptate. Este o mare greșeală din partea noastră și îmi asum responsabilitatea întru totul. Vom face tot ce trebuie să nu se mai întâmple niciodată.

Aruncă o privire spre domnișoara Jones.

— Dar, deocamdată, să ne concentrăm asupra lui Henry. Aveți idee cine este această femeie?

— Nu, nu știu. Nu e nimeni.

Strâng gardul și mai tare, iar așchia intră și mai adânc în piele.

Stăm toate trei de parcă timpul ar fi suspendat, uitându-ne una la alta pentru a găsi răspunsuri. În geantă, telefonul meu scoate un sunet de avertizare. Îl caut cu disperare, cu mâinile tremurânde. Am un mesaj nou pe Facebook de la Maria Weston:

„Dacă-ți vrei fiul înapoi, va trebui să vii să te întâlnești cu mine. Poate o să afli și ce s-a întâmplat de fapt cu mine în 1989. Strada Woodside nr. 29, în Sharne Bay. Vino singură. Dacă nu faci așa, vor fi consecințe pentru Henry. Te aștept”.

Las telefonul să cadă în geantă, ca și când mi-ar fi ars degetele.

— E în regulă, știu unde e, șoptesc. Eu… tocmai mi-am dat seama cine e doamna, e în regulă, nu e nicio problemă. Am uitat că am rugat-o să-l ia pe Henry

Mă îndoiesc că ele mă cred, doamna Hopkins și domnișoara Jones, dar ce pot face? Mă îndrept spre mașină alergând, lăsând-o confuză și extrem de îngrijorată pe doamna Hopkins. Domnișoara Jones pare ușurată, în principiu.

Trec ca furtuna printre porțile școlii, cu telefonul deja la ureche. El răspunde la al treilea ton.

— Bună, Lou.

— L-a luat pe Henry

— Ce? spune Sam absent. Cine?

— Maria, rostesc eu gâfâind.

Deja nu mai pot respira ca lumea de la alergat, dar nu pot încetini, nu pot aștepta nici măcar o secundă.

— O clipă, Lou.

I-am captat atenția.

— Despre ce vorbești?

Îi spun ce s-a întâmplat și aud cum respiră zgomotos.

— Ce dracu'? Cine face așa ceva? Sun la poliție.

— Nu! A spus să vin singură, altfel vor fi consecințe asupra lui Henry Poate să-i facă cine știe ce, dacă-și dă seama că am chemat poliția. Pur și simplu trebuie să-l iau, să văd dacă e bine. Poliția poate să vină mai târziu.

Sau deloc.

— Bine, mergem cu mașina mea. Slavă Domnului că azi lucrez de acasă. Unde ești?

Peste un sfert de oră, suntem pe drum. La fiecare culoare roșie a semaforului, stomacul mi se crispează și mai tare și realizez că scrâșnesc din dinți și am maxilarul încordat.

— Of, Doamne, Doamne, dacă îi face ceva?

— O să fie în regulă, e cineva care doar încearcă să te sperie.

Nu pare prea convins, văd cum îi tremură mâna când schimbă vitezele. E la fel de speriat pentru

Henry cum sunt și eu, doar că încearcă să fie puternic pentru mine.

— Dar, Lou… de ce tot zici ea? Nu crezi că Maria e încă în viață, nu?!

Ridic din umeri, mă uit pe fereastră și îmi înfig degetele în palme.

— Vin cu tine, spune el după câteva minute.

— Nu! Nu se poate, trebuie să merg singură.

Dacă nu fac așa, știu ce se va întâmpla. Maria deja a depășit orice limită, a făcut ce era de negândit și mi-a luat copilul. Dacă mi-ar spune să-mi tai un picior ca să-l salvez, aș face-o într-o secundă.

— Va trebui să aștepți afară.

Sam se uită la mine extrem de îngrijorat.

— Poate fi foarte periculos. Habar nu ai cine ar putea fi înăuntru.

— Nu-mi pasă. Tot ce mă interesează e să-l scot pe Henry de-acolo. Nu mă interesează ce se întâmplă cu mine. Nu mi-a păsat niciodată. Nimănui nu i-a păsat.

— Nu spune asta. Mie îmi pasă ce se întâmplă cu tine.

Mă gândesc la felul în care i-a păsat lui Sam de mine. Mai bine fără.

— Și nu sunt singurul, continuă el. Mulți oameni țin la tine.

— Dar niciunul dintre ei nu mă știe cu adevărat, nu? Dacă ar ști ce am făcut, le-ar mai păsa oare atât de mult?

— Nu le-ai dat nicio șansă, Lou. Așa cum nu mi-ai dat nici mie. Chiar dacă știam ce făcuseși, chiar dacă eram parte din acea situație, tot m-ai ținut la distanță.

— Nu te-am ținut la distanță.

Încep să-mi curgă lacrimile, ca și când ar fi fost ținute de o barieră care ar fi dispărut pe neașteptate.

— N-am avut de ales, am stat mereu departe. Am stat mereu departe de orice, din clipa în care

Maria a dispărut. Cât am fost cu tine, a fost puțin mai bine, nu m-am mai simțit atât de izolată, pentru că tu știai, cel puțin știai cine sunt. Așa că atunci când m-ai părăsit…

Nu mai sunt în stare să vorbesc și corpul mi se cutremură de plâns. Sam întinde mâna și o ia pe a mea într-a lui, contururile ei fiindu-mi atât de familiare, ca la propria mea mână. Îmi retrag mâna și mă șterg apăsat la ochi, de lacrimi.

— Nu, îi zic. Nu mă atinge.

Își pune mâna înapoi pe volan și mergem în tăcere.

Mi-aș fi dorit să mai existe și altcineva care să mă sprijine, să nu fie Sam singurul de partea mea. Mă întreb dacă a fost vreodată de partea mea sau dacă, și poate acest lucru e valabil pentru cei mai mulți oameni, doar de partea lui.

Gonim pe autostrada A11 în tăcere, iar peisajele din Norfolk defilează în jurul nostru. Niciodată nu mi s-a părut atât de lung drumul. Dau de un bilet vechi de tren în buzunar și îl rup în bucățele din ce în ce mai mici, în timp ce accelerăm. Niciunul dintre noi nu știe unde este strada Woodside, așa că mergem în suburbiile de la Sharne Bay, iar eu verific iar harta pe telefon. Facem stânga din drumul principal, spre o zonă de case moderne și pătrățoase, toate cu grădini îngrijite și mașini decente. Strada Woodside e a treia la dreapta și conducem încet printre proprietăți.

— Să nu te apropii prea tare, spun, panicându-mă când trecem de numărul 11. Oprește aici!

Sam oprește mașina și eu deja deschid portiera, apoi încep să alerg pe stradă.

— Louise! strigă el după mine.

— Stai acolo, urlu eu, și plec lăsându-l cu o privire disperată.

Îmi simt corpul ca și cum ar fi plin de electricitate. Dacă cineva m-ar atinge, l-aș respinge asemenea cuiva care pune un cuțit în prăjitorul de pâine. După aceste ultime săptămâni în care m-am

ascuns, am alergat, m-am uitat peste umăr, simt o oarecare ușurare că fac ceva pozitiv, că încerc să-mi recapăt controlul. Alerg pe stradă: 19, 21, 23, 25, 27. Și am ajuns. Numărul 29 nu arată nimic suspect din spatele draperiilor ordonate. În vreme ce în celelalte case strălucesc lumini îmbietoare din spatele perdelelor trase, ferestrele de la numărul 29 sunt goale și neluminate. Deschid poarta ruginită și intru pe alee. Grădina din față are multe dale din piatră, cu câteva buruieni care ies printre crăpături. E mărginită de o fâșie îngustă de straturi cu flori care par a fi fost bine îngrijite, însă neglijate în ultimul timp.

Ușa de la intrare e albastră, cu două ochiuri de sticlă în formă de romb în jumătatea superioară. Ridic mâna ca să sun la sonerie, însă mă răzgândesc când observ că ușa e întredeschisă. O împing încet și îmi amintesc să respir. Ușa scârțâie puțin. Pășesc înăuntru și ghetele fac zgomot pe podeaua prăfuită din lemn al cărui ecou se aude în holul îngust. Înăuntru e un miros stătut, greu, de umezeală și de spațiu neîngrijit de multă vreme.

Sunt uși pe ambele părți ale holului. Pășesc mai departe, iar urechile sunt atente la orice sunet în această tăcere. Privesc cu grijă în camera din stânga. E livingul. De la lumina felinarului stradal, pot să văd o canapea cu fotolii verzi de modă veche, grupate în jurul unei mese de cafea acoperite cu sticlă. Un dulap din lemn de pin e plin cu trofee și mici bibelouri din porțelan prăfuite, iar pe ultimul raft, singură, stă o fotografie într-o ramă de argint, cu arabescuri complicate. Este fața pe care am văzut-o pe ecran în ultimele săptămâni, fotografia de la școală a Mariei. Mă întorc să mă uit în camera cealaltă, cea opusă. E tot întunecată și goală, arată ca un dormitor secundar, cu un pat dublu, acoperit cu o plapumă de culoarea piersicii, ca singura piesă de mobilier.

Mă întorc în hol și dorința de a alerga și de a-l striga pe Henry e copleșitoare, dar trebuie să fiu

atentă. Mă țin cu putere de ușa dormitorului ca să-mi calmez răsuflarea. Următoarea cameră e pe dreapta și presupun că e fie o baie, fie un alt dormitor. Fac un pas, apoi încă unul. Încă doi și am ajuns. Ușa e întredeschisă și lumina se revarsă prin fantă. Ținându-mi răsuflarea, o deschid.

O femeie stă cu spatele la mine la un birou pe care erau o veioză și un computer. Părul ei lung, subțire și cu șuvițe încărunțite îi atârnă pe spate. Rămâne cu spatele la mine, iar eu mă uit agitată prin cameră, încercând să observ orice până când se întoarce. E un trenuleț de lemn pe jos, iar șinele sunt așezate într-un aranjament complicat pe care, cu o strângere de stomac, îl recunosc ca fiind asemănător cu cele făcute de Henry. Pe zidul din fața ei, în stânga calculatorului, este o poză cu mine, cea de pe pagina mea de Facebook. Lângă ea, este o copie xerox a unui articol din *Sharne Bay Journal* despre mine și despre faptul că am câștigat un premiu de design, precum și o pagină printată, cu recenzia făcută de Rosemary pe pagina website-ului meu. La dreapta, sunt poze cu Sophie – multe. Pozează și parcă îmi aruncă o bezea. Mai e și o tăietură din același ziar, în care apare ea, impecabilă chiar și după o alergare de zece kilometri, în haine roz de zână. Pe ecranul din fața femeii e deschisă pagina de Facebook a Mariei.

— Maria? șoptesc eu.

Femeia își împinge scaunul în spate, se ridică în picioare și se întoarce. Mă uit în ochii căprui ai Mariei, clari și reci. Dar fața e ridată, mâinile noduroase și cu pielea atârnând. Creierul încearcă să înțeleagă ce văd. Sigur că Maria ar avea patruzeci de ani acum, doar nu mă așteptam să aibă șaisprezece. Dar femeia aceasta are cel puțin șaizeci și cinci de ani. Nu e Maria. E mama ei. E Bridget.

Capitolul 34

Louise
Noiembrie 2015

Stau încremenită în prag. Bridget. Sigur că e Bridget. Imaginile îmi aleargă prin cap: Bridget, dând târcoale ușii Mariei, cu ceai și biscuiți, și speranță în ochi; Bridget, în ploaie și în întuneric, fiind condusă la birourile școlii, cu frica și furia care i se încrustaseră în trăsături; Bridget, care alesese cu atenție un cadou pentru Esther în fiecare an, sub pretextul că e de la Maria, ca un fel de plasture peste inima ei zdrobită.

De ce nu am înțeles asta până acum? Dar cum aș fi putut? Niciodată, nici dacă aș fi trăit un milion de ani, n-aș fi fost atât de aproape de durerea, de chinul de neîndurat prin care a trecut Bridget. Observ acum cât de mult a crescut o astfel de durere de-a lungul anilor, hrănită doar de gânduri negre și de timp, miliarde și miliarde de secunde. Bridget și-a protejat durerea, a adăpostit-o, a protejat-o, până când a sosit momentul s-o și folosească. Iar acum se întoarce împotriva mea.

— Pari surprinsă, Louise. Te așteptai la altcineva.

Nu era o întrebare.

— Unde e Henry?

— Chiar credeai că ea mai trăiește? Cum să fi fost posibil așa ceva?

Gura mi-e complet uscată și mă zbat să înghit.

— Unde e Henry? Te rog…

— Nu, nu mai trăiește, Louise. Nu mai trăiește, pentru că tu ai ucis-o.

Încerc să-mi forțez mintea să recepționeze ce aud, dar simt cum se târăște, nevoind să accepte ceea ce se întâmplă. Cum de știe Bridget? Cine ar fi putut să-i spună despre drogurile din băutură?

— Nu, încep eu, cu vocea spartă.

— Ba da, asta ai făcut. Da, sigur, poți să spui că a fost un accident, să explici cum vrei tu. Dar o mamă știe adevărul. Nu s-a dus la stânci din întâmplare. Era deșteaptă. Chiar dacă băuse, nu avea cum să cadă. Sunt singura care știe în ce stare de spirit era atunci. O auzeam, noapte de noapte, cum plânge în camera ei, când ea credea că n-o aud. Într-una dintre nopți, a fost foarte rău. Nu am reușit să aflu de la ea ce se întâmplase, tot ce mi-a zis a fost că se întâmpla iar, ca la Londra. Și că tu erai capul răutăților, Louise. Și Sophie Hannigan – mi-am dat seama ce fel de fată e doar uitându-mă la ea. Dar tu ai fost cea care a rănit-o de fapt. Mai ții minte seara în care te-a adus acasă?

Ochii ei sunt strălucitori și duri, țintuindu-mă ca niște fascicule laser. Dau din cap, incapabilă să vorbesc, iar gura mi-e uscată și încleștată.

— Am văzut expresia de pe fața ei în seara aia. Știu că a crezut că exagerez, cu ceaiul și biscuiții, dar am văzut că erai o prietenă potrivită pentru Maria, cineva care să facă o diferență, să-i schimbe cursul vieții. Ei, bine, e clar că asta ai făcut, nu? S-a sinucis, iar tu și Sophie Hannigan sunteți de vină, ca și când ați fi împins-o chiar voi.

Primul meu instinct egoist a fost de eliberare. Nu a înțeles. Nu știe despre drogurile din băutură. Însă imediat am un dubiu – poate că nu a greșit. De unde pot să fiu eu sigură că Maria nu s-a sinucis? Esther nu crede asta, dar cine o știa pe Maria mai bine decât propria ei mamă?

— Dar… poliția, spun eu cu vocea îngroșată și străină. A spus că a fost o moarte accidentală, sigur…

— Poliția! Ce știu ei?! Ce au dovedit? Nu a fost nimic accidental. Fiica mea și-a luat viața ca o consecință directă a felului în care v-ați purtat cu ea. Nu pot dovedi asta, iar poliția nu va putea niciodată s-o facă, dar știu că e adevărat.

Mâinile îi tremurau și o peliculă fină de transpirație i se formase pe toată fața.

— În toți acești ani, tu și Sophie v-ați văzut de viață, ați avut servicii, prieteni, soți, cămine și viață. Și un copil. Tu ai un copil. I-ai răpit asta fiicei mele, șansa de a fi mamă. Șansa de a cunoaște acea dragoste teribilă, copleșitoare, frica, sentimentul că o parte din corpul tău umblă singur prin lume, complet vulnerabil. Și, în tot acest timp, fiica mea a fost singură, în marea rece.

Vocea îi era aspră, guturală. Se sprijină de birou, ca și când ar fi fost gata să cadă.

— Am vrut să merg acolo, la reuniune. Să vă văd fețele, ale tuturor celor care ați trăit. Am vrut să fac o scenă. Și să aflu niște răspunsuri.

— Tu ai organizat reuniunea… Naomi Strawe.

— Da. Probabil că îți pare stupid.

Bridget se uită la mine sfidător, încercând să mă facă să fiu de acord.

— Dar am vrut să fie și Maria acolo. Ar fi trebuit să fie acolo.

— Dar nu ai fost acolo… nu?

— Urma să vin. Am vrut să vin. Dar Tim m-a oprit. M-a văzut pe lângă școală, pe stradă… nu a vrut să mă lase să intru. El credea că nu mi-ar face bine și nu am putut să-l fac să înțeleagă că aveam nevoie să fac acest lucru. Nu înțelege. Nimeni nu înțelege.

— Deci, tu erai… în capătul aleii, cu Tim.

— M-ai văzut?

Pare surprinsă.

— Da. Mă rog, l-am văzut pe Tim cu cineva. Nu am reușit să văd cu cine era.

— Și ai crezut…?

Ochii îi străluceau.

Am dat din umeri. Oare chiar crezusem că Maria nu murise?

— Cunoști dragostea unei mame pentru copilul ei, nu? rostește Bridget.

— Da… te rog, Henry, unde e? E aici?

Scutură din cap, dar nu-mi dau seama dacă vrea să spună că nu e acolo sau nu vrea să-mi spună.

— Copilașul meu, fetița mea frumoasă. După ce s-a născut, nu dormea decât pe pieptul meu, zi sau noapte. Și chiar dacă eram epuizată de oboseală, nu o lăsam jos. O țineam, pentru că asta avea ea nevoie să fac. Eram uimită că o crescusem înăuntrul meu, carne din carnea mea. Și deși a început să umble și să vorbească și, apoi, să aibă o viață despre care nu știam mai nimic, o parte din ea era în continuare în mine. Încă e. Mai e de mirare că am vrut s-o aduc înapoi pe Maria, să te fac să înfrunți ceea ce ai făcut?

— Nu. Înțeleg, chiar înțeleg. Dar și eu sunt mamă acum, te rog…

— Cum te-ai simțit când ai realizat că l-am răpit pe fiul tău?

Mă întrerupe, nu-mi dă nicio șansă pentru a-i câștiga simpatia.

— N-ai simțit ca și când ți s-ar fi scurs tot sângele din corp? N-ai simțit că ai face orice – absolut orice, doar ca el să fie în siguranță? Asta am vrut, Louise. Am vrut să simți o părticică din ceea ce am trăit eu în fiecare zi în ultimii douăzeci și cinci de ani. Oamenii uneori compară pierderea cuiva cu pierderea unui braț sau a unui picior – „Parcă mi-aș fi pierdut brațul drept”, se spune. N-are nicio treabă cu asta. Poți să înveți să te descurci fără un braț, fără un picior. Însă nu înveți niciodată să te descurci când pierzi un copil. Nu te obișnuiești niciodată. Nu devine niciodată mai ușor.

Cuvintele ieșeau din ea ca mizeriile dintr-o canalizare.

— Sper că micul meu mesaj te-a făcut să te uiți mereu împrejur în ultimele săptămâni. Sper că te-ai trezit noaptea într-un spasm, sărind la cel mai mic sunet, că te-ai trezit dimineața cu sentimentul unei amenințări, ca o greutate imensă în stomac, întrebându-te dacă merită, dacă poți să-ți trăiești restul vieții așa.

Bridget se ține de biroul din spatele ei, pielea de pe mâini e întinsă peste oase, iar fața îi este roșie.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, e tot ce reușesc să spun. Te rog, unde e?

— Nu-mi ajung părerile tale de rău. Nu vreau să-ți fie rău. Vreau să suferi așa cum am suferit și eu. Mi-am imaginat asta, de fiecare dată când ți-am trimis un mesaj. Cum îți aduc frica pe chip, cum îți tremură mâinile, cum simți un pietroi în stomac. Dar nu era suficient. Am vrut să te fac să simți ce simt eu. Și voiam să văd durerea ta cu propriii ochi.

Ne privim fix una pe cealaltă. Ar trebui să fie triumfătoare, în fond asta voia. Dar tot ce vedeam era disperare și o durere teribilă, fără sfârșit.

— Dar de ce acum? șoptesc eu.

— Nu am vrut să am probleme cu poliția. Pentru urmărire și răpire, poliția nu e prea blândă. Dar acum nu mai contează, de când am fost ultima oară la doctorița mea. Părea așa de blândă și de îngrijorată, îi părea atât de rău, nu a vrut să-mi spună sigur cât mai am. Dar eu nu am putut să mă gândesc decât așa: da, acum pot să le fac pe Louise Williams și pe Sophie Hannigan să plătească pentru ce au făcut.

Bridget e pe moarte. Creierul meu încearcă să proceseze acest lucru, să facă lumină, dar menționarea numelui lui Sophie a făcut parcă să scadă temperatura din cameră. Fac un pas în spate, caut cu mâna tocul ușii.

— Ai fost atât de neglijentă, Louise. Nu ți-a spus nimeni să fii atentă ce postezi on-line? Poze cu băiețelul tău în uniforma de școală? Informații despre strada ta selectă? Chiar te plângi pe Facebook că trebuie să-l duci la after-school, așa că știam că nu vei fi acolo azi la trei, cu toate mamele cumsecade.

Cuțitul se răsucește în rană, făcându-mi și mai rău.

— Știam exact unde se află și când. Ar fi trebuit să ai mai multă grijă de el. Nici măcar nu știa că nu ar fi trebuit să plece cu cineva pe care nu-l cunoaște. A acceptat imediat că eu sunt bunica lui, povestindu-mi despre ziua lui, luând dulciurile pe care i le-am dat, spunându-mi ce vrea pe pâinea prăjită.

Pâinea prăjită. Înseamnă că e în bucătărie. Mă smulg din câmpul de forță alcătuit din durere și furie care o înconjoară pe Bridget și alerg pe coridor. Ușa opune o clipă rezistență, apoi se deschide cu un scârțâit.

— O, Doamne, mulțumescu-ți!

Henry stă pe un taburet înalt, la masa de mic dejun, cu un pahar cu suc de mere în fața lui, mâncând o felie de pâine prăjită cu dulceață.

— Bună, mami, spune el liniștit.

Alerg la el, îl iau în brațe și îl strâng tare, îmi îngrop fața în părul lui, în gât. Sub mirosul pe care i l-a impregnat școala, de cauciuc și de podele prăfuite, de degete lipicioase ale altor copii, și-a păstrat mirosul lui, cel pe care îl inhalez ca o drogată de când s-a născut.

— Hei, spune el supărat, încercând să-mi scape din îmbrățișare. Pâinea mea.

— Trebuie să mergem, îi zic, încercând să-mi păstrez vocea liniștită și senină. Poți să-ți iei cu tine pâinea.

— Vreau să mă joc cu trenurile iar. Bunica mea a zis că pot.

— Nu avem timp acum. Tati așteaptă în mașină.

Îl iau de mână și îl trag după mine.

— Haide, Henry.

În hol se aud zgomote, scârțâitul ușii de la intrare, pași pe podea. Sam, sper eu cu un oftat de eliberare, trăgându-l pe Henry pe coridor.

— Mamă? strigă o voce.

Tim stă la câțiva metri distanță, privindu-mă îngrozit.

— Louise, ce cauți aici?

În vocea lui se citește panica. Stă pe coridor, blocând singura noastră cale de scăpare. Îi strâng mâna lui Henry mai tare.

— Eu am invitat-o, spune Bridget, făcând un pas spre pragul dormitorului.

Tim nu se mișcă din hol. Sunt prinsă între ei doi, ca un rege într-un joc de șah care se apropie de momentul matului, pentru că piesele inamice îl înconjoară din toate părțile.

Gândurile îmi aleargă cu viteză prin minte. Oare așa se sfârșește? E ultimul lucru pe care l-a văzut Sophie? Tim care se apleacă asupra ei, răzbunând moartea mult iubitei lui surori? Vreau să-i spun lui Henry să plece, să se strecoare pe lângă Tim și să alerge cât de repede poate, dar știu că nu m-ar înțelege. E dar că nu s-a speriat și că nu are deloc conștiința faptului că suntem în mare pericol.

Tim mai face un pas în față.

— Ce ți-a spus, Louise?

Îl trag pe Henry mai aproape de mine, îi simt corpul cald cum îmi apasă picioarele. El se uită la mine, cu ochii mari, având încredere în mine.

— Mamă, ce ai făcut? spuse Tim cu voce aspră. Ce caută Louise aici?

— Ți-am spus, răspunde Bridget, am invitat-o eu.

— Tocmai vin de la poliție. Mi-au spus de pagina de Facebook. Tu ai fost, nu?

Bridget dă din umeri cu dispreț.

— O să afle. Pot să verifice lucrurile astea. Vor afla în câteva ore.

— Crezi că-mi pasă? vorbește ea cu o voce spartă. Sunt pe moarte. Cineva trebuia să le tragă la răspundere pe fetele care au făcut-o pe Maria să se arunce de pe stâncă.

Fața lui Tim se descompune și se apropie.

— Nu știm ce s-a întâmplat. Trebuie să accepți și să lași lucrurile să treacă.

— Să las lucrurile să treacă? Cum să las lucrurile să treacă?! Nu mă lasă ele pe mine. Mai e

ceva, ceva ce trebuie să știu. El urma să-mi spună la reuniune.

— Ce? Cine urma?

Tim își trece mâna prin păr, care acum arată tot zbârlit. Henry se trage și mai aproape de mine, iar eu îl strâng în brațe și îi mângâi părul. E în regulă, îi transmit eu prin gând, neîndrăznind să vorbesc sau să mă mișc.

— Nathan Drinkwater.

Bridget aproape că scuipă cuvintele.

— Despre ce vorbești? întrebă Tim confuz.

— I-a trimis Mariei o cerere de prietenie pe Facebook. A zis că știa că eu nu sunt cu adevărat Maria, dar că știa ceva ce s-a întâmplat în seara aceea, când a dispărut. A zis că avea ceva al ei, pe care voia să mi-l arate, și asta ar fi fost o dovadă. Urma să ne întâlnim la eveniment, dar ai apărut tu și nu m-ai lăsat să intru.

— Dar mamă, asta e o nebunie. Nathan Drinkwater e mort. A murit acum câțiva ani.

— Ce?

Furia ei scade și, pentru prima oară în acea zi, Bridget arată vulnerabilă, pierdută.

— Imposibil.

— Ba da. L-am căutat, după ce Louise mi-a zis despre el. A murit într-un accident de mașină la Londra. A fost și la știri, deoarece devenise oarecum faimos pentru că scrisese câteva cărți cu care avusese succes.

— Atunci cine…

Se uită la Tim, apoi la mine, iar fața i se face pământie.

— Nu știu, spuse el, dar nu era Nathan.

Tim se sprijină de zid, frecându-se la ochi. Profit de șansă, îl iau încet pe Henry și alerg cu el pe hol și afară pe ușa din față, pe care o lăsăm balansându-se, apoi pe alee și ieșim pe poartă. Când ajung la șosea, îl pun jos pe Henry și mă uit în spatele meu, trăgându-l de mână și încercând să văd dacă Tim ne urmărește. *Bum*! Mă ciocnesc

direct de pieptul lui Sam. Mă agăț de el, tot corpul îmi tremură incontrolabil.

— Tati! exclamă Henry, tot numai un zâmbet, uitând de pâinea prăjită și de trenulețe.

Sam îl ia în brațe și îl strânge puternic la piept. Picioarele și brațele lui Henry îl înconjoară strâns.

— Slavă Domnului! spuse Sam cu gura în ceafa lui. Tocmai veneam să intru și eu, nu mai suportam, îmi zice peste umărul lui Henry.

— Trebuie să plecăm de-aici, spun eu aproape alergând spre mașină.

— Ce se întâmplă? Cine era acolo? Nu era…

Nu-și termină întrebarea.

— Nu. Bridget. Mama Mariei. Îți explic în mașină.

— Bridget?

Se oprește brusc pe trotuar, iar eu îl trag de braț.

— Haide!

Cu degetele tremurând, îi pun centura lui Henry, pe locul din spatele scaunului lui Sam, iar eu mă așez pe locul de lângă el. E ca și când mă scufund într-o baie caldă. Probabil că Sam a dat drumul la încălzire cât ne-a așteptat. Îmi închid ochii pentru o clipă, adrenalina încă îmi aleargă prin tot corpul, dar vocea lui Sam mă aduce la realitate.

— Louise! Henry e bine? I-a făcut ceva rău?

— Nu, pare în regulă, era foarte încântat când am ajuns la el.

— Slavă Domnului! Probabil că e epuizat. Să-l ducem acasă și ne gândim mâine dimineață ce facem cu Bridget.

Îmi sprijin capul pe scaun, iar ritmul inimii îmi încetinește în cele din urmă. Acum, că Henry e în siguranță, orice altceva și-a pierdut din importanță. Ne îndreptăm pe strada principală din Sharne Bay, iar Henry a adormit deja în spate. Mă uit pe geam în întuneric, începe să plouă, iar gândurile îmi sunt întrerupte numai de sunetul ritmic al ștergătoarelor de parbriz care se mișcă delicat în sus și în jos.

Când intrăm pe A11, ploaia încă își bate ritmul în parbriz, iar eu ațipesc, cu capul sprijinit de geam într-un unghi bizar. Alunec pur și simplu într-o stare extraordinară de relaxare completă în care știi că adormi, dar ești conștient, când deodată vocea lui Sam mă trezește ca un scurtcircuit.

— Nu-mi vine să cred că a fost Bridget. Ce zicea?

Vocea îi e neliniștită.

— Mă învinovățește pentru moartea Mariei. Și pe Sophie, dar mai ales pe mine.

— Dar cum știe de…

— Despre Ecstasy? Nu știe. Crede că Maria s-a sinucis. De aceea mă învinovățește. Pentru felul în care m-am purtat cu ea.

— Deci nu are idee despre ce s-a întâmplat? Te-a făcut să treci prin toate astea, speriindu-te de moarte, răpindu-ne copilul doar ca să se răzbune pentru niște răutăți de fete de liceu?

Îi simt furia, iar degetele îi sunt albe de cât de tare strânge volanul în mâini.

— Și-a pierdut copilul, Sam, îmi sare mie țandăra. Nici tu, nici eu nu suntem măcar în stare să înțelegem prin ce a trecut.

Încerc să mă gândesc la Bridget cum era ea prima oară când am cunoscut-o – zâmbind, așa de plină de speranță, cu ceaiul ei și cu biscuiții, dar nu pot decât s-o văd cum era azi: obrajii supți, cu suferința încrustată pe chip, de parcă cineva i-ar fi săpat ridurile cu un bisturiu.

— Știu, știu. Scuze. E îngrijorarea din după-amiaza asta, cu Henry care a dispărut așa, am crezut că l-am pierdut, Louise.

Mă întind, îi pun mâna pe genunchi, iar el o acoperă cu a sa. În spate, Henry se agită în somn. Mă întorc, îmi trag mâna de sub mâna lui Sam și mă întind în spate, îl mângâi pe Henry pe picior.

— E în regulă, Henry, culcă-te înapoi.

Mă uit în întuneric, gândind cu voce tare.

— Chestia e că Bridget nu avea cum s-o omoare pe Sophie. Nu era nici măcar acolo. Și n-ar fi avut cum să lase lănțișorul. Dar nu se poate să fi fost nici Tim. L-am văzut când pleca cu Bridget și, oricum, el nu știa de mesajele de pe Facebook până nu a aflat azi la poliție. Nu aveau nicio legătură cu el.

— Poate că are legătură cu Nathan Drinkwater, spune Sam, pregătindu-se să depășească un camion.

— Ce?

— Nathan Drinkwater. Mi-ai spus la reuniune că Bridget era prietenă pe Facebook cu el. Era total obsedat de Maria, nu? Înainte să se mute în Sharne Bay. Poate că are vreo legătură cu el.

— Dar el e…

Nu termin propoziția, mintea îmi aleargă nebunește. Sam m-a întrebat cine era Nathan Drinkwater, când am vorbit cu el despre mesajele de pe Facebook la reuniune, sunt sigură de asta. Sam nu știe cine e Nathan Drinkwater. Nu?

Închid ochii iar, însă sentimentul de relaxare s-a dus. Mintea se concentrează pe aceeași problemă, încercând să dea coerență fragmentelor disparate, dar pare că nu fac parte din același puzzle. Motivul lui Bridget pentru care mi-a trimis mesajele de pe Facebook e clar: a vrut să simt măcar o frântură din durerea ei de nesuportat. A hrănit durerea asta douăzeci și cinci de ani, i-a dat voie să crească, să-și arcuiască tentaculele în jurul tuturor gândurilor ei, sufocându-le, lăsându-le să moară, până când n-a mai rămas decât ea.

Dar Bridget nu a omorât-o pe Sophie, și nici Tim. Nu erau acolo în acea noapte, i-am văzut cum au plecat, în ciuda a ceea ce o atrăgea pe Bridget acolo: promisiunea despre informația cu privire la fiica ei moartă și încă un lucru, o dovadă tangibilă. Un lănțișor?

Mă gândesc la Sophie, cum era la reuniune, râzând cu băieții, spunându-le că știe și vede tot.

Mai târziu, panicată toată despre mesajele de pe Facebook, mi-a spus că s-au petrecut „tot felul de lucruri” la banchet. Ce anume știa? Și ce anume văzuse?

Am plecat de la presupunerea că pagina de Facebook a lui Nathan era a lui Nathan cel real, că Bridget l-a urmărit, așa cum făcuse și cu Sophie, și cu mine. Dar Bridget a spus că Nathan o contactase, nu invers. Și Nathan Drinkwater e mort. Oricine poate trece drept oricine pe Facebook. E ușor să te ascunzi în spatele unei pagini goale pe internet. O mamă dărâmată, pe moarte, poate trece drept fiica sa moartă pentru a aduce răzbunarea asupra fetelor pe care le acuză că i-au distrus viața fiicei ei. Dar altcineva o folosea pe Bridget în același fel. Cineva se dădea drept băiatul care forțase familia Weston să plece din casa lor, care îi făcuse să-și abandoneze viața pentru a o lua de la capăt într-un orășel din Norfolk. Cineva care știa că el era singura persoană căreia, indiferent de cine se prezenta drept Maria, nu-i va putea rezista să nu-i răspundă.

Mergem în tăcerea care e întreruptă doar de ocazionalele foieli și mormăieli ale lui Henry, în scaunul din spate. Nu îndrăznesc să mă uit la fața lui Sam, de teamă că îmi trădez gândurile, așa că mă întorc și mă uit pe geam. Încerc să privesc dincolo de reflexia mea, în întuneric, dar nu-mi pot ignora fața, și mă privesc în umbră, cu ochii larg deschiși. Sam nu îmi poate auzi bătăile nebunești ale inimii.

Știu mai bine decât oricine altcineva că lucrurile nu sunt întotdeauna cum par. E ca atunci când cineva îți spune o poveste despre ceva ce s-a întâmplat când erai acolo, iar tu nu-ți amintești deloc așa. Poate că o spun pentru a obține un anumit rezultat, pentru a stârni râsete sau pentru a impresiona. Dar, uneori, pur și simplu așa și-o amintesc. Pentru ei, asta reprezintă adevărul.

Atunci, devine dificil să știi dacă tot ceea ce îți amintești e adevărul sau e doar o versiune a lui.

Realizez că am încercat să mă leg de ideea că Sam este o persoană decentă, pentru că e tatăl lui Henry, dar Sam m-a mai mințit și înainte, și a făcut-o bine. Chiar și după ce i-am găsit mesajul de la Catherine în telefon, a continuat să mintă, până când n-a mai fost posibil și m-a părăsit ca să fie cu ea. Toate minciunile, toate trădările, felurile în care m-a rănit se adună laolaltă, sufocându-mă. Momentele în care mă țintuia la pământ, și era mai mult decât un simplu joc, momentele în care îmi înconjura gâtul cu mâinile, punând în aplicare o fantezie care nu era a mea.

Îmi înfășor brațele în jurul meu, deși e cald în mașină. Am stat atâta vreme în întuneric, mințindu-i nu doar pe ceilalți, dar și pe mine. Însă ușa e descuiată acum. Întredeschisă, dar descuiată. Iar lumina pătrunde prin ea.

Capitolul 35

Louise
Noiembrie 2015

În timp ce Sam parchează mașina afară, dând cu spatele într-un spațiu extrem de mic, tot ce îmi trece prin cap este să mă îndepărtez de el. Mintea îmi zboară de la una la alta și nu mă pot gândi ce să fac, cum o să gestionez această nouă realitate cu care confrunt. Mă concentrez cu mari eforturi să-l duc pe Henry la culcare și cum va fi momentul în care voi încuia ușa după mine și vom fi în siguranță, iar eu mă voi putea gândi.

Imediat cum a tras frâna de mână, îmi dau jos centura și deschid portiera.

— Mulțumesc foarte mult. O să-l iau pe Henry și îl duc direct la culcare. Ne auzim în curând, OK?

Vocea îmi sună ascuțit și metalic, fără nicio legătură cu vocea mea obișnuită.

— E OK, îl duc eu înăuntru. E tare greu când doarme.

— Nu, e în regulă.

Îmi dreg glasul.

— E în regulă, repet, cu o voce mai joasă și mai calmă. Mă descurc.

— Știu că te descurci, dar aș vrea să te ajut.

Înainte să mai pot spune ceva, Sam a ieșit din mașină și îi desface centurile lui Henry. Îl ridică ușor din scaun. Henry își deschide ochii pe jumătate, apoi îi închide la loc, iar capul îi stă sprijinit de umărul lui Sam. Sam îl ia în brațe, sprijinindu-l de șoldul lui și se îndreaptă spre aleea din grădină fără să mai spună nimic. Nu am ce să fac decât să-l urmez, căutându-mi cheia în geantă.

Deschid ușa și îl las pe Sam să treacă împreună cu Henry. Pentru câteva secunde, mă gândesc să fug, să cer ajutor – cu siguranță că Sam nu i-ar

face rău lui Henry dar pare ridicol și, oricum, unde să mă duc? Pe vecini nu-i știu deloc. Și dacă mă uit cum stă Henry adormit pe umărul lui Sam, știu că asta nu ar fi nicicum o opțiune. Nu pot să-l las singur pe Henry cu Sam. Nu știu de ce e capabil. Îi urmez și închid ușa de la intrare după mine.

Sam merge direct în camera lui Henry și îl pune pe pat. Îi scoate cu grijă pantofii și uniforma de școală și îl strecoară sub plapumă, îmbrăcat doar cu pantalonii lui cu Thomas, locomotiva. Ceva din felul în care realizează toate astea mă face să mă gândesc dacă nu cumva am înțeles eu total greșit. Cu siguranță, omul care știe că nu are sens să-i pună pijama fiului nostru, pentru că oricum se va trezi în timpul nopții și și-o va da jos, nu poate fi persoana care a făcut… Nici măcar nu sunt sigură ce a făcut. Nu pot să pun cap la cap totul în mintea mea.

Sam iese, lăsând ușa întredeschisă, așa cum facem mereu.

— Cred că avem nevoie de o băutură după toată tevatura, nu?

Și, înainte de a-i putea răspunde, se îndreaptă direct spre hol, apoi în bucătărie, deschide frigiderul și ia sticla plină pe jumătate cu vin alb de pe ușă. Îl urmez în încăpere.

— Uite ce e, Sam, sunt obosită. Te deranjează dacă facem asta cu altă ocazie? Pleacă, pur și simplu, pleacă!

Scoate două pahare din dulap. Totul e fix ca atunci când trăia aici, îmi dau seama. Îmi promit să reorganizez complet bucătăria mâine dacă… dacă… Mintea încearcă să termine fraza, dar o blochez.

— Nu vreau să beau. Te rog, Sam, vreau doar să mă duc să dorm. Hai să facem asta altă dată.

Fac un pas în față, hotărâtă, iau paharele din mâinile lui și le pun pe blatul din bucătărie.

— E târziu. Sunt epuizată. Te rog!

El ridică din umeri.

— OK, dacă asta vrei.

Îl urmez pe hol, simt cum mă cuprinde ușurarea în tot corpul. Nu și-a dat seama că a greșit când l-a menționat pe Nathan. Încă un minut și pe urmă încui în urma lui, apoi voi putea gândi în liniște.

Pune mâna pe clanță gata să iasă.

Haide odată, îmi doresc eu în tăcere. *Deschide ușa.*

Mâna i se oprește. Se întoarce să mă privească. *Deschide ușa aia.*

— Nu pot, Louise.

Vocea îi șovăie și îi văd degetele tremurând pe clanță.

— Ce vrei să spui? Nu poți ce? *Respiră, respiră și atât.*

— Nu pot să plec. Nu încă. Îmi pare rău.

— Ba poți.

Încerc să-mi controlez vocea, să nu ridic tonul, să-mi maschez frica, panica.

— Nu, n-are rost.

Cu o licărire de durere care mă surprinde, văd că are lacrimi în ochi. În doisprezece ani cât am fost împreună, nu l-am văzut niciodată plângând. Se uită în jos.

— Știi, nu? Pentru că am spus în mașină, despre Nathan Drinkwater.

Privesc și eu în jos, la nodurile și ramificațiile nervurilor din podeaua de stejar pe care am ales-o împreună, la praful care se adună în colțuri pe lângă covor.

— Nu știu nimic.

Vocea mi-e aspră, simt cum mușchii din gât mă strâng, aproape că nu mai am aer să respir.

— Ba știi, văd în ochii tăi că da. Ți-e frică de mine. Știi.

Nu e furios, de fapt, nu l-am văzut niciodată atât de îngrozitor de trist, iar iubirea și disperarea de pe fața lui îmi cresc tensiunea și mai mult în trup. Mă împleticesc ușor și mă sprijin cu spatele de zid, capul mi se învârte.

El se apropie să mă atingă, dar evit. Fața lui se descompune.

— Hai să stai jos, spune el. Lasă-mă să-ți explic.

Nu așteaptă să-i răspund, se întoarce în bucătărie, cu pasul apăsat și încet, de parcă nu și-ar fi dorit. Mă opresc o secundă în fața ușii lui Henry, veioza lui strălucește prin deschizătura lăsată de Sam. Închid ușa încet și îl urmez pe Sam pe hol, simțind că abia mă mai țin picioarele.

Sam a luat sticla de vin de unde o lăsase pe blat și acum stă la masă turnând în două pahare. Îmi face un gest să stau lângă el, așa că mă așez, dar tot trupul meu parcă e făcut din plumb.

— Îți aduci aminte când ne-am apropiat, Louise? spuse el, jucându-se cu piciorul paharului. Eram atât de fericiți, nu?

Aș aproba orice ar spune, dar asta chiar e simplu. Dau din cap. Da, am fost fericiți. Pentru prima oară în viață, eram cu cineva care știa ce făcusem și totuși mă iubea. Făcea ca povara pe care o căram să fie mai ușoară puțin. Când ne-am sărutat, pe terasa restaurantului din Clapham, m-am simțit mai ușoară decât mă simțisem în ultimii ani.

— A fost o asemenea ușurare să fiu cu tine. M-ai iubit atât de complet, atât de… inocent.

Pare o alegere ciudată de cuvinte, având în vedere lucrurile pe care le-am făcut împreună. Probabil că a sesizat ceva pe fața mea, pentru că a insistat.

— A fost inocent, Louise. Sau poate că pur e un cuvânt mai bun. Lucrurile pe care le-am făcut împreună, le-am făcut din dragoste. Ți le-ai dorit și tu la fel de mult ca și mine, nu? Nu te-am forțat niciodată, nu?

Aproape că își ia apărarea. Dau din cap. Nu, nu m-a forțat niciodată. Sau, poate, mai corect, eu nu am spus nu niciodată. Am simțit o strângere neplăcută în stomac, o repulsie înconjurată de rămășițele dorinței. Prima oară, a fost eliberator să

ies din tiparele sexului obișnuit pe care îl făcusem cu foștii mei iubiți. Era și despre abandon, despre renunțarea la control, lucrurile astea mă excitau, mă eliberau. Dar, uneori, au fost momente, mai ales după ce s-a născut Henry, când lucrurile ieșeau din zona mea de confort. M-am gândit că poate datorită faptului că devenisem mamă și mă schimbasem. Dar nu am spus. Nu am spus nimic, pentru că îl simțeam cum se îndepărtează de mine treptat și nu am vrut să-i dau un motiv să mă părăsească.

— Nu am vrut să-i fac rău, Louise. Lui Sophie, adică.

Sam întoarce paharul de vin în mână, lichidul riscă să se verse.

— Nu, sigur că nu, spun eu cu un gust amar.

Dumnezeule mare, oare ce făcuse?

— Am vrut doar să tacă, să nu mai spună lucrurile alea, lucruri pe care cineva le-ar fi putut auzi. Dar nu tăcea, pur și simplu continua să zică, să spună că mă văzuse la banchet cu Maria, întrebându-mă ce s-a întâmplat, dacă Maria spusese ceva, dacă eu i-am spus ceva. I-am tot zis lui Sophie că nu a fost nimic, că nu se întâmplase nimic, că o lăsasem pe Maria în pădure, că era bine ultima oară când o văzusem.

— Despre ce vorbești? Cum adică ai lăsat-o pe Maria în pădure? Când?

El nu răspunde, pur și simplu își învârte paharul de vin și mai furios.

— Sam?

Nevoia mea de a ști, pur și simplu, trecea peste frica pe care o simțeam. Oare sunt pe cale să aflu răspunsul la întrebarea care m-a ținut în ghearele ei timp de douăzeci și cinci de ani?

— A fost atât de greu, a spus el încet, punându-și paharul pe masă. Să te văd atât de distrusă de asta, după atâția ani. Știind că doar cu niște cuvinte pot să pun capăt vinii tale, rușinii tale. Dar știind

totodată că asta însemna sfârșitul meu și al tău. Sfârșitul nostru.

Mă holbez la el, vrând și în același timp nevrând ca el să continue. Îmi ia mâinile într-ale lui, acoperindu-le, iar cu degetele mari făcea cercuri în palmele mele. Și-a pus fața în mâinile mele, ca să nu-i pot vedea ochii în timp ce vorbea, în timp ce rostea grăbit cuvintele, de neoprit, cu răsuflarea fierbinte în palmele mele.

— Nu tu ai ucis-o pe Maria, Louise. Eu am făcut-o.

Capitolul 36

Louise
Noiembrie 2015

Corpul mi-e complet rigid, stomacul e atât de încleștat, încât îmi susține restul trupului. Parcă sunt făcută din sticlă dură, alunecoasă și rece la atingere. O singură mișcare mă poate face țăndări. Rămân complet nemișcată pe scaun, extrem de conștientă că Henry doarme doar la câțiva metri distanță.

— Ce s-a întâmplat?

Parcă nu e vocea mea, subțire, abia pătrunzând în tăcerea care umple bucătăria, în această încăpere în care am petrecut atâtea nopți vorbind, mâncând, râzând. Cu grijă, îmi trag mâinile de sub ale lui și mi le așez tremurând în poală.

— Îți amintești acea noapte, Louise?

Firește că-mi amintesc acea noapte. Știe că da.

— Am fost bun, nu?

Parcă ar fi Henry, când caută aprobarea mea.

— De la început. Erai singură cu mine în sala aia de clasă și te-aș fi putut împinge mai departe, dar știam că ești speriată, așa că m-am oprit. Am fost bun. Îți amintești, nu?

— Da.

Mâinile nerăbdătoare pe satinul verde, limba lui în gura mea, totul fierbinte și ca în ceață. Și apoi eu, singură în acea sală de clasă, cu spatele de peretele rece, blestemându-mi lipsa de experiență, frigiditatea.

— Tu mă doreai, dar erai speriată. Nu meritai să fii forțată, Louise. Mai târziu, ți-au plăcut jocurile noastre la fel de mult ca și mie, nu-i așa?

Tonul rugător apare din nou, iar eu încuviințez cu o mișcare a capului, ca să-l fac să se simtă mai bine.

— Dar nu erai pregătită, nu atunci.

Îmi amintesc cât de umilită m-am simțit când a ieșit din clasă și sunt surprinsă să descopăr un puseu puternic de simpatie la adresa egoului meu adolescentin. Niciodată nu am nutrit empatie pentru ea, cea de atunci, numai vină, dezgust și rușine.

— Dar Maria… ea era diferită. Auzisem tot felul de povești despre ea, cu toții le știam. Lucrurile pe care le făcuse. Nu trebuia să mă simt rău pentru nimic din ce i-aș fi făcut, pentru că nu era ceva ce nu făcuse până atunci.

Am vrut să-i spun că erau doar minciuni aceste povești, inventate de altcineva care crezuse că putea să ia de la Maria Weston ce voia, dar acum mi-e groază de el, așa că nu zic nimic. Dacă îl las să vorbească, dacă îl ajut să creadă că orice ar fi făcut nu era vina lui, poate că avea să plece.

— Am văzut că plecase din sală, împleticindu-se și prinzându-se de cadrul ușii ca să se sprijine, punându-și o mână la gură. Am urmat-o pe poteca din spate, spre pădure. Era panicată, nu știa ce se întâmplă cu ea, trebuia să plece. Am vrut să mă asigur că e OK. În fond, știam ce luase, iar ea nu știa. Aveam grijă de ea.

Își întoarce fața neliniștită spre mine, încercând să arate calm. Da, aveai grijă de ea.

— Chiar înainte să intre în pădure, am văzut cum s-a împiedicat și a căzut, așa că am strigat-o. S-a întors spre mine, cu fața palidă în întuneric, așa că am alergat spre ea ca să văd dacă e OK. Asta este ceea ce a văzut Sophie. Și ea o urmărise pe Maria, ca să vadă cum se manifestă pe E.

— Sophie a văzut-o în noaptea aia? Nu a spus nimic.

Mă gândesc la Sophie, atunci când am mers la ea, cum își aranja părul, cum râdea. Nepăsarea ei studiată masca o frică și o vină care erau la fel de mari ca ale mele.

— Nici eu nu am știut, până când nu m-a sunat să-mi spună că ai fost s-o vezi la ea acasă.

— De ce nu a spus poliției atunci?

— Era și ea ca tine, nu? spuse Sam. Speriată de ce făcuserăți, de ceea ce s-ar întâmpla dacă ar afla cineva. S-a gândit că e mai bine să nu spună nimic. Asta e tot ce văzuse Sophie, în fond. Pe mine și pe Maria mergând în pădure. Când am vorbit la telefon, am crezut că am convins-o că nu fusese nimic, că ar trebui să uite de toată povestea. Dar apoi, la reuniune, a tot continuat cu asta. Era speriată, îngrozită de mesajele de pe Facebook, nu voia să înceteze. Cred că ea chiar a crezut că mai există posibilitatea ca Maria să fie vie și că eu știam ceva în acest sens. Era beată, iar vocea ei era din ce în ce mai puternică. Oamenii începeau să se uite, să se întrebe despre ce vorbim. Avea să facă o scenă. Așa că a trebuit s-o scot de acolo.

— Unde…

Cuvintele mi-au rămas blocate în gât. Trag aer adânc și încerc iar.

— Unde ați mers?

— I-am zis că mi-am amintit ceva de la banchet, ceva care ar putea-o ajuta, i-am sugerat să mergem afară, la o plimbare și să vorbim în liniște despre asta. Își dorea cu disperare răspunsuri, așa că a fost de acord imediat. I-am spus…

Vocea lui își pierde din putere.

— Louise, trebuie să înțelegi că am făcut acest lucru doar ca să-mi protejez familia. Nu am vrut ca fiii mei să aibă un tată în pușcărie. Nu am vrut ca această greșeală pe care am făcut-o când aveam șaisprezece ani să le distrugă viețile. Nu am putut să las să se întâmple asta.

Încuviințez cu tărie din cap, disperată să par că îl sprijin, dar nu sunt în stare să vorbesc.

— I-am zis să mergem prin pădure, ca să nu fim auziți, continuă el, cu vocea mai stinsă acum. Era foarte frig atunci, așa că ne-am luat hainele și mi-am pus mâinile în buzunar, dar am dat de mănuși, așa că mi le-am pus, ca să-mi țină cald la mâini, știi?

Doamne, Dumnezeule! Biata Sophie!

— Am mers pe aleea din pădure și încă speram că va lăsa discuția baltă, încercând să mă gândesc la ceva care să-i satisfacă această curiozitate. Dar a început să spună că trebuie să anunțăm poliția și… atunci m-am panicat, Louise. De ce trebuia să aducă poliția în toată povestea? Doar nu puteam s-o las să spună poliției că m-a văzut pe mine cu Maria în acea noapte, nu? Nu puteam să las această greșeală să-mi distrugă restul vieții, viețile copiilor mei.

— Așa că ai… șoptesc, nu sunt în stare să termin propoziția.

Își acoperă fața cu mâinile.

— N-am vrut. Nu asta am vrut. Trebuie să mă crezi, Louise.

Vocea îi e înăbușită, reușind cu greu să rostească cuvintele.

Îl privesc pe acest bărbat pe care l-am iubit atât de mult, pe care îl iubesc încă, tatăl copilului meu. E ca și când cineva ar fi înlăturat un văl pe care l-am ținut cu grijă suspendat între mine și realitatea a ceea ce devenise el după ce se născuse Henry. Am făcut niște eforturi teribile să pretind că lucrurile sunt în regulă, dar acum mă forțez să înfrunt adevărul. Maternitatea nu m-a transformat într-o mironosiță. Sam se schimbase, nu eu. Ura timpul, iubirea și energia pe care Henry și le lua de la mine, așa că făcea presiuni și mai mari, avea nevoie de și mai mult. M-a tras mai departe pe acea cale care se îndepărta de fanteziile pe care le jucaserăm împreună, jocuri despre care nu pot să pretind că nu mi-au plăcut, către ceva mai întunecat, mult mai sinistru. Ceva real. Oare asta i s-a întâmplat și Mariei? A făcut ceea ce eu nu am făcut niciodată? A spus nu? Trebuie să știu. Îi datorez asta. Simt cum mă leagă un lanț de Maria, întins la maximum între noi. Merită să știe cineva adevărul despre ceea ce s-a întâmplat cu ea.

— Ce s-a întâmplat, Sam? La banchet?

Încerc să par concentrată pe situație, liniștindu-mi respirația, vorbind încet.

— Am vrut să-ți spun de atâtea ori, Louise. Crede-mă. Dar nu puteam să risc să te pierd pe tine și pe Henry.

Dar ne-ai aruncat, îmi vine să-i zic. *Dacă erai atât de speriat că ne pierzi, de ce ne-ai părăsit?*

— Am văzut-o căzând, așa că am alergat pe potecă și am ajutat-o să se ridice. I-am zis să mergem puțin ca să-și limpezească mintea. Era panicată, se ținea de mine, nu știa ce i se întâmpla. Am luat-o pe cărare spre pădure. Era mai întuneric acolo, luna nu ajungea și mă ținea și mai strâns în întuneric.

Cuvintele ies cu repeziciune din gura lui, de parcă ar fi așteptat acolo timp de ani întregi, ferecate, zbătându-se să evadeze.

— Am vorbit cu ea de alte lucruri, continuă Sam. Am încercat s-o fac să nu se mai gândească la ceea ce simte. Am ieșit dintre copaci și am mers spre marginea stâncii, auzeam sunetul mării care lovește de baza stâncilor. Ne-am așezat. Am început să-i mângâi părul, dar cu delicatețe. Îi plăcea, toate simțurile îi erau exacerbate oricum de la ce îi dăduseși tu. Și-a aplecat capul înainte, iar eu i-am mângâiat ceafa, așa cum făcusem și cu tine înainte.

Mi-o imaginez pe Maria, cu gâtul ei alb în lumina stelelor, razele lunii dansând pe apă și gustul sărat din aer.

— S-a întors spre mine, cu pupilele mărite, întrebându-mă de ce simte ce simte, spunându-mi că nu băuse așa de mult. Eu știam de ce, desigur, dar nu puteam să-i spun.

O, Maria, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

— Și apoi m-am aplecat și am sărutat-o. Mi-a răspuns, inițial, serios, Louise, chiar a făcut-o. Voia. Crede-mă când îți spun.

Dau din cap, vreau să cred, să-l cred.

— Și, apoi, eram întinși pe jos, eu peste ea, iar ea… se zbătea, încerca să iasă de sub mine, dar m-am gândit… am crezut că îi place. Am crezut că e un joc. Ca tine, Louise, știi? Doar ne prefăceam.

Mă trece un fior când mă gândesc la jocurile pe care le jucam împreună, Sam și cu mine, iar cuvintele lui le pun acum într-o lumină nouă, rușinoasă. Niciodată nu am discutat cu nimeni detalii despre viața noastră sexuală cât timp am fost împreună. Eram prea rușinată de reacția mea atunci când eram dominată, țintuită la pământ, neajutorată. I-am spus lui Polly câte ceva după ce Sam a plecat, dar nici măcar ea nu știe întreaga poveste.

E ciudat, când eram adolescentă, sau la douăzeci și un pic de ani, era foarte la modă să vorbești cu prietenele despre detaliile intime ale vieții sexuale – chestii legate de tehnică, particularități, sunete, lucruri care nu funcționaseră. Nimic nu era tabu. Dar apoi s-a întâmplat ceva. În perioada în care eu și Sam am început să fim împreună, prietenele mele au început să vorbească despre căsătorie și chiar să se căsătorească, așa că acele conversații au fost suprimate. Oare pentru că făcuseră alegerile lor și nu puteau admite orice altceva în afară de perfecțiune? Nu e ușor să râzi despre ciudățeniile sexuale ale cuiva cu care urmează să-ți petreci restul vieții. Nu mai e așa de amuzant. Conversațiile în care aș fi putut deschide subiectul vieții mele sexuale s-au rărit și nu voiam să fiu eu cea care să aducă subiectul pe masă. Mi-ar fi plăcut să existe cineva față de care să mă pot destăinui, să verific cât de departe de normă era viața noastră sexuală, mai ales în ultimii doi ani, când lucrurile scăpaseră de sub control. Citeam obsesiv despre subiect, căutând pe Google, BDSM[5] și fantezii despre viol, liniștindu-mă când descopeream studii care susțineau că acest gen de comportamente intrau în „gama normală” a

fanteziilor, sau îngrozindu-mă când citeam articole care le legau de violența sexuală reală.

— Așa că am continuat.

Cuvintele lui Sam m-au adus înapoi în cameră, înapoi la mine însămi.

— O voia, sunt sigur că voia. Lucrurile pe care le făcuse… ai auzit despre ele, nu? Cu toții auziserăm. Încerca să-mi împingă mâinile, dar era un joc, trebuie să fi fost așa, pentru că, în cele din urmă, s-a oprit și m-a lăsat s-o fac.

Mă gândesc la Maria, așa de mică și de fragilă, nici măcar nu cred că avea cincizeci de kilograme, pironită sub Sam, care avea aproape doi metri la șaisprezece ani. Nu e de mirare că s-a oprit din lupta cu el, singură pe faleză, cu mugetul valurilor care îi acoperea țipetele.

— Și apoi, după, m-am gândit că o să stea puțin întinsă acolo, ca și mine, să își revină. Dar imediat cum m-am rostogolit de pe ea, a sărit în picioare, și-a tras rochia în jos și a început să se împleticească în direcția școlii. Era vraiște. Am alergat după ea, am prins-o de braț și am întrebat-o unde se duce. A spus că se duce să spună tuturor ce i-am făcut.

Chiar dacă știu, cu un sentiment îngrozitor de teamă cum se termină povestea, o parte din mine se bucură de acest mic act de sfidare.

— Ce făcusem, Louise? Dar ea ce făcuse? Doar a mers cu mine acolo. Și ea voia la fel ca mine. Apoi a început să vorbească despre încheieturile ei și despre gură, erau niște urme și sânge. Nu am vrut să-i fac rău, desigur, doar că uneori, mai apar și urme, nu? Pe tine? Asta nu înseamnă că nu ai vrut.

Îmi aduc aminte de o fată cu care am lucrat că observase o vânătaie pe încheietura mea la un moment dat și m-a întrebat de ea. M-a prins pe nepregătite și am bâiguit ceva, că m-am ars la cuptor. S-a uitat straniu la mine și apoi m-a evitat mereu.

— I-am spus că nu o s-o creadă nimeni, din cauza reputației pe care o avea, dar ea a dat din umeri și a mers mai departe, apoi a început să strige: „Viol!” cu toată puterea. Mergea spre pădure, strigând încontinuu. Am alergat după ea și, de data, asta m-am pus în fața ei și am prins-o de brațe. I-am spus că nu e vorba de viol, să înceteze să mai spună cuvântul, dar atunci m-a scuipat în față, mi-a spus că sunt un violator și m-a întrebat dacă știu ce pățesc violatorii în pușcărie.

Îmi vine să plâng și să urlu și să strig în numele ei pentru puterea pe care o avusese.

— Și atunci mi-am dat seama că asta voia să facă. Avea să spună, indiferent de cât de rău ar fi făcut-o să arate, indiferent dacă o credea cineva sau nu, spuse Sam. Și chiar dacă nu puteau să dovedească asta, ar fi fost oameni care nu s-ar mai fi uitat la fel la mine. Și până acolo mi-ar fi fost, Louise.

Vocea îi tremură și se vede că-i vine să plângă.

— Ar fi fost evenimentul care mi-ar fi definit toată viața, pentru totdeauna aș fi fost băiatul acuzat de viol. Nu puteam s-o las să-mi facă asta, Louise, nu puteam s-o las să-mi distrugă tot restul vieții. Înțelegi, nu?

Sunt atât de obișnuită să-l cred, atât de obișnuită să îl văd prin propriii lui ochi, mai degrabă decât prin ai mei, încât aproape că sunt prinsă, păcălită de versiunea lui, de victimă inocentă, acuzat în mod fals, nedreptățit. Doar că îmi spune lucrurile astea într-un moment greșit. Dacă mi-ar fi spus asta acum niște ani, înainte să mă înșele și să ne părăsească, pe mine și pe fiul lui, când încă eram sub vraja lui, aș fi putut înțelege. Dar am văzut durerea îngrozitoare din ochii unei mame și o inimă de aur pe un lănțișor subțire. Mi s-a luat un văl de pe ochi.

— Nu am avut de ales, trebuie să mă crezi. Nu puteam s-o las să spună lucrurile astea despre mine. A trebuit să… a trebuit să o fac… să tacă.

O, Maria, iartă-mă. Mă gândesc la Bridget, la durerea pricinuită de ceea ce i s-a întâmplat Mariei, încrustată pe chipul ei. Aflarea adevărului ar termina-o. Dar, desigur, realizez, în timp ce mă uit la Sam, că probabil nu va afla niciodată. Mă gândesc la trupul frânt al lui Sophie. Știu ce se întâmplă cu oamenii care află prea multe despre Sam.

— A durat o vreme, mai mult decât aș fi crezut.

Vorbește încet și îmi amintesc cum Henry la un moment dat a mărturisit o fărădelege copilărească, și anume cum a furat dulciuri din dulap sau cum a spart un glob pe care nu avea voie să-l atingă.

— Dar, în cele din urmă, a tăcut. Nu puteam s-o las acolo, așa că am decis să încerc s-o arunc de pe marginea falezei, începuse să plouă și îmi tot aluneca din brațe, tremuram tare, iar ea era așa de grea… însă, în sfârșit, am reușit să ajung acolo și am pus-o pe iarbă. Deja plângeam, Louise, cu sughițuri, așa că aproape că nu mai vedeam nimic.

Se oprește, ia o gură de vin, paharul aproape că-i alunecă printre degete, iar fața îi era acoperită de o peliculă fină de transpirație.

— Când am îngenuncheat lângă ea, am văzut ceva ce a schimbat cu totul situația: pleoapele îi tremurau. Încă era vie.

Am simțit cum prin vene începe să-mi curgă gheață. I se dăduse o a doua șansă și nici măcar atunci el nu profitase de ea.

— M-am uitat înspre mare și m-am gândit la restul vieții, la ce ar fi dacă m-aș opri acum, dacă aș alerga înapoi în sala cu petrecerea și aș chema o salvare. Ar fi OK, în primă fază, aș putea spune că am găsit-o așa, aș fi un erou. Pentru o vreme. Dar apoi m-am gândit la fața ei când m-a scuipat. Când avea să-și revină, știam că primul lucru pe care l-ar fi spus ar fi fost acea minciună: violatorul.

Îmi încleștez mâinile pe brațele scaunului. Toți acești ani pe care i-am petrecut împreună, ziua nunții, suferințele din timpul tratamentelor de

fertilizare in vitro, bucuria și șocul care mi-a schimbat viața, de a avea un copil, totul fusese măturat. Mă tot gândisem că plecarea lui a fost cel mai cumplit lucru pe care mi l-a putut face: să distrugă totul, să anuleze toată fericirea noastră, să păteze amintirea momentelor petrecute împreună. Cât de tare m-am înșelat.

— I-am văzut lănțișorul strălucind în lumina lunii, parcă îmi făcea semn. M-am gândit că așa ar fi putut-o identifica, dacă i-ar fi găsit corpul mult mai târziu, dacă ar fi rămas acolo, în jurul gâtului…

Vocea îi scade din ce în ce mai mult și-și strânge degetele în pumni, cu care se freacă la ochi de parcă ar încerca să șteargă această amintire.

— Așa că l-am luat și l-am pus în buzunar, continuă el, ascunzându-și în continuare ochii.

Doamne, Sam a avut lănțișorul Mariei atâția ani. Unde l-a ascuns? Tremur numai la gândul că aș fi putut da peste el oricând din întâmplare, în timp ce făceam ordine printr-un sertar sau printr-un dulap.

— Și apoi… am împins-o. Ea… n-am putut să văd prea bine, dar am auzit zgomotul când a căzut în apă. Și pe urmă a dispărut.

Mareea a fost de partea lui în acea seară probabil. Maria încă mai e acolo, pe undeva, acum doar oasele mai sunt de ea, sau ce a mai rămas și din oasele alea care au stat în mare douăzeci și cinci de ani. *Doamne, am dezamăgit-o îngrozitor.*

Își ridică privirea, cu ochii rugători.

— Nu puteam să las lumea să creadă lucrurile astea despre mine, nu, Louise? Nu știu dacă ar fi crezut-o cineva, dar pata rămâne, nu? Nu puteam să-mi petrec restul vieții acuzat de viol. Nimeni nu s-ar mai fi uitat la mine ca până atunci.

Se întinde spre mine și mă mângâie pe păr, luând o șuviță și rulând-o în jurul degetului, o amintire înspăimântătoare a intimității noastre trecute. Stau nemișcată pe scaun, încercând cu disperare să-mi fac ordine în gânduri.

— Dar… Nathan Drinkwater… de ce?

— Trebuia să aflu cine trimite mesajele acelea pe Facebook. Sophie m-a sunat după ce tu te-ai dus la ea acasă, mi-a zis despre cererea de prietenie de la Maria și de vizita ta. De ce nu ai venit atunci la mine, de ce nu ai avut încredere în mine?

Ridic din umeri de parcă nu aș fi fost sigură, dar știu de ce. Voiam să mă asigur că degetele lui puternice nu aveau să mai intre în viața mea. Nu am vrut să-l fac confidentul meu, să-l fac să aibă control asupra vieții mele. Voiam să mă descurc singură.

— Am crezut că cine a făcut acea pagină de Facebook știa adevărul despre ce făcusem eu, continuă Sam, rostind cuvintele cu un glas gros, rapid, de parcă ar fi așteptat ocazia să se confeseze. Trebuia să aflu cine era. M-am gândit că dacă era cineva care să fi ținut mult la Maria ca să facă toată șarada asta pe Facebook, atunci numele Nathan Drinkwater ar fi atras atenția. Și am avut dreptate, bineînțeles. Doar că nu am știut până în seara asta că e Bridget. Când „Nathan” i-a spus că știa ceva despre noaptea cu banchetul și că avea ceva pe care voia să i-l arate, nu a știut cum să se vadă mai repede cu el. Nu i-am spus despre ce e vorba, despre dovadă. Voiam să aștept și să văd cu cine am de-a face înainte de a arăta cuiva lănțișorul. A fost sugestia ei să ne întâlnim la reuniune, pe undeva pe lângă școală. Așa că am așteptat, dar nu a apărut nimeni. Când am realizat că nu avea să vină, am intrat înapoi înăuntru. Faptul că am pierdut lănțișorul prin pădure a fost o greșeală. Încă nu știu cum s-a întâmplat. Probabil că a căzut din buzunarul meu… în timpul încleștării. Abia mai târziu am realizat că nu-l mai am și era prea riscant să mă întorc să-l caut.

Știam de ce nu apăruse Bridget. S-a întâlnit cu fiul ei, care a bănuit că venise acolo ca să facă probleme sau să se chinuie și mai mult pe sine,

uitându-se la promoția din 1989 care reușise să ajungă în viața adultă, și a convins-o să plece. Slavă Domnului că a făcut așa. Sam nu a spus ce plănuia să-i facă, însă pot lesne ghici.

Mă gândesc la acea zi cu Pete, în Dulwich Park și la suspiciunile mele sinistre când Esther mi-a spus că l-a văzut cu o femeie și cu un bebeluș. Am presupus că dacă Pete mă mințea despre situația lui de familie, m-ar fi putut minți și despre alte lucruri. Dacă aș fi știut că-l căutam pe Nathan Drinkwater în locul complet greșit.

Capitolul 37

Louise
Noiembrie 2015

Întreg corpul mi-e întins ca o săgeată într-un arc. Fiecare fibră din ființa mea e în alertă. Nu numai că încerc să-mi dau seama de următoarea mea mișcare, dar trag cu urechea și înspre Henry, îngrozită că se va trezi și va apărea în mijlocul unei scene peste care nu va fi niciodată în stare să treacă. Nici măcar nu pot lua în considerare cealaltă posibilitate, în care nici măcar nu are șansa de a-și reaminti. Cât timp Henry doarme în camera lui, sunt prizoniera lui Sam, ca și când m-ar fi legat de scaun cu lanțuri de fier.

Sam își desface degetele din părul meu, iar eu încerc din răsputeri să nu mă mișc, în momentul în care mâna lui îmi trece ușor peste obraz.

— Îmi aduc aminte de momentul în care am început să fim împreună, spune el. Mă trezeam noaptea și te vedeam cum te uiți la mine, de parcă ai fi încercat să-ți imprimi pentru totdeauna fața mea în mintea ta. Era o asemenea eliberare să fiu cu tine, mai ales după anii care trecuseră. Au fost vreo câteva fete de la universitate care au crezut că am mers prea departe. Nu le-au plăcut jocurile așa cum îți plăceau ție. Iar asta m-a făcut să-mi fie foarte ușor să fiu cu tine. Eram centrul lumii tale. Și eram fericiți, nu? Dar când a apărut Henry, nu pot să pretind că nu a schimbat lucrurile. Nu mai eram în centru, fusesem înlocuit. Bântuiam cumva pe la periferie, doar uitându-mă spre centru. Îl iubeam pe Henry desigur, dar nu îmi era deloc pe plac ce îți făcuse ție, ce ne făcuse nouă.

Simt lacrimi în ochi pentru prima oară în seara aceasta. Știam că lucrurile se schimbaseră după nașterea lui Henry. După ce au trecut cele șase săptămâni obligatorii, Sam se aștepta ca lucrurile

să se întoarcă la normalitate în dormitor. Numai că tot ce voia el să facă nu era normal, nici măcar pentru noi. Parcă cineva îi activase un buton din creier, iar jocurile pe care le jucam înainte nu mai erau suficiente pentru el. Era ca și când iluzia de a mă răni nu-l mai satisfăcea. Trebuia să vadă frică autentică în ochii mei.

— Nu-l învinui pe Henry, șoptesc eu.

— Nu, spune el simplu, te învinuiesc pe tine.

Nu mă pot opri din tremurat. Mă sprijin în mâini, incapabilă să anticipez ce ar face altfel. Nu pot să țip, pentru că l-aș trezi pe Henry și, chiar dacă aș face-o, ce s-ar întâmpla? Ar auzi cineva? Marnie cea tăcută, de deasupra? Oare ar chema poliția? Sau pur și simplu ar pune mâna pe telecomandă și ar da mai tare televizorul?

Sam își împinge scaunul în spate, iar picioarele de lemn scrâșnesc pe podea. Tresar la sunetul ascuțit, ascultând cu disperare orice sunet care vine dinspre camera lui Henry. Dar nimic, doar tăcere, în timp ce Sam privește spre întuneric prin ușile cu glasvand.

— O, Doamne, o, Doamne!

Își lovește încet fruntea de sticla ferestrei.

— De ce l-am pomenit pe Nathan?

Brusc, îmi amintesc șocată ceva de mai de mult: un moment în care Sam mersese prea departe. Chiar îmi făcuse rău și era perfect conștient de asta. Stătea tot acolo unde stă și acum, într-o atitudine de penitență, implorându-mă să-l iert. Sigur că am făcut-o. Nu știam atunci ce aș fi putut fi fără el, dacă aș fi putut fi cineva.

— Prefă-te că nu ai spus nimic, îi arunc eu. Eu n-o să spun nimic. Numai pleacă, te rog. N-o să spun nimănui, îți jur. Te rog, Sam. Gândește-te la Henry.

El se întoarce spre mine cu ochii în lacrimi.

— O să am eu grijă de Henry. Îl iubesc la fel de mult ca tine. Doar nu crezi că i-aș face rău?

Dau din cap, dar nu știu, nu știu nimic acum.

— Henry are nevoie de mine, Sam.

Scot mâinile de sub mine și apuc marginea mesei.

— Copiii au nevoie de mamele lor.

— O să-i fie bine, cum mi-a fost și mie, spune el fără nicio urmă de emoție în glas.

Ochii lui cercetează întunericul în care nu poate vedea nimic, și știu că e plecat cu gândul departe, la ani și la sute de kilometri distanță, în căsuța aia ca o peșteră, cu urme de țigări stinse pe masa de lemn din bucătărie.

Mă gândesc cum mă trezește Henry în fiecare dimineață, cum își apropie fața de a mea, încât atunci când deschid ochii, nu-i văd decât ochii încețoșați, clar, genele lui mă gâdilă, iar pe față îi simt respirația fierbinte. Cum se strecoară în pat cu mine, apăsându-și trupul mic și cald de al meu, făcându-se ghem, de parcă ar vrea să se întoarcă înapoi de unde a venit, înăuntrul trupului meu. Henry și cu mine suntem o singură ființă, vreau să-i spun asta lui Sam. Părem doi oameni, dar, de fapt, suntem o singură ființă.

Sam se întoarce cu pași înceți spre masă și se așază lângă mine, își întoarce scaunul astfel încât acum genunchii noștri aproape că se ating. Corpul începe să-mi tremure violent, iar saliva îmi curge din gură.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, spune șoptit, cu ochii încă închiși. Își pune gura pe părul meu, îl sărută, respirând mirosul meu. Stau extrem de nemișcată, respir rapid, simțind cum îmi aleargă sângele prin tot corpul, până în vârful picioarelor. Mâinile lui îmi mângâie părul, îmblânzindu-l, cum făcea atunci când eram întinși în pat noaptea, iar eu adormeam pe ritmul blând al mângâierilor lui. Ar trebui să fug, să lupt, să fac ceva, dar sunt aproape amorțită de frică. Șocul oribil a tot ceea ce se întâmplă, combinat cu sentimentul de familiaritate al mâinilor lui pe mine, blânde, însă

pline de intenții înspăimântătoare, aproape că m-au paralizat.

— Trebuie să fii tăcută, Louise, te rog, să fii tăcută, șoptește el în părul meu, și pot să îl simt cum aruncă o privire neliniștită înspre camera unde fiul nostru doarme liniștit.

Mâinile i se mișcă în jos acum, buzele lui îmi apasă în continuare părul, iar degetele i se curbează în jurul gâtului meu. Toropeala stranie începe să dispară, dar e prea târziu. Deja mă zbat să respir, degetele lui apasă și mai tare, și mai tare. Sunt cuprinsă de frică. Respirația mea, din ce în ce mai înceată, e singurul sunet ce sparge tăcerea în care suntem legați prin dragostea noastră față de Henry, dorința de a-l proteja de această scenă. Degetele mele ating inutil degetele lui, încercând să se interpună între ele și gâtul meu, dar nu mai e spațiu, se strâng din ce în ce mai tare.

— Șșșt, șoptește el în părul meu. Nu-l trezi pe Henry.

Trag disperată de degetele lui, dar e prea puternic și simt cum mă duc, înconjurată de umbrele altor momente din alte timpuri, când i-am simțit degetele în jurul gâtului, în jocurile noastre. Niciodată nu au fost atât de strânse însă. Niciodată nu am fost atât de aproape de întuneric.

Simt scaunul solid sub mine, așa cum era când mi-am mâncat micul dejun în această încăpere. Vesela încă stă într-o parte, nespălată: două farfurii cu firimituri de pâine prăjită, o ceașcă, niște ceai rece pe fundul ei, un pahar plin de urme de degete și cu puțin suc de mere rămas în el. Oare astea sunt ultimele lucruri pe care mai apuc să le văd?

Nu pot să-i îndepărtez mâinile din jurul gâtului meu, așa că încetez să mai încerc, însă încep să mă agit, încercând să găsesc ceva, orice, cu care să-l fac să se depărteze de mine. Îmi e din ce în ce mai greu să trag aer în plămâni, de fiecare dată când încerc. Mă duc, simt, nu mai durează mult. Vederea începe să mi se încețoșeze pe lateralele

câmpului vizual, iar bucătăria în care stau în fiecare seară cu Henry, în timp ce-mi povestește despre ziua lui, începe să danseze în fața ochilor, să se topească într-o aură de durere și frică. O, Henry. Mâna mi se lovește de blatul din spatele meu și pipăi fără să văd, sperând să găsesc ceva cu care să-l pot lovi sau măcar să-l șochez atât cât să-mi dea drumul, dar nu e nimic acolo, mâna strânge aer între degete.

— Șșșt, șoptește iar Sam, cu buzele aproape de urechea mea, mângâind-o duios.

Încerc să rostesc „te rog”, dar nu iese niciun sunet, iar el oricum nu se uită la mine, pierdut într-o lume în care ceea ce face e bine, doar unul dintre jocurile noastre, felul lui de a-mi arăta iubirea pe care o are față de mine.

— E în regulă, Louise, doar fii tăcută, șșșt! Totul va fi OK.

Dar am stat prea mult timp tăcută. Prea mult timp am pretins că totul e OK, repictând ultimii doi ani ai căsătoriei noastre în culori vii. Pe măsură ce marginile dulapului din bucătărie se contopesc cu tavanul, iar întunericul împresoară tot ce e în jurul meu, nu mai contează dacă se trezește Henry sau nu. Tot ce contează e să fiu vie. Cu toată forța pe care o am în mine, dau din picioare, dar degeaba. Mă zbat inutil. Încerc din nou și de această dată reușesc să apuc cu piciorul un scaun și îl împing cât de tare pot. Se aude un zgomot asurzitor când scaunul se prăbușește pe podea.

Strânsoarea lui Sam slăbește și, când imaginea îmi devine clară, văd panică în ochii lui. Pentru câteva momente, suntem amândoi suspendați în timp, apoi o voce firavă strigă din dormitor.

— Mami?

Îmi adun ultimele puteri, sar de pe scaun și împing mâinile lui Sam. Simt cum îi cad pe lângă corp, iar eu alerg în camera lui Henry și încui ușa după mine, lăsându-mă pe podea, cu spatele sprijinit de ea și cu genunchii la gură.

— E OK, H, culcă-te înapoi, șoptesc eu din partea cealaltă a camerei, dar ochii lui sunt deja închiși, zgomotul scaunului nu-l trezise decât pentru puțină vreme.

Îi aud pașii lui Sam pe hol și închid ochii, simțind doar suprafața dură a ușii în spatele meu și țesătura moale a covorului albastru sub degete. Trag în piept aerul din camera lui Henry și simt mirosul de pudră, pastă de modelaj și parfumul pielii lui, abia perceptibil, însă inconfundabil. Am fost acolo de atâtea ori, în această cameră, în întuneric, la un pas de patul lui, disperată să nu scot nici cel mai mic sunet care să-l trezească pe Henry și să nu trebuiască să încep tot procesul de a-l adormi iar. Mă gândesc la orele pe care le-am petrecut lângă el, cu mâna pe spatele lui, în timp ce îmi era din ce în ce mai frig, înspăimântată că, dacă mi-aș retrage-o, s-ar mișca și ar începe să plângă. Pare o altă viață acum, o viață în care o femeie pe care n-o recunosc își liniștea copilul ca să-l adoarmă, apoi se urca în pat, în brațele calde ale soțului iubitor. Mai mult decât orice, acum vreau să mă duc la Henry și să-l țin în brațe, dar nu îndrăznesc să plec de la ușă, sprijinindu-mă de ea ca s-o blochez, gata să împing cu toată forța mea.

Pașii nu se mai aud și simt o presiune în spate în timp ce Sam împinge încet în ușă. Îmi fac curaj, mă sprijin de podea și apăs în spate, cu ochii închiși, cu gustul sărat în gură, de la lacrimile care se scurg fără oprire pe obraji. Pe sub ușă se vede umbra picioarelor lui Sam, de la lumina veiozei de noapte a lui Henry.

— Te rog, Sam, spun eu cu o voce străină și răgușită.

Presiunea se mai reduce, dar umbra rămâne tot acolo.

— Te rog, nu face asta. Îl iubești pe Henry, știu că da.

Îmi păstrez vocea joasă, ochii îmi sunt ațintiți spre silueta firavă din pat, din cealaltă parte a

camerei, atentă la orice semn care i-ar anunța trezirea.

— Știu cât de mult te macină că ești departe de el, chiar și o săptămână. Și el te iubește. Iubește partea ta bună, așa cum am făcut-o și eu. Așa cum o fac și eu. Gândește-te cum ți-a fost ție, să crești fără mama ta.

Disperarea mi-a dat curaj. Sam niciodată nu vorbește despre anii în care nu a știut și nu a auzit nimic de mama sa.

— Nu face și viața lui Henry să fie așa. Nu-l lăsa să crească fără mine. Are încredere în tine, Sam. Gândește-te cum se uită la tine, felul în care își strecoară mâna în a ta când mergeți împreună pe stradă. Felul în care nu doar că-și înfășoară brațele în jurul tău când îl iei în brațe, ci și picioarele.

Trebuie să dau totul din mine.

— Și Daisy, și Catherine? Știu că le iubești și pe ele. Nu le face asta. Nu lăsa ca tatăl lui Daisy să fie omul ăsta. Te rog, Sam, te rog.

Mă lasă vocea, acum e doar un hârșâit, iar gâtul mă ustură.

Stau în tăcere, iar secundele trec. După un minut, poate două, umbra de sub ușă dispare și iar aud pași, dar nu-mi pot da seama în ce direcție se îndreaptă. Oare Sam s-a întors în bucătărie sau se duce spre ieșire. Nu îndrăznesc să deschid ușa ca să mă uit. Stau nemișcată, tremurând, în timp ce orele trec, sprijinindu-mă în ușa lui Henry, spatele îmi pulsează de durere, iar din când în când îmi mai întind câte un picior care îmi amorțește. Când era bebeluș, la un moment dat, adormisem pe podea în această cameră. Până atunci, nu dormise niciodată mai mult de două ore legate, dar în acea noapte a dormit de la miezul nopții până la cinci dimineața, când m-am trezit panicată, înghețată și înțepenită, ca să descopăr că se răsucise singur pentru prima oară. Cu fața întoarsă de la mine, tot ce am reușit să văd a fost o adunătură de pături în

lumina cenușie și am fost convinsă, pentru câteva secunde, că nu mai respira, sufocat și mort în timp ce eu eram întinsă lângă el.

Însă în noaptea asta, nu va fi vorba de niciun somn. Am stat de veghe până când lumina gri a dimineții a început să se strecoare printre draperiile cu modele de trenulețe și l-am văzut că se mișcă. Nu ne putem ascunde aici pentru tot restul vieții, așa că mă ridic și mă duc în pat, mă întind lângă el, simțindu-i trupșorul solid și cald în brațe.

— E timpul pentru micul dejun? mă întreabă el somnoros, strecurându-și brațul în jurul gâtului meu.

— Da, da, este. Pâine prăjită cu dulceață? întreb cu cea mai firească voce de care mă simt în stare, în timp ce fiecare cuvânt pare sticlă pisată și înghițită. Mâncăm în pat, ca la ocazii speciale?

Îmi zâmbește larg și-mi dă drumul, încercând să-și organizeze jucăriile de pluș, ca să le pregătească pentru micul dejun, iar eu mă ridic și merg spre ușă. Mă opresc cu mâna pe clanță, întrebându-mă ce mă așteaptă de cealaltă parte, dacă acesta este momentul care va schimba pentru totdeauna viața lui Henry, dacă o va ruina irevocabil. Extrem de încet, apăs pe clanță, în tăcere, apoi privesc în stânga, pe hol, aflat în semiîntuneric. Ușa de la bucătărie pare aproape închisă. Mă uit în dreapta, spre ușa de la intrare, care e și ea închisă. Apartamentul arată la fel, deși pare complet diferit. Nu mai e sigur, nu mai e casa mea. Nu știu ce pândește după colț, ce se ascunde în umbră.

Merg pe hol și ezit chiar înainte de a ajunge în fața ușii de la living. Trag aer în piept, deschid ușa. E gol, exact așa cum îl lăsasem. Mă duc și la dormitorul meu, iar patul neatins este dovada indiscutabilă că s-a întâmplat cu adevărat ceea ce s-a întâmplat azi-noapte. Din pragul ușii, îmi văd fața în oglinda din baie. Pielea mi-e cenușie și am

cearcăne adânci în jurul ochilor care sunt roșii și injectați. Ceva se mișcă în spatele meu, iar eu mă întorc ca un arc, cu inima bătându-mi nebunește, dar nu e nimic, doar strălucirea luminii în oblonul de la baie, care se reflectă pe peretele din spatele meu.

În vârful picioarelor, merg spre bucătărie. Respirația mi-e greoaie și mă întreb ce pagube sunt, în timp ce încerc să inspir și să expir cât mai tăcut cu putință. Când mă întind să deschid ușa din bucătărie, un sunet brusc mă face să-mi pierd cumpătul și să sar în spate, dar, după câteva clipe, îmi dau seama că este sunetul unor ramuri de glicine care se lovesc de ușile cu glasvand, de la o pală de vânt. Într-un moment de curaj, deschid larg ușa. Sticla de vin și cele două pahare zac abandonate pe masă, iar scaunul pe care l-am lovit zace pe o parte, pe podea. În lumina răsăritului, camera e plină de umbre, dar Sam a dispărut.

Ridic scaunul cu mâinile tremurânde și torn vinul din pahare în chiuvetă. În acest timp, aud un zgomot care vine din hol. Doamne, nu. Mă reped pe hol, cu fiecare fibră din mine activată de luptă, dar e doar Henry, care iese din camera lui și se duce la baie. Mă preling pe zid pentru câteva clipe, încercând cu greu să mă adun, apoi, cât e el acolo, mă grăbesc la ușa de la intrare și o încui de două ori și pun lanțul de siguranță.

Mă întorc în bucătărie, umplu ceainicul, iau pâine din coș și o pun în prăjitor, aduc untul și dulceața, farfurii, cuțit și în tot acest timp, mă uit la mâinile mele de parcă ar fi ale altcuiva.

Când pâinea lui Henry e gata, o iau împreună cu telefonul meu și cu o ceașcă de ceai în camera lui. Mă urc în pat lângă el, atentă să nu-i deranjez pe ursulețiii care mănâncă și ei micul dejun.

— Mulțumesc, mami, spune Henry cu obișnuita lui expresie solemnă.

— Cu plăcere, zic, în timp ce sorb din ceai și îl trag mai aproape pe el.

Sunt enorm de recunoscătoare că nu are nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat aici aseară, dar inocența lui, încrederea lui oarbă în fericirea propriei sale vieți și a mea, îmi sfâșie inima în această dimineață.

Scriu pe telefon, iar degetele îmi alunecă pe litere, în vreme ce el porționează pâinea prăjită în mici bucăți din care fiecare urs primește câte una. Câteva minute mai târziu, o alarmă sună pe telefon și chiar dacă știu că Bridget nu îmi mai dă mesaje, stomacul mi se strânge drept răspuns. Peste douăzeci de minute, în timp ce eram la chiuvetă și spălam firimiturile de pâine prăjită de pe farfuriile de plastic, sună soneria. Merg încet pe hol, ștergându-mi mâinile pe un șervet de bucătărie.

— Cine e? întreb cu dificultate, cu vocea răgușită.

— Eu sunt, îmi răspunde ea.

Aproape că alerg spre ușă, și reușesc să scot cu greu lanțul, iar degetele îmi alunecă pe încuietori. Deschid în cele din urmă și în fața mea stă Polly, cu părul vâlvoi, nepieptănat, încă în pijama și cu geaca ei de iarnă supradimensionată pe deasupra. Îmi observă paloarea chipului, ochii injectați, semnele vagi de pe gât.

— O, Doamne, Dumnezeule! rostește ea și apoi mă ia în brațe.

Capitolul 38

Louise
Decembrie 2015

Mergem pe cărarea de pe faleza stâncoasă, în lumina soarelui de iarnă, păşind pe iarba îngheţată care scârţâie, şi vântul ne muşcă obrajii şi ne arde plămânii. Pescăruşii desenează arce largi deasupra noastră şi strigătele lor mă duc cu gândul la zilele copilăriei petrecute pe plajă cu Esther, când ne făceam adăposturi din lemnele aduse la mal de ape.

Am fi putut parca pe lângă şcoală şi să mergem spre stânci de acolo, dar nu suportam ideea de a merge prin pădure, aşa că am lăsat maşina în parcarea publică din centrul oraşelului Sharne Bay, la zece minute distanţă de mers pe jos de coastă. A fost ideea lui Catherine să venim aici, deşi nu m-am lăsat greu convinsă. E aici pentru Sam, cred, ca să-şi ia adio de la el, sau, poate, să găsească o finalitate, poate chiar linişte sufletească. Eu nu sunt aici pentru Sam, nici măcar pentru Sophie. Eu sunt aici pentru Maria.

Am parcurs drumul de la Londra în tăcere, în mare parte. M-am concentrat pe condus, întrebându-mă dacă va fi ultima oară când voi face această călătorie spre est, neputându-mi imagina ceva care să mă mai aducă vreodată aici. Am încercat să-mi ţin gândurile, să nu-mi alunece spre Pete şi spre conversaţia noastră de săptămâna trecută. Mi-a luat tot curajul pe care îl aveam să pun mâna pe telefon, însă ştiam că trebuie să-mi cer scuze, voiam ca totul între noi să fie curat, ca s-o pot lua de la capăt. Am rezolvat cu scuzele în prima parte a discuţiei, apoi a fost nelămurit că îl întreb despre nevastă şi copil. Nu am făcut-o într-un mod moralist, pur şi simplu voiam să afle că ştiu şi că era în regulă. Că nimic din ce ar fi fost în

stare să facă nici măcar nu se apropia de ceea ce făcusem eu și că înțelesesem că nu sunt în postura de a judeca pe cineva. Cred că nu știa dacă să fie mânios sau amuzat că am făcut o presupunere atât de rapidă și de facilă, când, de fapt, femeia și copilul cu care îl văzuse Esther erau sora lui și copilul ei.

Nu am reușit să-mi dau seama la ce se gândea Catherine, în timp ce se uita pe geam. Mă uit acum la ea, iar roșeața din obraji, provocată de vânt, face ca restul feței să-i arate și mai palid, pistruii parcă sunt urme de ace.

S-au împlinit două săptămâni de când m-a sunat, două săptămâni de când ieșisem din camera lui Henry, ca să descopăr că Sam plecase. Stăteam la masa din bucătărie cu Polly, bând nenumărate cești de ceai, iar stomacul începea să mi se mai destindă și simțeam că-mi revin. Henry mormăia afon ceva în living, în sunetele liniștitoare ale instalării trenulețelor sale, în vreme ce eu și Polly vorbeam. I-am povestit lucruri pe care nu le povestisem niciodată nimănui: despre Maria, despre mine și Sam, despre ce îmi făcuse, despre ce îl lăsasem să-mi facă și cum m-a făcut să mă simt. Simțeam ceva diferit între mine și Polly: o barieră poate, una care nu fusese acolo până atunci? Dar, pe măsură ce vorbeam, mi-am dat seama că era exact invers: fusese înlăturată o barieră, una pe care o lăsam de fiecare dată când ne vedeam, de când ne-am cunoscut. Acum, mă poate vedea pe mine în totalitate.

Ne refugiasem într-o tăcere liniștitoare când mi-a sunat mobilul, ca un memento ascuțit, că nu puteam sta ca într-un cocon în apartament cu Polly pentru restul vieții. Nu am recunoscut numărul, dar cumva aveam o idee despre cine ar putea fi și am avut dreptate. Catherine primise un telefon de la poliție, în jurul orei zece în acea dimineață. Un amator de drumeții, care mergea pe cărarea de pe coastă, văzuse mașina lui Sam abandonată lângă

stâncile de la Sharne Bay. Era la capătul unei poteci aproape imposibil de trecut, care ducea din drumul principal, pe lângă pădurea de lângă școală, la stânci. Șoferul intrase într-un copac și pur și simplu lăsase mașina acolo unde era, cu bara din față îndoită în jurul unui pin și cu cioburi din parbriz împrăștiate peste tot.

Nu mă pot opri să nu mă gândesc acum la el, cum se hurducăia pe cărarea aia în întuneric, prin pădure. Oare se gândea la Sophie atunci, sau la Maria? Sau se gândea la Henry și la Daisy? Poate la Catherine și la mine. Catherine merge mai repede decât mine și e la câțiva pași în fața mea, pierdută în gânduri.

— Așteaptă-mă, strig ca un copil, iar ea se întoarce și îmi zâmbește, cu fața ei ascuțită parcă metamorfozată.

Mergem împreună mai încet, în timp ce ne apropiem de pădure, iar stâncile coboară abrupt spre stânga, în timp ce calcarul strălucește alb în lumina soarelui. Cu ochii minții, îl văd pe Sam, atât de frumos, la șaisprezece ani, cu părul său de un blond murdar care îi intra în ochi, chinuindu-se pe cărare, cu Maria, doar o greutate fără viață în brațele sale. Atât de sigur de el, atât de popular. Mă întreb câtă durere ascundea în el, cât de distrus fusese de o mamă care îl părăsise fără să se uite înapoi și de un tată pe care nu-l interesa nici cât negru sub unghie de el. Mamele nu fac asta, nu? Erau mulți copii la școală pe care tații lor îi părăsiseră, sau ai căror tați fuseseră mereu absenți sau poate chiar necunoscuți. Tații dispar mereu, dar nimeni nu clipește. Însă dragostea maternă se presupune că are un caracter sacru, indestructibil. Mamele nu ar trebui să dispară. Și dacă mama ta e cea care o face, oare asta te transformă într-o ființă care nu poate fi iubită în niciun fel?

Mă gândesc la ultimele momente din viața Mariei, cât de înspăimântată fusese probabil, la Bridget, a cărei viață a fost iremediabil distrusă.

Nu voi fi niciodată în stare să repar ceea ce am făcut față de Maria, dar nu-mi pot trăi restul vieții în umbră. Ne întoarcem și privim marea, iar Catherine mă ia de braț. O țin strâns.

— Știu ce vrei să zici, rostește ea, iar obrajii i se înroșesc și mai tare. Dar nu trebuie să iei și povara asta pe umerii tăi. Sunt un adult. Aș fi putut să ies. Dar sunt și în trecutul meu anumite lucruri… motive pentru care am simțit că el e tot ce merit. Și eram așa de disperată să-i ofer o familie lui Daisy, familia pe care eu nu am avut-o niciodată.

Clipește ca să înlăture o lacrimă.

— Crezi că e pe-acolo, pe undeva? întreb eu, cu ochii spre orizont.

— Pe-acolo? întreabă ea, făcând un gest către ocean. Sau acolo?

Se întoarce și arată spre pământ.

Ridic din umeri.

— Nu știu, spune ea. Aici – și apasă cu mâna pe piept – nu mai e, cred. Pare că a fost. Mă simt mai ușoară, liberă. Nu cred că aș mai simți asta, ce crezi? Dacă ar fi încă în viață.

Încuviințez din cap. Încă îi mai simt mâinile în jurul gâtului, încă îl mai simt pe undeva, adânc în mine, ca un vierme parazit. Însă nu-l pot lăsa să mă umple de mizerie, nu pot petrece restul vieții uitându-mă peste umăr. Trebuie să-l las să plece, de dragul lui Henry, dacă nu de-al meu. Atâta vreme cât Henry e OK, atunci pot face față oricărei situații, și, în ciuda tuturor celor întâmplate, cred că îi va fi bine.

Stăm pe marginea stâncilor, așa cum am făcut cu Sophie acum mulți ani. Îmi dau capul pe spate, îmi închid ochii și simt soarele de iarnă pe față. Catherine stă pe spate, cu picioarele bălăbănindu-i-se pe margine. Mă forțez să trăiesc ultimele momente ale Mariei, aici, unde a murit ea. Îi datorez atât de mult. Stăm așa, într-o tăcere care nu e întreruptă decât de țipetele pescărușilor și de

tumultul valurilor ce se sparg și fierb jos, sub noi, până când Catherine îmi întrerupe gândurile.

— Ești gata să mergi?

Nu știu dacă sunt, nu chiar, dar nu pot rămâne aici o veșnicie, așa că ne ridicăm și ne întoarcem pe potecă spre oraș. Când ajungem în locul în care coasta face o curbă, blocând vederea asupra pădurii și a falezei stâncoase, mă opresc și mă întorc, dintr-odată incapabilă să părăsesc locul ăsta pentru ultima oară. Mă gândesc la acea noapte din iunie 1989, cea care ne-a schimbat viețile pentru totdeauna, la Maria, încă pe-acolo, pe undeva. Oare și Sam tot acolo e? Ce se întâmplă dacă nu știu sigur? Simt căldura și prezența vitală a lui Catherine lângă mine, gândindu-se deja să se întoarcă la fiica ei. Mă gândesc la Henry, care mă ține în brațe din ce în ce mai mult de fiecare dată când îl las la școală dimineața.

Nodul din stomac începe să se mai slăbească, simt asta: legăturile se desfac, corzile cad la pământ. Nu mai sunt singură. O am pe Polly lângă mine. Și pe Esther. Poate și pe Catherine. Dar încă nu a dispărut complet nodul. Este încă ancorat de greutatea incertitudinilor din mine, o cantitate mare de necunoscute ce se întind în fața mea, poate pentru tot restul vieții.

Un mic nor își începe defilarea acoperind soarele și umbra traversează marea din fața ochilor noștri, întunecând suprafața apei. Am de ales. Pot să stau în acest purgatoriu pe vecie, înfricoșată, în întuneric, sau pot să-mi recapăt controlul și să merg mai departe.

Norul trece și o iau pe Catherine de braț. Împreună, pășim înainte în lumina soarelui.

SFÂRȘIT

virtual-project.eu

violin

[1] Acoperă istoria Angliei din Evul Mediu Timpuriu (n. red.).

[2] Campanie organizată de BBC pentru ajutorarea copiilor orfani și a tinerilor defavorizați (n. red.).

[3] Citat parțial din *Hernic al V-lea,* de William Shakespeare, actul III, scena 1, traducere de Ion Vinea (n.tr.).

[4] Școală imaginară dedicată studierii magiei, în seria de romane *Harry Potter,* de J.K. Rowling (n.tr.)

[5] Termen ce denotă o gamă largă de practici sexuale, format din prescurtarea denumirii din limba engleză („Bondage & Discipline, Dominance & Submission, Sadism & Masochism”) (n. red.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37

Capitolul 38

Table of Contents

Capitolul 1	2
Capitolul 2	6
Capitolul 3	12
Capitolul 4	19
Capitolul 5	35
Capitolul 6	46
Capitolul 7	47
Capitolul 8	56
Capitolul 9	67
Capitolul 10	75
Capitolul 11	77
Capitolul 12	87
Capitolul 13	97
Capitolul 14	105
Capitolul 15	116
Capitolul 16	118
Capitolul 17	124
Capitolul 18	138
Capitolul 19	147
Capitolul 20	158
Capitolul 21	161
Capitolul 22	167
Capitolul 23	175
Capitolul 24	182
Capitolul 25	184
Capitolul 26	192
Capitolul 27	201

Capitolul 28 206
Capitolul 29 214
Capitolul 30 221
Capitolul 31 223
Capitolul 32 234
Capitolul 33 245
Capitolul 34 253
Capitolul 35 266
Capitolul 36 272
Capitolul 37 284
Capitolul 38 294